

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
boy
who
loved
wicked

C.P. HARRIS

WICKED'I SEVEN ÇOCUK

C.P. HARRIS

Kötüleri Seven Çocuk Telif Hakkı

© 2021, C.P. Harris Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve Olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Nastasha Snow tarafından
yapılmıştır www.natashasnow.com

Düzenleme: Heather Caryn
www.heathercaryn.com

Tarafından düzeltme
LesCourt Yazar Hizmetleri ile Jill Wexler & Lori Parks

Alt19 Creative
tarafından
biçimlendirme
www.alt19creative.com

Beta okuyucular:
Layla Ndn, Billi Riese, Irish T Hill ve Shweta Nandakumar

İÇİNDEKİLER

Sevgili Okuyucu

Giriş 1 - Phoenix

Bölüm 1 - Phoenix

Bölüm 2 - Phoenix

Bölüm 3 - Sebastian

Bölüm 4 - Phoenix

Bölüm 5 - Phoenix

Bölüm 6 - Sebastian

Bölüm 7 - Phoenix

Bölüm 8 - Sebastian

Bölüm 9 - Phoenix

Bölüm 10 - Phoenix

Bölüm 11 - Sebastian

Bölüm 12 - Phoenix

Bölüm 13 - Sebastian

Bölüm 14 - Phoenix

Bölüm 15 - Sebastian

Bölüm 16 - Phoenix

Bölüm 17 - Phoenix

Bölüm 18 - Phoenix

Bölüm 19 - Sebastian

Bölüm 20 - Phoenix

Bölüm 21 - Sebastian

Bölüm 22 - Phoenix

Bölüm 23 - Phoenix

Sonsöz - Phoenix

Bonus Sahneler -
Phoenix Diğer
Çalışmalar
Yazar Bağlantıları

SEVGİLİ OKUYUCU

WNew York'ta küçük bir kurgusal kasaba olan Denwin'e hoş geldiniz. Burada on sekiz yaşında bir lise son sınıf öğrencisi olan Phoenix ile tanışacaksınız.

Aile. Phoenix teselliği kitaplarda ve felsefede arar, öngörülemez bir dünyayı anlamlandırmaya çalışır. Phoenix'in hayatındaki en büyük değişikliklerden biri, hüzünlü gözlere ve keskin bir zekâyâ sahip yeni felsefe öğretmeni Sebastian Wicked'in ortaya çıkmasıdır.

Sebastian'ın evliliği çöküşün eşiğindeyken, geçmişi yüzünden hem yersiz hem de haklı bir suçluluk duygusu içinde boğulmaktadır. Hayatları çarpıştığında, iki adam için de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Çarpışmanın etkisinden kurtulabilecekler mi?

The Boy Who Loved Wicked, bu dünyada benim diyebilecekleri birine umutsuzca ihtiyaç duyan iki adam hakkında bir öğrenci/öğretmen, yaş farkı romantizmidir. Aşk, sırlar, kalp kırıklığı ve vaat edilmiş, zor kazanılmış bir HEA ile dolu. Umarım Phoenix ve Sebastian'ın hikayesini benim yazmayı sevdiğim kadar siz de seversiniz!

-CP

GİRİŞ #1

PHOENIX

"Bir saat oyun oynayarak bir insan hakkında bir yıllık sohbetten daha fazlasını keşfedebilirsiniz."

~PLATO

Sevgili Caleb,

Sizinle paylaşmak üzere olduğum şey önemli, bu yüzden sabırlı olun ve sizi yönlendirdiğim yere güvenin.

Dürüst olacağıma söz veriyorum. Ama bunun bir itiraf ya da özür olmadığına da söz veriyorum, çünkü on sekiz yaşındayken olanlar için üzgün olmak, şu anda sahip olduğumuz hayat için de üzgün olduğum anlamına gelirdi ve senden asla pişman olamam.

Daha sonra olanların kökeninde ne olduğunu anlamana yardımcı olması umuduyla başlangıcımdan başlayacağım, çünkü başlangıcım nihayetinde beni hayatımdaki en önemli insanlardan biri olan Caleb'e götürdü. Sonunda beni sana getiren şey.

Babam ben on yaşındayken öldü, bir babaya sahip olmanın etkisini göstermeye başladığı o yaşta. Erkek olmanın ne demek olduğunu anlamaman ve babamın harika bir erkek olduğunu anlamaman eşliğindeydim. "Öyle ya da böyle bir yolunu bulacağız" derdi hep. Durumum ne kadar önemsiz olursa olsun, bunu *çözerdik*. Birlikte.

Beş yaşındayken annem bana Noel için Empire State Binası Lego seti almıştı ve aynı gün onu bir araya getirmekte ısrar ettiğimde babam ona yan gözle bakmıştı. Tek başıma kaldığımda sinirlenip öfke nöbeti geçirdim ve zaten tamamladığım şeyi yıktım - ki bu çok fazla bir şey değildi.

"Öyle ya da böyle bir yolunu bulacağız" dedi. Ertesi sabah beşe kadar tamamlayamadık.

Babam bir şeyler inşa etmekten nefret ederdi. O bir kitap adamıydı. Sokrates'i saatlerce tartışıp sonra Jane Austen'in erdemlerine geçebilen bir adamdı. New York, Denwin banliyösündeki evimizden yaklaşık üç mil uzaklıktaki Denwin Üniversitesi'nde felsefe dersleri veriyordu. Bu konuya olan sevgim ondan geliyor. Altı yaşına kadar her sabah kahvaltı köşesinde oturduğumu ve büyükler hakkında sorular sorulduğunu hatırlıyorum. "Bilgeler konuşur çünkü söyleyecek bir şeyleri vardır; aptallar ise bir şey söylemek zorunda oldukları için." Göz ucuyla beni izler, ekmeğimi yağlarken çarpık bir gülümseme takınırdı.

Bunu kim söyledi diye kolayca cevap verebilirdim ama bu oyunumuzun bir parçasıydı. O, kimliğinin bu önemli yönünü benimle paylaşmaktan keyif alıyordu, ben de ona öğretmesi gereken her şeyi öğrendiğimi asla hissettirmemekten keyif alıyordum. Ağzımdan hava üflediğim ve buklelerimi bir kenara ittiğim ciddi bir düşünceden sonra, "Platon!" diye bağırdım.

"Tamamdır!" diye bağırdı ve eğilip tombul yanağımı öptü. "Baba, sen akıllı bir adamsın," dedim ağzım ekmekle doluyken.

"Sen de öylesin evlat. Sen de öylesin."

Ondan aldığım dersler genellikle oyun yoluyla gelirdi. Hayatımın ilerleyen dönemlerinde bunun değerini daha iyi anlayacaktım. O zamanlar bu sadece zaman geçirmek için bir eğlence ve babamla birlikte olmak için bir nedendi.

Benim heybetli ama sarı saçlı nazık devim. Bir odaya girerken eğilmeyi unutmuş gibi yapar ve sırf beni güldürmek için kafasını kapı çerçevesinin tepesine vururdu. Her seferinde işe yarardı Caleb.

Biri bana onun tıpatıp aynısı dediğinde göğsüm kabarırdı, her ne kadar küçük bedeniyle annem gibi daha kısa boylu olacağım anlaşılrsa da.

Dokunsaldı, dokunma ve göz teması ihtiyacı konusunda annemin tam tersiydi ve annem çok fazla olduğunda sık sık bulaşık havlusuyla onun sevgisini kovaladığı için tüm aşırı sevgisini ben aldım.

Evimizin yakınında inişli çıkışlı tepeleri olan bir park vardı. Sıcak havalarda saatlerce çimenli yamaçlardan aşağı yuvarlanır, çılgınca güler ve sonra zirveye geri dönmek için yarışırıktık. Anlaşmamıza göre tepeye ilk ben çıkarsam milyonlarca sarılma ve öpücük alırdım. Yani tabii ki, ben

hep kazanırdım. Zıplardım, kollarımla göklere doğru bağıırdım, "Ben kazandım, ben kazandım!"

Kollarımın kalkık olmasından faydalanır ve böğrümü gıdıklardı. Ben zevkle çığlık atardım, o da beni kollarının arasına alır, bir uçak gibi havada savurur, sonra benimle birlikte yumuşak yengeç otunun üzerine iner, nefes alamayana kadar bana sarılır ve öperdi. Aşk pilim aşırı ısınma noktasına kadar şarj olana kadar. "Seni seviyorum dostum," derdi sevgiyle.

O ve annem lise aşkılarıydı. Ama babam yumuşak konuşan ve çok konuşan bir adamken, annem öfkeliendiğinde konuşmaya pek tahammülü olmayan bir yıldırımdı. Sanırım birbirlerini tamamlıyorlardı. En azından babam böyle söylerdi. Annemin kazanmaya, babamın da barışı korumaya ihtiyacı vardı. Babam cennetimizin besleyicisi, annem de krallığımızın savaşçısıydı. Birbirlerine aşıklandı, birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve iyi sayılan diğer her şeye sahiptiler. Ama o yaşta bile onun ahududu öpücüklerini, yumuşak ve yumuşacık sarılışlarını neden sevmediğini merak ederdim. Daha çok benim için, derdim.

Sessiz, ağaçlarla çevrili bir sokakta, klişe çitlerle çevrili, şirin ve mütevazıdan mütevazı büyüklüğe kadar değişen evlerin bulunduğu bir mahallede yaşıyorduk. Evimiz 7. *Cennet'teki* Camden evinin bir kopyasıydı. Yani daha çok mütevazı büyüklükteydi. Annem evi çocuklarla doldurma niyetiyle aldıklarını söyledi. Ama beni doğurduktan sonra bir daha hamile kalamamışlar. Doktorlar ikisinin de iyi olduğunu söylemiş. Annem bunun Tanrı'nın elinde olduğunu söyledi. Yine de babamın tüm ilgisine sahip olmak benim için iyiydi. Biz bir çifttik.

Hasta olduğumda, körü körüne aradığım kişi babam olurdu. Kucağına tırmanır ve güzel müziği beni uyutana kadar başımı kalbinin üzerine koyardım. Ve geceleri, küçük bedenim titremeye başladığında, titreyen uzuvlarım dinlenene kadar büyük gövdesini benimkinin etrafına sarardı.

Annemin görevi her dört ila altı saatte bir burnuma doğru dozda ilaç vermektir. Bana zorla çorba yedirmek ve daha fazlasını almayı reddettiğimde sert bir ses tonuyla konuşmaktı. Terden sıırıslam olmuş çarşafılarımı değiştirir ve bana elektrolitlerin önemi hakkında hafifçe ders verirdi.

Ama tek istediğim sarılmaktı Caleb.

Babamın kuralları esnetmek gibi bir derdi hiç olmadı ama annem rutin ve düzen konusunda çok titizdi. En güzel anılarımdan bazıları babamın beni Cuma günleri okuldan alıp fısıldayarak "Bil bakalım ne oldu? Annem hastanede fazladan vardiyaya kalacak. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Onun gamzeli gülümsemesi başlı başına bir zevkti.

Koltuğumda zıplardım, emniyet kemeri beni çatıdan uçmaktan alıkoyan tek şeydi. "Bu pizza, dondurma ve korku filmi demek!"

"Tamamdır," der, saçlarımı karıştırırdı. Annem eve gelmeden önce tüm kanıtları ortadan kaldırmış olurduk. Hasta insanlarla çalışmak onu sağlıklı beslenme alışkanlıklarının gerekliliği konusunda aşırı bilinçlendirmişti. Bizim hain Cuma günlerimizi bildiğinden şüpheleniyordum çünkü ertesi akşam yemeğinde her zaman fazladan yeşil bir şeyler olurdu. Babam ve ben ayrıca büyük televizyonu aile odasından gizlice oturma odasına sokardık, çünkü rahat bej kanepesiz olmadan parti olmazdı. Annem bej kanepesine kimsenin oturmasından hoşlanmazdı.

Annemin beni aldığı günler daha çok şöyle geçerdi: Ayakkabılarını kapıda çıkar, ellerini yıka ve ödevini yap. "Peki anne," diye homurdanır, spor ayakkabılarını paspasın üzerine bırakır ve merdivenlerden yatak odama doğru tepinirdim. Hemşire olarak çalışmak annemi ayakkabılarınızdaki mikropların eve taşınması konusunda paranoyak yapmıştı.

Neden babam gibi olamadı?

Ama sonra okulun kapısından içeri dalar, bana haksızlık yapıldığına ya da zorbalığa uğradığına inandığı her seferinde müdürün odasına gidip onunla konuşurdu. Ön bürodaki herkes, o içeride fırtına gibi eserken uçup gitmesinler diye masalarındaki kağıtlara tutunurdu. Sonra düşünürdüm, annem tam bir baş belası. Utanç verici ama yine de bir baş belası.

Sekiz yaşına bastığım yaz babam şehir dışında bir göl evi kiraladı. Arka bahçede kamp kurduk, geceleri kamp ateşinin yanında s'mores yedik ve bir hafta boyunca her gün balığa çıktık. Anneme akordu bozuk aşk şarkıları söylerdi, annem kızarır ve ona bön bön bakardı, ben de kusma sesleri çıkarırdım. Bunca yıl birlikte olduktan sonra sevgilinizin romantizm girişimleri karşısında hâlâ kızarıp bozarmanın ne kadar nadir bir şey olduğunu sonradan fark edecektim. Ama o annem ve babamdı. İyi çoban ve top kıran. Ve her ne kadar

Beni şarj edecek ve sevgisinin ışıǰıyla ayakta tutacak iyi çobanım vardı, annem istediğı kadar top kırabilirdi.

Ertesi yaz, dokuzuncu yaş günüm için babam aynı göl evini kiraladı, ancak bu sefer sadece biz vardık. "Annem bu sefer oturacak, dostum." Önümde eğildi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Artık daha yaşlı ve havalıydım, bu yüzden etkilenmemiş bir havayla "Pizza, dondurma ve korku filmleri" diye cevap verdim. Benim sahte umursamazlığım karşısında gözlerini devirdiğinde gülümsememe engel olabildim. Hey, bir dönemin başındaydım.

İlk birkaç gün her şey yolunda gitti. Balık tuttuk, kamp yaptık, yürüyüşe çıktık ve küçük "filozof kim" oyunumuzu oynadık. Ama her geçen gün Caleb, babam bir önceki günden daha geç uyudu. Ve geçen her gecede, babam bir önceki geceden daha erken yattı. Beşinci gün, babamın öğleden sonraları şekerleme yapması gerekiyordu.

"Üzgünüm dostum. Senin ihtiyarın biraz kestirmeye ihtiyacı var."

"Ama sen yaşlı değilsin, o zaman neden bu kadar çok uyuyorsun? Eğleniyor olmamız gerekiyordu." Sesimdeki somurtmayı duydum.

Dokuz yaşındayken adını koyamadığım bir şey geçti gözlerinden. İç çekti. "Biraz benimle yatar mısın? Sana sarılmama izin ver. Sanırım bugün pilimin şarj edilmesi gerekiyor."

"Çünkü annem sana yeterince sarılmıyor. Onunla bu konuyu konuşmamız gerek," diye homurdandım ama yatağı girip yanına uzandım ve içten içe onu iyileştirmenin benim görevim olmasını sevdim. Babam bir aşk canavarı yaratmıştı.

"Annen sevgisini farklı gösteriyor ama senden aldığım şey bunu telafi ediyor." Kollarını bana doladıktan birkaç dakika sonra hemen uykuya daldı. Endişelenmem gerektiğini bilmiyordum Caleb.

Sonra haftanın sonu geldi ve sadece bir günümüz kalmıştı. Göl kenarında oturmuş, suratımı asmış, taş atıyordum. "Sorun ne dostum?" diye sordu arkamdan. "Bir saattir o zavallı taşları atıp duruyorsun."

"Sadece bir günümüz kaldı ama sen günün çoğunu uyuyarak geçirdin. Yüzmeye gideceğimizi söylemiştin." Ellerimi şortuma sildim ve onun yanından geçerek eve doğru yürüdüm. O da arkamdan geldi.

Ben verandadaki Adirondack sandalyelerden birine oturdum, o da yanımda sessizce oturup güneşin ufku ötesine ilk inişini izledi. Güneş ışınları gölün üzerinde ateş-turuncu bir çizgi oluşturuyor ve ağaç yapraklarının kırmızı görünmesine neden oluyordu. Etrafımızda doğa canlı ve koro halinde olmasına rağmen her şey durgundu.

"Sana bir şey söylemeliyim, Pheeny," dedi, benim için diğer takma adını kullanarak. "Önemli bir şey ve bundan hoşlanmayacaksın."

Pankreas kanseri, 4. evre. Oturdum ve çocuksu bir inkar hali içinde, gözlerim ileriye sabitlenmiş ve kısa bacaklarım sallanırken, korkunç teşhisini o kadar küçük ve dikkatli kelimelerle açıkladı ki, *Susam Sokağı'nın* bir bölümünde dişlerinizi fırçalamanın önemini öğrenmiş gibi hissettim. Soğukkanlılığımı korumak ve ağlamak istedim. Küçük bedenimde pek çok his çalkalanıyordu ve ben bunların çoğunu anlamıyordum. Tedirgin ve kızgın hissediyordum ama kime kızmam gerektiğinden emin değildim. Ölümün onun için yolda olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Hepimiz için. Bana göre o hastaydı ve oyun oynayamayacak kadar yorgundu ama annem hemşireydi, en iyi ilaçlar ve sağlıklı yiyecekler konusunda eğitimliydi. Doktor arkadaşları vardı. Babama yardım edeceklerdi. Sonunda konuşup bunu ona söylediğimde, ağzını kapadı ve başka tarafa baktı. Dokuz yaşında bile bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Birkaç yıl önce hastalığım beni rahat bırakmadığında ve hastanede kalmak zorunda kaldığımda bunu yaptığını görmüştüm. Babamı ağlarken görmek genç bedenimde bir tür panik yaratmıştı. Neden aniden nefes alamadığımı ve karnımın neden taklalar attığını anlamıyordum. "Artık... bu konu hakkında... konuşmak istemiyorum," dedim soluk soluğa.

Kendini toparladı. "Tamam. Sorun değil, zorunda değiliz."

Beni ormana kaçmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, gözlerindeki yorgunluk olduğuna inanıyordum. Uykusundan yeni uyanmış olmasına rağmen ne kadar yorgun görünüyordu. Adımı bağırarak peşimden koştu. Bedenim hafif ve canlı ama aynı zamanda kurşuni ve ölü hissediyordu. Peşimden koştuğunu artık duymadığımda durdum ve arkamı döndüğümde bir ağacın kabuğuna yaslanmıştı ve derisi yeşile dönmüştü. "Baba!" Koşarak geri döndüm.

Bu acil servise ilk gidişimizdi. Sonrasında çok daha fazlası olacaktı.

Bakıcı rolünü üstlenmek annem için zor oldu. Doğası gereği şımartıcı biri değildi; onun sevgi dili her zaman hizmet etmek olmuştu. Dengeli yemekler yediğimizden emin olur, babamın giysilerinin kuru temizlemeciye gidip gelmesini sağlar ve ikimizden birine sesini ya da elini kaldırmaya cüret eden herkesin üzerinden arabasını geçirirdi. Artık gerçeğe yüzleşmekten başka yapabileceği bir şey yoktu Caleb. Onu kaybediyorduk ve onun kalan zamanını mümkün olduğunca rahat geçirmesi gerekiyordu.

Diğerlerine göre daha zayıf olduğu günler vardı ve o günlerde bazen ona kızardı. Dürüst olmak gerekirse Tanrı'ya gerçekten kızardı, çünkü babamın zayıf anları, ne kadar istese de iyileşmediğini hatırlatırdı. Kapılar çarpıyor, eşyalar kırılıyor ve sessiz çılgınlıkları saklandığı odanın ahşap bariyerinin altından kayıp gidiyordu. Daha sonra babam onu kollarına alır ve hayata döndürmeye çalışırdı. Hiç bitmeyen bir döngü.

Bana gelince, okuldan sonra mümkün olduğunca babama eşlik ederdim. Genellikle o zamana kadar o kadar çok doktor randevusu, iğnesi ve ilacı olurdu ki sadece uyumak isterdi. Annem masadaki akşam yemeğinin ne olduğunu giderek daha az önemsiyordu. İkisi de çok yorgundu. Hepimiz öyleydik.

Bir çocuk babasının solup ölmesini izlemek zorunda kalmamalıydı. Bu, erkekliğe doğru gidişatımı değiştirmeye zorladı. Artık dünyayı iyi olarak görmüyordum. Kendisine nasıl davranılmasını istiyorsa başkalarına öyle davranmıyordu. Doğurdu ve götürdü. Benim cahil mutluluğum pahasına kendini temizliyor, dışarıdan bakanlar ne kadar geçici olduğunu iddia etseler de geride kalıcı bir sefalet bırakıyordu. Her zaman babamın mizacına sahiptim, ancak o yıl, iyi bir sebeple bir bıçak kadar kesici olabileceğimi öğrendim. Dünyadan nefret ediyordum ve gazabımı hissetmek üzereydi.

Okulda yaramazlık yaptım. En basit emirlere itaat etmeyi reddettim ve düzenli olarak teneffüs ayrıcalıklarımı kaybettim. Öğretmenlerim durumumun farkındaydı, anlayış gösteriyorlardı ama ben çekilmez bir çocuk haline gelmişim.

Annem ben ve babamla başa çıkamıyordu, bu yüzden babama odaklanmayı seçti ve onu spiralim hakkında karanlıkta tuttuk. Aylar geçtikçe beni daha çok soruyor, ben de odamdan daha az çıkıyordum. Kimse beni zorlamadı, ama o okul yılının sonunda ve birkaç hafta

Onuncu yaşı günümden önce annem benimle bir konuşma yaptı. Acı sona yaklaştığımızı açıkça söylemişti. Ve şimdi bunu göremeyebileceğimi ama daha sonra, bu süre zarfında onun yanında olmadığım için kendimi asla affetmeyeceğimi söyledi.

Haftalarca ona kitap okudum. Shakespeare, Melville, Jane Austen. O zamanlar anlamadığım, sık sık takıldığım kelimeler içeren kitaplar. Onları çok severdi ve arka verandada şezlong dediği yerde -ama şezlongların metal korkulukları yoktu- battaniyeye sarınmış, gözleri kapalı ve zayıf yüzü gökyüzüne dönük bir şekilde dinler, gerektiğinde bana hafızasından yardım ederdi. Yeterince enerjisi varsa, Sokratik Yöntem'i kullanarak beni tartışmaya sürüklerdi. Kasıtlı olarak, cevaplarını bildiği ama eleştirel düşünmemi teşvik etmek için sorduğu sorular.

Birlikte geçirdiğimiz zamanı, uykuya dalmadan önce, en sevdiğimiz oyunla bitirirdi. "Kendini bulmak için, kendin için düşün," diye bastırmaya çalışırdı.

"Sokrates," dedim hemen, artık ertelemeye vaktimiz olmadığı için nazlanmadan. Güneş ışığında hüzünlü bir gülümsemeyle uyuyakalırdı ve ben de dikkatlice yanına sokulur, hüznümle gömleğini ıslatır, ona sıkıca sarılır, hem onun hem de kendi pilimi şarj ederdim.

14 Temmuz harika bir hava ve harika kutlama planlarıyla geldi. O gün benim doğum günümdü.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmek için elimizden geleni yaptık. Annem balonlar ve pankartlar astı ve yemek hazırlattı. Babamın ve kendisinin bazı arkadaşlarını davet etmişti; ben de tek arkadaşlarım olan Danny ve Shweta'yı ve annemin teşvikiyle mahalleden birkaç çocuğu daha davet ettim. Biz müzik çalıp havuzda su sıçratırken, babam sandalyesinde şapkasıyla bile sarınmış bir şekilde yatıyordu. Dikkatimin meşgul olduğunu düşündüklerinde yetişkinlerin yüzlerindeki endişeli ifadeleri yakalamıştım. Babam pek iyi görünmüyordu. Geçen hafta boyunca onu kaç kez gözleri açık gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirdim. Oynamaya devam ettim, çünkü günümün mahvolmayacağını bilmek onu mutlu ediyordu, ama zar zor dayanıyordu Caleb.

İşleri erken bitirdik ve babamla kanepede televizyon izleyerek vakit geçirdim. Ne düşündüğünü biliyorum, Caleb. Evet, annem büyük televizyonu oturma odasına taşımamıza izin verdi. Ve evet, çoğunlukla ben izliyordum ve babam dinliyordu. Artık babamı bulmuş gibi davranamayacağım zaman.

Ekranda ilginç bir şey görünce kapattım ve ellerini ellerime aldım. Çok zayıflardı, damarlar kemikten daha belirgindi, ama kalan azıcık gücüyle sıkı; nefesi sığıdı. Doğum günümde beni terk etmemek için çok çabalıyordu. O günü benim için sonsuza dek lekelemek istemiyordu.

"Seni seviyorum baba." Gözlerimi hızla kıptım. "Sensiz ben ne yaparım? Kim beni senin kadar sevecek?"

Parmakları elimin içinde çırpındı ve göz kapakları onları kaldırmaya çalışırken yaşadığı gerginlikten dolayı seğirdi.

"Sorun yok. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Annem yanımda olacak. O benimle ilgilenir," diye yalan söyledim. Annem beni her zaman olduğu gibi sevecekti. Ama bana sevildiğimi hissettirmezdi. O ve ben iki farklı canavardık. Başka kimsem yoktu. Annemle babamın kardeşi yoktu ve onların anne babası ben doğmadan önce ölmüştü.

Onunla bir saatten fazla konuştum. Elleri tuttum ve arada ona sarıldım. Anneme bakacağıma ve okulda başarılı olacağıma söz verdim. Ofisindeki raflarda bulunan tüm kitapları okuyacağıma söz verdim. Onsuz yaşamaktan korkmamaya çalışacağıma söz verdim.

Başını yavaşça bana doğru çevirdi ve son bir güçle sarılık rengindeki gözlerini açtı. Çatlamış dudaklarını yaladı ve fısıldadı: "Cesaret... neyden korkmayacağını bilmektir."

"Platon," diye bağırdım ve elinin ağırlığı benimkinin üzerinden hafıfledi ve gözünden tek bir damla yaş süzöldü. Bir anlamda sembolikti, çünkü etrafınızda ne kadar insan olursa olsun, ölümle tek başınıza yüzleşiyordunuz. Platon da şöyle demişti: "Savaşın sonunu sadece ölüler görür." Babam çok savaştı ama onun savaşı artık sona ermişti.

Babam 14 Temmuz saat 23:59'da öldü.

Seni severdi, Caleb. Ve onun hala burada olmasını dilemek, senin hiç olmamanı dilemek olurdu. Arzularımın çatışması beni sonsuza dek kırıgın bırakacak. Bu yazı ve bundan sonraki her yazı senin için.

BÖLÜM 1

PHOENIX

"Karanlıktan korkan bir çocuğu kolayca affedebiliriz; hayatın gerçek trajedisi insanların ışıktan korkmasıdır."

~PLATO

I Lise son sınıfın başlangıcıydı ve Teori ile benim ilk dersimiz aynıydı. AP felsefesi. Farklı yönlerle doğru hızla ilerleyen öğrenci kalabalığından kaçarak zil çalmadan önce olmaları gerekiyordu.

"Bence tüm bu yüksek öğrenim kavramı, hükümetin, bunu başardığımız için bir şekilde daha iyi olduğumuza inanmamız için beynimizi yıkamasının bir yolu. Oysa gerçekte, doğmak..." Parmağımı kaldırdığımda sözünü kesti, bu bizim "dur işaretimizdi", ne zaman teğet geçmeye başlasa bunu yapardık. "Özür dilerim." Yüzündeki uzun, koyu renkli bir tutamı savurdu. "Gergin olduğumda daha kötü oluyorum."

Adı Shweta'ydı ama biz ona Teori diyorduk çünkü her zaman bir tane vardı. İnsan denizinin yanından geçerken, konuşmaların ve çarpışan dolapların kakofonisi arasında birbirimizi duymak için mücadele ederken omzuna şefkatle vurdum. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Son üç yıldır onur listesinde sin."

"Aynen öyle. Bu ders potansiyel olarak serimi mahvedebilir."

Sesimi alçaltarak sınıf kapısının önünde durdum. "Sana yardım edeceğimi biliyorsun."

Elimi sıktı, kaplumbağa gözlüklerini düğme burnunun köprüsüne doğru itti. "Teşekkürler, Pheeny."

Theory'nin hayal kırıklığına uğramasına rağmen öndeki iki sırayı seçtim ama bu kursu üç yıldır almayı bekliyordum. Arkada sıkışıp kalarak bir saniyesini bile kaçıramazdım. Bay Bloom henüz gelmemişti ama dersin başlamasına bir dakikadan az bir süre kala herkesin yerleştiğini görünce şaşırmadım. Hızlı olmasıyla tanınırdı ve öğrencilerinden de aynısını beklerdi. Koltuğumda kamburlaşır kamburlaşmaz, Bay Bloom olmayan bir adam içeri girdi ve deri bir el çantasını benimkinin sadece üç adım önündeki yüksek sıraya bıraktı. Tek kelime etmeden kara tahtaya döndü ve hayatımda gördüğüm en güzel karalamayla *Dr. Sebastian Wicked* yazdı. Arkamda, soyadıyla dalga geçtiğini düşündüğüm hafif kıs kıs gülüşmeler oldu. İlk düşüncem "Ne bu, lise mi?" oldu. Ama...evet.

Teori ayakkabımı tekmeledi. "Çok seksi," diye mırıldandı.

Uzun boyu, siyah saçları, gamzeli çenesi ve siyah çerçeveli gözlükleriyle Henry Cavill'in Clark Kent'ine benziyordu ama benim merakım Bay Bloom'un nerede olduğuydu.

Yeni öğretmen elindeki tebeşirin tozunu aldı ve düşünceli bir ifadeyle odaya baktı, ama sonra lacivert gözleri yeşilimsi bir maviye dönüştü. "Şimdi hepsini çıkarın." Gülmekte olan öğrencilerin olgunlaşmamışlıklarını göstermelerine izin vermek için durakladı. Eliyle aşağı doğru bir hareket yaparak oyun süresinin bittiğini işaret etti ve tüm kahkahalar bu hareketle kesildi. Gözlerindeki yaşam kıvılcımı da söndü. Bu yüzden bir kayıp duygusu hissetmeyi beklemiyordum. Sanki biri nefesimi kesmiş gibiydi.

"Hepinizin Bay Bloom'u beklediğinizi biliyorum, ancak kişisel nedenlerden dolayı geçici bir izin almak zorunda kaldı. Yılın geri kalanında izinli olması bekleniyor. Bu dönem AP felsefe öğretmeniniz ben olacağım. Doktor unvanı bu ortam için biraz ağır kaçıyor. Bay Wicked ile sorunum yok." Bakışları benimkilere takıldı ve beni bir şekilde tanıdığını gösteren bir şekilde tuttu. "Tanıştırmaya başlamak ister misin?"

Theory'den gelen bir tekme daha beni sersemliğimden uyandırdı. Bu kez ayağı, siyah Converses'immin ince kumaşının arasından ayak bileği kemiğime takıldı. "Elbette!" Ciyakladım, sonra boğazımı temizledim. "Phoenix. Efendim." Bir kıkırdama daha.

Bay Wicked elini havaya kaldırarak düzen çağrısında bulundu. "Benim sınıfımda her zaman saygı gösteririz, özellikle de biri söz aldığı anda." Sesi bir fısıltının üzerine zorlukla çıkıyordu ama odada gürledi ve derimin altında süründü. Benim saygı gösterime gülen *çocukların* şimdi kendi "evet, efendim" ve "özür dilerim, efendim" sesleri duyuluyordu.

"İlk ve son," diye tekrar hitap etti bana.

"Phoenix Michaelson." Koltuğumda kıpırdandım, dar pantolonumun dizini sıkıştırdım ve aşağı çektim.

Bakışları ilerledi ve her konuşmacıyı içine çekti. Sanki isimlerimiz onun için bir şey ifade ediyormuş gibi dikkatle dinledi. "Daha basit bir ifadeyle, felsefe dünya, evren ve toplum hakkında düşünmenin bir yoludur. Söz konusu evren, insan düşüncesinin doğası ve bunlar arasındaki bağlantılar hakkında temel sorular sorarak çalışır." Tahtaya dönerek büyük harflerle *siyaset felsefesi* yazdı ve altını çizdi. "Felsefenin neden önemli olduğunu bilen var mı?"

Bu soruyu boş ifadelerle karşıladı ve ben de belli belirsiz elimi kaldırdım. Kaşları şaşkınlıkla kalktı, belli ki hiçbirimizin bir cevabı olmasını beklemiyordu.

"Bay Michaelson."

Otuz öğrenci arasında adımları ilk söyleyen bendim ama yine de hatırlamıştı. Elimini indirdim ve o da bekledi. "Eleştirel düşünmeyi, satır aralarını okumayı ve mantıksal analizi öğretir. Dünyayı tanımlamak için kullandığımız dili ve onun içindeki yerimizi anlamak için bu üçünü de kullanır."

"Çok iyi," dedi hafifçe başını sallayarak. Bakışlarını tahtada yazılı kelimelere sabitledi. "Platon ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Atinalı bir filozoftu." Yazdığı kelimeleri aldım. "Ve batı siyaset felsefesinin kurucusu..." Duraksadım, bir sonraki ifadem için bir meydan okuma olarak görülüp görülmeyeceğinden emin değildim.

Ellerini arkasında kavuşturdu. "Devam edin." "En büyük filozof," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Oldukça cesur bir iddia. Buna geri döneceğiz." Odanın diğer tarafına doğru adım atarken durdu ve bana döndü. Sanki beni daha sonra değil de o anda test etmeye karar vermiş gibiydi. "Bana onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?"

Omuzlarımı dikleştirdim. Eğer bana inek bayrağımı dalgalandırmam için izin veriyorsa, bunu gururla yapacaktım. "Felsefede idealizmin babası olarak anılır. Platon, rejimin filozof bir kral tarafından yönetilmesi gerektiğine inanıyordu. Bilgelige ve muhakemeye dayanan biri. *Cumhuriyet* adlı eserinde yönetim şeklinin aristokrasi olmasını savunmuştur," dedim, herkesin dikkati üzerimdeydi. "Bu aristokratik devletin üç kast benzeri bölümü var. Felsefe kasti yönetici sınıfı, altın ruhlu adamları oluşturuyordu. Kralların yardımcıları sayılabilecek yardımcıları ise gümüşten adamlardır. Görevleri, yönetici sınıf tarafından kurulan düzeni çoğunluk kasti olan bronzdan adamlara zorla kabul ettirmektir." Benden istenenden daha fazlasını vermiş olabileceğimi fark ederek burada bitirdim.

"Bizi merakta bırakmayın Bay Michaelson." Sanki buna mecburmuş gibi yaklaştı.

Derin bir nefes aldım. "Çoğunluk, devletin üçüncü kastını oluşturuyordu. Altın ve gümüş adamlarının aksine, mülk sahibi olmalarına ve kendileri için mal üretmelerine izin verildi."

"Peki altın ve gümüş adamları neden mülk ve benzeri şeylere sahip olamadılar?" "Kurdukları ve uyguladıkları yasaların lekelenmemesini sağlamak için

Kişisel çıkarlar yüzünden," dedim. "Eğer hükmetmenin ödülü zenginlik ve eşitlik olsaydı, o zaman tüm insanlar lanetlenmiş olurdu. Pek çok kişi için büyük niyetler, tek kişi için en iyi olana dönüşür."

Dudaklarını büzerek ne kadar dolgun olduklarına dikkat çekti ve sonra sınıf arkadaşlarımla geri kalanını yavaşça gözden geçirerek devam etti. "Platon'un dört büyük ideasını bilen var mı?" Kimse gönüllü olarak cevap vermedi ve o da kaşlarını kaldırarak bana baktı. Cevabı adımı bildiğim gibi bilmeme rağmen, ilk günden öğretmenin gözdesi olarak etiketlenmek istemediğim için belli belirsiz başımı salladım.

"Sorun değil, senden bunları bilmen beklenmiyor. Ben de bunun için buradayım. Bugünkü tartışmamız felsefenin temelleri ve kurucu babaları üzerine olacak. Defterlerinizi ve kalemlerinizi hazırlayın." Kitaplar ve çantalar karıştırmaya başlandığında tahtaya doğru ilerledi. Bana bakmadan, "İyi iş, Bay Michaelson." dedi.

Doğrulama yüzünden yanaklarım ısındı. Teori beni izliyordu, göz devirmesini engellemek için sarf ettiği güç yüzünden neredeyse kafası patlayacaktı. Kötü

Okul dışında felsefi düşüncelerle uğraşmak zorunda kaldığı yetmiyormuş gibi, şimdi bir de çifte darbe yemişti.

Okuldan sonra Danny'nin Beetle'ının yanında onun sınıftan çıkmasını bekledik. Danny üçlümüzü tamamlıyordu: O sahte bodyguard, Teori özgürlük savaşçısı ve ben de hepimizi bir arada tutan yapıştırıcıyım.

Bize doğru ilerlerken çenem düştü. Teori yanımda inledi. "Ne giyiyorsun sen?" diye sordum. Asitle yıkanmış bir kot pantolon, kırmızı bir bel çantası ve kırmızı kadife bir saç bandı vardı. Tahmin etmeliydim. Geçen yıl 1970'lere dair her şeye takıntılıydı. Yani İspanyol paça pantolonlar ve psychedelic üstler. Son sınıfta bir on yıl ileri gitmesi mantıklıydı.

"Yaptığım şey ifade özgürlüğümü kullanmak. Ve kimse benimle uğraşmasın." Duruşunu genişletti ve kollarını kavuşturdu.

Danny ve ben aynı boydaydık, yaklaşık beş-dokuz, ama o hala bebek kilosunu taşıyordu. Ona *Goonies* filmindeki çocuktan esinlenerek Chunk derdik, ama ortaokuldan sonra bu sevgiye bir son verdi. Danny'nin ona benzemesinin yanı sıra, dramatism konusunda da ortak bir yönleri vardı ama Danny'nin havlaması ısırmasından daha büyüktü. Aslında o sadece eski filmlere karşı sağlıklı bir takıntısı olan bir oyuncuydu.

"Hadi gidelim buradan," diye yakındı Teori. Arabaya bindik ve yola çıktık. "Bu yıl ilgilenebileceğin ateşli bir erkek var mı, Pheeny?" Teori sordu.

Yolcu tarafındaki camı indirdim. "Hayır, olduğunu söyleyemem."

"Abi..." Danny mızızlandı, direksiyonu sanki benim boynum olmasını tercih edermiş gibi sıkıca kavradı. "Sen tanıdığım en az eşcinsel olan insansın. Bana bir iyilik yap, tamam mı? Geri al. Hazır olana kadar geri al. Çünkü şu anda sadece çıkarların için bu işin içindeymişsin gibi görünüyor, *arkadaşların* için değil." Yola odaklanmadan önce bana anlamlı bir bakış attı, sonra Teori arka koltukta oturduğu yerden kafasına vurduğunda şikayet etti.

"Tam bir aptalsın," diye kıkırdadım. İlk yılımda *Bir Yaz Gecesi Rüyası'nda* sahne arkasında çalışmışım ve Danny ile konuyu tartıştıktan sonra istemeden dışarı çıkmışım, başımın üzerindeki mikrofonun açık olduğundan habersizdim. Bütün salon duymuştu. Danny "anons" yaptığım ama sonra "bu konuda hiçbir şey yapmadığım" için beni sürekli sıkıştırdı. Teori o kadar ileri gitti ki

"potansiyelleri" keşfetmeye adanmış bir sosyal medya hesabı oluşturdu. Görünüşe bakılırsa ona göre ciddi bir takipçi kitlesi edinmiştim. Bilemezdim, hesabı o açmıştı ve o da takip ediyordu. Kitaplar benim için daha önemliydi. Gerçekte, sadece popüler olmayan kalabalık arasında popülerdim. Başka kimse beni fark etmedi. "Eşcinsel olmak için biriyle birlikte olmak zorunda değilim. Sadece öyleyim. Kızlara ilgi duymuyorum."

"Görünüşe göre sen de erkeklerden hoşlanmıyorsun," diye mırıldandı karnını içine çekip bel çantasının yan tarafına saplanan kayışını düzeltmeden önce.

"Pheeny aradığını bulamadı," dedi Theory. "Bu şairin ruhunu yakalamak için özel bir erkek gerekecek." Yanağımı çimdikledi.

"Kafasını o Shakeapple kitaplarından çıkarması gerekiyor."

"*Shakespeare bu,*" diye araya girdim.

"Elma, armut, tomayto, domates," dedi kırmızı ışıktaki dikkati dağılmış bir şekilde, güneşlik aynasında kefalini mükemmelleştirirken, boyun eğmeyi reddeden koyu bir saç teliyle güreşiyordu. "Hey, Bay Sanders'ın eski evindeki hareketliliği gördün mü? Sonunda satılmış gibi görünüyor. Kimin aldığını merak ediyorum."

Bay Sanders neredeyse bir yıl önce vefat etmişti ve benim evimin hemen arkasında bulunan evi o zamandan beri terk edilmiş durumdaydı. Danny'nin babası mahallenin gözüne batmasın diye çimleri biçmeye başlamıştı. "Evet, görünüşe göre taşıma şirketi eşyaları yerleştirmekle görevlendirilmiş. Birinci kattaki pencerelerden görebildiğim kadarıyla, içeri girip çıkan herkes aynı sarı 'The Movers' tişörtünü giyiyordu."

Danny bizi sokağımızın köşesinde bıraktı; okul sonrası cezasını çekmek için geri dönmesi gerekiyordu. "Şimdiden mi Danny? Daha ilk gün."

O ve ben karşı karşıya oturuyorduk. Teori bir blok ötede yaşıyordu. Arabadan indik ve hızla uzaklaşmasını izledik.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Neden?"

"Okuldan ayrıldığımızdan beri pek konuşmadın. Yani, sana asla çok konuşan bir adam demezdim, tabii bu sözler eski kışkı eski büyük bilmem ne ile ilgili değilse, ama sana dilsiz de demezdim." Okuldan sonra gizlice giydiği mütevazı üstünü çekiştirdi.

"Evet, ben iyiyim. Sadece düşünüyorum, sanırım."

"Bu Danny'nin söyledikleriyle mi ilgili?"

Başparmaklarımı sırt çantamın askılarının arasına sıkıştırarak ona boş boş baktım.

"Birini bulman için sana baskı mı yapıyordu? Ondan sonra çok garip davranmaya başladın."

"Hmm, belki." Dürüst olmak gerekirse farklı davrandığımı fark etmemiştim. Düşüncelerim bu sabahki dersle meşguldü, nihayet benim gibi düşünen biriyle soluduğum hava gibi gördüğüm bir konuda konuşabiliyordum. Babamdan beri böyle bir şey yaşamamıştım.

"Onu dinleme," diyerek beni düşüncelerimden kopardı. "Doğru kişi hiç beklemediğin bir anda karşına çıkacaktır."

"Teşekkürler." Kıs kıs güldüm, bir kolumu omzuna attım ve alınlarımızı birbirine yaklaştırdım.

"Çok duygusalsın," diye yakındı, beni iterek kıkırdadı. "Kalbini kazanan adam şanslı bir şeytan olacak, Phoenix Michaelson." Sesi her adımda azalıyordu.

Birini bulmayı, akortsuz şarkı söylemeyi, yeniden çimlerde yuvarlanmayı dört gözle bekliyordum.

"Anne!" Ön kapıdan girerken bağırdım. "Ben geldim!" Alt katta hiçbir yaşam belirtisi yoktu, üst katta da yatak odası boştu. O sabah uyandığımda da gitmişti.

Mutfakta, buzdolabının kapağındaki mor yapışkanlı not gözüme çarptı. "Başka bir gece vardiyasında çalışıyorum. Sebzeli lazanya buzdolabında." İçimi çektim, sırt çantamı yerden almak için koridora geri döndüm ve Danny için kapıyı açık bıraktığımı teyit ettikten sonra odama doğru yürüdüm.

Belli bir noktadan sonra annemin farklı olmasını beklemeyi bıraktım. Babam da bunu isterdi. Beni bildiği tek şekilde sevmesine izin verdim ve bunu kabullenmiş gibi davrandım. Ayrıca, neredeyse bir erkek olmuştum. Annemle ilgili sorunlarımı orta yaş krizime saklayacaktım.

Masama oturup bilgisayarımı çalıştırdım, sonra sırt çantamdan ders kitaplarımı çıkardım ve babamın *Moby-Dick* kitabını incelemek için durdum. I

bir güvenlik battaniyesi gibi her yere taşırdı. Hiçbir zaman diğer kitapları gibi dikkatimi çekmedi ve arada uyuklamadan bir bölümü bitirebildiğimi söyleyemem ama babam buna yemin ederdi.

"Bu bitirmek için yarışacağınız bir şey değil," demişti. "Yol boyunca karşınıza çıkan cevherleri kaçırmamak için kendinizi hızlandırmanız gereken bir yolculuktur."

O zaman da anlamamıştım, şimdi de zar zor anlıyorum ama babamın beyninin daha önce ulaşamadığım kısımlarını anlamaya çalışmaktan zevk alıyordum. Tanrım, keşke bir konuşma daha yapabilseydik. Önemli şeyleri sorardım. Hayatın kaçınılmaz dönemeçlerinde beni taşıyacak şeyleri. Ona açılacaktım ve o da bana cesur olduğumu ve kendimi kimse için saklamamam gerektiğini söyleyecekti. Muhtemelen çok daha derin bir şey söylerdi ama aynı mesajı taşırdı.

Birkaç saat sonra, yatak odamın penceresine çarpan bir şeyin sesi dikkatimi çekti. Pencereyi tam zamanında iterek açtım ve bir sonraki çakıl taşı yüzüme çarptı. "Ah!" Yanağımı ovuşturdum ve başımı dışarı çıkardım. "Ne oluyor Danny?"

Annemin çiçek fidanlığında yüzünü buruşturarak durdu. "Üzgünüm, bunu hep denemek istemişimdir. Tıpkı 80'lerin klasik filmi *Say Anything'de* Lloyd'un Diane'in evine gelip dikkatini çekmek için penceresine taş attığı zamanki gibi." Omuz silkti.

"Başının üzerinde bangır bangır çalan bir müzik kutusuyla geldiğine eminim," dedim, buza ihtiyacım olup olmadığını merak ederek.

"İlginç. Bunu nasıl unuttum?"

"Ön kapı açık." Pencereyi kapattım ve yüzümü inceledim. Danny içeri daldı. "Ahbap, ne yaparsan yap, kanunları çiğneme. Denwin Lisesi. Hapis cezası zordur ve içeride asla başaramazsın." Yatağımın ucuna tünedi, *Moby'yi aldı* ve yüzünde tiksinti ifadesiyle bana uzatmadan önce sayfalarını ilgisiz bir şekilde çevirdi.

"Çok abartıyorsun," diye güldüm. Onda farklı bir şeyler vardı. "Kıyafetlerini değiştirmişsin." Şimdi neon yeşili bir eşofman giyiyordu, yürürken plastik poşetlerin hışırtısı gibi ses çıkaran türden.

Elini bilinçli bir şekilde ceketinin ön kısmında gezdirdi. "Ah, evet. Bu benim pijamam."

"*Pijamaların mı?*" Dudaklarım kıpırdadı.

Dirseklerinin üzerine yaslandı, umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. "Madem takılacağız, bilirsin, *uzanacağız*, daha rahat bir şeyler giyerim diye düşündüm."

"Uzanmıyoruz, ders çalışıyoruz ve dışarısı seksen derece. Sıcaklamadın mı?"

"Bacaklarım biraz nemli olabilir de olmayabilir de." Oturur pozisyona geçti. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, bu hafta sonu için planlarımdan bahsedelim."

"Senin hakkında bu kadar yeter, ha?"

Sorumu geçiştirdi. "Teori ve ben parktaki bir konsere bilet aldık. Fazladan bir biletimiz var."

"Ben almayayım, ama siz ikinize iyi eğlenceler." Her zaman beni bir konsere ya da bir partiye -genellikle davet edilmediğimiz bir partiye- ya da olası bir işitme kaybı veya hayatımla ilgili herhangi bir şeye götürmeye çalışıyorlardı.

"Dostum, mızızlanma. Sensiz gidemeyeceğimizi biliyorsun, dostum." Gözleri tekrar düşünmem için yalvarıyordu.

"İkiniz de bana günde en az bir kez sıkıcı olduğumu söylüyorsunuz. Gitmemin ne önemi var?"

"Tabii ki öyle çünkü sen öylesin ve aynı zamanda dalga geçtiğimiz kişi de sensin."

"Bunun fikrimi değiştirmesi mi gerekiyor?" Hem Danny hem de Teori bensiz hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığından yakınıyordu. Ben anlamıyordum. Nereye gidersek gidelim yanımda bir kitap taşırdım ve ben kendi dünyamda kaybolurken onlar eski evli çiftler gibi didişerek vakit geçirirlerdi. İlkokuldan beri en iyi arkadaşlık ve o zamandan beri de böyleydi.

"Sen Ghandi, Dalai Lama ya da *İsa* gibisin, ölümden sonra dirildin, çünkü o daha havalı, öncekinin çok fazla takipçisi yoktu-"

Onu geri çekmek için Theory'ye verdiğim parmağımı kaldırdım.

"Sonuç olarak, bir huzur ve sükûnet aurası taşıyorsunuz." Ellerini namaste yoga pozunda sabitledi. "Kan basıncım için harikalar yaratıyorsun."

"Peki," diye kabul ettim. Şimdilik onu susturmanın tek yolu buydu. Onları ekmeye niyetim vardı.

"Evet." Yumruğunu havaya kaldırdı. "Oh, ve Dick evde kalıyor." Masamın üzerindeki kitabı işaret etti, ben de ona bir kalem fırlattım.

Yine yalnızdım ve karanlık odamı kaplamıştı. Bay Sanders'ın eski evinin avlusunun ışıkları yandı. Pencereye doğru ilerledim ve yeni sahiplerini görmeye çalıştım.

İki katlı evin birinci katında hiçbir hareket yoktu. Bulunduğum noktadan mutfığa ve yemek alanının küçük bir bölümüne ulaşabiliyordum. Belki de bir rakun sensörlü ışıkları tetiklemiştir. Daha yakından bakmaya karar vererek güverte kapısından içeri girdim, havuzun yanından geçtim ve yüksek tahta çitin kenarına, göze çarpmayan gevşek bir tahtanın yerinden oynatılarak bahçeye girilebileceği bir yere gittim.

Hâlâ bir hareketlilik belirtisi yoktu, en azından alt katta. Emin olmadığım bir ayağımı diğerinin önüne atarak evin yan tarafına doğru yürüdüm. Garaj yolunda şık siyah bir Mercedes rölantide gidiyordu ve kalbim dört nala atmaya başladı. Şimdi casusluk oyunumu sorgulayarak, bahçenin kendi tarafıma dönmek için döndüm.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi neşeli bir ses arkamdan.

Lanet olsun, diye mırıldandıktan sonra yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle arkamı döndüm. Uzun boylu, ince kıvılcı saçlı, kalem etek giymiş ve elinde posta taşıyan bir adam beklentiyle beni izliyordu.

"Merhaba." Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Ben sizinkinin arkasındaki evde yaşıyorum. Biraz merak ettim. İzinsiz girmek istememiştim."

Gözleri parladı. "Sen komşusun. Ne kadar hoş. Lütfen içeri gelin." Ön kapıya yöneldi, benim de onu takip etmemi bekliyordu. Bakışlarımı evime çevirerek enseme ovuşturdum ama sonunda onu içeri kadar takip ettim.

"Adın ne?" diye sordu, beni mutfığa götürdü ve buzdolabından bir şişe su uzattı. Reddetmek istedim ama içimden bir ses ısrar edeceğini söyledi. Keskin bir doğrudanlığı vardı.

"Teşekkür ederim. Benim adım Phoenix."

"Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun, Phoenix?" "Tüm hayatım boyunca."

"Peki bu tam olarak ne kadar sürecek?" Kollarını kavuşturdu ve bir adım daha yaklaştı.

Bu bir sorgulama mıydı? Yüz ifadem düşüncelerimi ele vermiş olmalı.

"Üzgünüm, yaşamak için yaptığım şey insanları sorgulamak." Özür dileyen bir elini göğsüne götürdü.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. "Emily? Kiminle konuşuyorsun?"

Bay Wicked mutfığa girdiğinde midem bulandı. "Mr. Michaelson? Burada ne yapıyorsun?"

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Emily'nin gözleri aramızda gidip geliyordu. Neşeli tonu düzleşmişti. İkisi de odaya girince atmosfer değişti. Söndü. Tıpkı babamın doktorunun odaya girdiği ve daha ağzını açmadan gözleriyle bizi babamın son test sonuçlarına hazırladığı zamanki gibi.

"O benim öğrencim," dedi Bay Wicked, gözlerini benden hiç ayırmadan. Onların yoğun bakışları ve benim gergin utancım arasında sıkışıp kaldığımda, savaş ya da kaç tepkilerim devreye girdi. Devrilmemek için duvara yaslandım.

"Oh, dünya ne kadar küçük. Aynı zamanda komşumuz." Ani bir hareketle tezgahın üzerinde asılı duran blazer ceketini giydi, uzun saçlarını arkadan topladı ve evrak çantasını aldı. "Ofise dönmem gerekiyor, Sebastian."

Bu, gözlerinin üzerimdeki etkisini kırdı. "Ama eve daha yeni geldin." Sözleri şaşkın bir inanmazlığı ima ediyordu ama sesinin tonundan şaşırmadığı anlaşılıyordu. Sanki bu sefer sadece onun mazeretini duymayı bekliyordu.

"Üzgünüm, davalarımından biri ani bir dönüş yaptı. Bu gece herkes işinin başında." Ön kapıdan geri seslendi, "Tanıştığımıza memnun oldum, Phoenix."

Ben bu duyguya karşılık veremedim gitmişti.

Bay Wicked kapalı kapıya baktı, yüzünde bir duygu karmaşası vardı. Sessizliğin içinde unutulup gitmişim. Gitmek için bir hamle yapmak istedim ama bu onu kendine getirirdi ve üzüntüsüne tanık olduğumu öğrenince nasıl hissedeceği konusunda endişelendim. "Sanırım umursamama sırası onda," dedi odanın içinde.

"Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim..."

İrkildi, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Özür dilerim, kötü bir şakaydı." Ama ben öyle olduğunu düşünmemiştim. Şaka yani.

Gri bir eşofman ve beyaz bir tişört giymişti. Saçlarından düşen su damlacıkları geniş omuzlarını örten pamuğu lekeliyordu. Kendisine doğru baktı. "Misafir beklemiyordum. Bana bir dakika izin verin lütfen." Yukarı çıktı ve ben de nefesimi bırakıp eve baktım. Açık alan, koyu renkli ahşap ve sıcak renkli vurgular. Dekor onun mizacına uygundu.

Merakım beni kanepenin yanındaki sehpaye götürdü; orada sırtları dışa dönük bir avuç kitap üst üste dizilmişti. Başlıkları okudum, en üsttekini ayarlamak için uzandım.

"Peki, Emily'nin pençelerine nasıl düştün?"

Sarsılarak doğruldum, neredeyse ciltli kitap yığınının deviriyordum ve kalbimi yere çarpmadan önce yakaladım. "Tanrım," diye nefes nefese göğsümü ovuşturdum.

"Özür dilerim. Emily boynumda bir çan olması gerektiğine yemin ediyor."

Benden gergin bir kahkaha kaçtı. "Biraz merak ettim. Bu ev bir süredir boştu. Beni arka bahçede gizlice dolaşırken yakaladı." Gözlerim onun çıplak sol eline takıldı. "O senin karın mı?"

"Evet." Bakışlarımı takip etti, sonra elini yumruk yaptı. "Bazen duştan sonra tekrar takmayı unutuyorum."

Garip. Okulda da yüzük takmamıştı.

Pantolonunu giymiş ve düğmelerini iliklemişti. "Değişmene gerek yoktu." "Saçmalık. Misafirliğe uygun değildim."

Birbirimize bakarak durduk. O muhtemelen kabalık etmeden benden nasıl kurtulacağını düşünüyordu, bense kendimi on sekiz yaşındaki endişeli ve beceriksiz biri gibi hissediyordum. Her ne kadar sınıfta kaldığımız yerden devam etmek ve onun kitap yığınının tartışmak istesem de, "Sanırım ben gideceğim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, benim evim seninkinin arkasındaki ev, bunu daha önce de söylediğimi sanıyorum." Neden benden bir şey istesin ki? Gözlükleri olmadan, irislerini çevreleyen altın benekleri görebiliyordum. Sanki çözemediği tuhaf, beceriksiz bir bulmacaymışım gibi alnı kırıştı. Yanan yüzümü indirdim ve kapıya yöneldim.

"Gözüne çarpan bir şey oldu mu?" diye sorarken elim kapının koluna dolandı.

"Affedersiniz?"

Gözlemlediğim kitap yığına doğru başıyla işaret etti.

"*Macbeth*," diye kekeledim.

Bunun üzerine yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlandı, tıpkı sınıfta Platon'dan bahsettiğimde olduğu gibi. Onun dönüşümü cesarettime ilham verdi. Kitapların bulunduğu oturma odasına geri döndüm. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, hafif ayakları üzerinde süzülüyor ve en üstteki basılı kitabı alıp elinde evirip çeviriyordu. "Shakespeare hayranı mısın?"

"Evet, ama daha yeni başlıyorum." Şimdi bana doğru tuttuğu kitabı aldım. "Babam onu çok severdi. Çocukken anlamamıştım ama şimdi onun geniş kitap koleksiyonunu inceliyorum ve William'ın pek çok eseri var." Elimi kapağın üzerinde sevgiyle gezdirdim.

"Onda bu var mı?"

Boynum ısındı. "O öldükten sonra bir gün sinirlenip onu yok etmiş olabilirim."

Başını öne eğdi. "Geride bıraktığı tek sevdiği şey olmak mı istedin?"

Gözlerim onunkilere takıldı, rahatsız olacak kadar genişledi.

"Al şunu," dedi zayıf itirazımı elinin tersiyle iterek.

"Teşekkür ederim," dedim ve yarım gülümsemesi geri döndü. Çok değişken. "Yarın sınıfta görüşürüz."

"Bu arada bugün iyi iş çıkardın. Seni öğrencim olarak görmek için sabırsızlanıyorum." Heyecanım beni daha fazla utandırmadan kapıdan çıktım.

Dışarı çıkarken arkamdan baktım ve onu verandasının sürgülü kapısından dışarıya özlem dolu bir bakışla bakarken gördüm. İşte o anda kendimi kaybetmişim.

BÖLÜM 2

PHOENIX

"Nazik olun, çünkü karşılaştığınız herkes zorlu bir savaş veriyor."

~SOKRATES

Mr. Wicked'in gece geç saatlere kadar yazma alışkanlığı benimkini de tetikledi ve çoğu sabah beni bitkin düşürdü. Havuzunun kenarında, sabahın ilk ışıklarına kadar yazardı. İçeriden gelen ışık, onun gölgede kalan köşesinde bir hale görevi görüyordu. Yatak odamın karanlığında, açık pencereimin önünde diz çöker, dalgalanan tül perdenin arkasına kısmen gizlenir ve onu izlerdim. Bu yanılttı ve zihnim bana bunu söylemediyse bile bedenim fazlasıyla işaret veriyordu. Nemli elleri görmezden gelmek yeterince kolaydı. Yüksek sesle sığ nefes alıp vermem ise başka bir hikâyeydi. Ağustos böceklerinin çılgınlıkları arasında beni duyabildiği kesindi.

Artık ezberlediğim bu rutinin beşinci günündeydik. Emily eve geç dönüyordu, akşam dokuz ile on arasında bir saatte. Yatak odalarında soyunarak dolaşıyor, Bay Wicked'in banyoya girip onu dışarıda bırakmadan önce kapı aralığından attığı kaşlarını görmezden geliyordu. Bir elini saçlarının arasından geçirerek komodinin çekmecesinden deri ciltli bir defter alır ve aşağıya inerdi. Sürgülü kapıya en yakın veranda sandalyesi onun tercihiydi. Üst kattan gelen tüm hareketler kesilene ve yatak odasının ışığı sönüp onu neredeyse karanlıkta bırakana kadar orada oturur ve görmeden bakardı. O zaman ilk gerçek nefesini alır ve yazardı.

Dışarıdan bakıldığında Emily hayat dolu görünüyordu. Ona bir kez baktığımda, kendini sunmaya çalıştığı şey olamayacağı sonucuna vardım, çünkü

Diğer yarısıyla arasındaki zıtlık bir jilet kenarı kadar sertken nasıl mutlu olabilirdi ki?

Tanıştığımız zamanki neşeli karşılaşmasını ve bir yabancıyı evlerine ne kadar kolay davet ettiğini düşündüm ve yaptığı hareket yeni bir anlam kazandı. İçeri yalnız girmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Felsefe, tanım gereği kişinin kendi hayatını incelemesiydi ve ben ilk defa kendimi bir başkasının hayatını incelerken bulmuştum, gizem beni ele geçirmişti.

Aniden durdu ve gözlerini kısarak pencereme doğru baktı. Oraya skopesteziyle mi, yani izleniyor olma hissiyle mi, yoksa saf yörünge uyumuyla mı çekildiğini bilmiyordum ama geri çekildim ve tamamen perdemin arkasına saklandım. Sıçrayan suyun sesiyle, havuzun dibine daldığını görmek için baktım. Dizlerimin üzerinde yaklaştım. Ay ışığı dalgalanan suyun üzerinde eşit bir parıltı yayıyordu, ama o suyun yüzeyinden kurtulduğunda, parıltının kapsamı onu tam olarak aydınlatacak şekilde ayarlandı.

Tekrar altına girdi ve gözlerim, nereye düşeceklerine bakmadan oraya fırlatmış gibi sandalyenin arkasından tehlikeli bir şekilde sarkan pijama altlarına kaydı. Bu tür ayrıntılara dikkat edemeyecek kadar çaresizdi.

Ağzım kurudu. Havuzdan çıktığında ne göreceğimi bildiğim için dudaklarımı yaladım. Elbette, birkaç tur attıktan sonra doğduğu günkü gibi çırılçıplak çıktı. Sessizce soluklandım, yüzüm alevlerle tutuştu ama hiçbir şey beni benden alamadı.

Olduğu yerde dönüp durdu, kaybolmuştu. Ve bir kez daha, ayın ışığının sadece ona bakan gözleri vardı. Ona dokunabildiği için kışkırdığımı hissettim.

Yanımda yerde duran dürbünü aldım. Dövmesini görünce ağzımdan ıslık gibi bir nefes çıktı. Bir dizi kanat sırtının üst kısmını kaplıyor, uçları kaslı omuzlarının üzerinde ve etrafında kıvrılıp göğsünü sevgiyle kucaklıyordu. Bu düğmeli, sert adam benim için bir muamma olarak kaldı. Hikâyesini bilmek istiyordum. O dövmeyi yaptırdığında kimdi, çünkü şu anda olduğu adam o olamazdı.

Daha önce fark etmediğim bir havlu aldı ve sandalyesinde dinlenmeden önce kurulandı. Yorgunluğu yüzünden ve kambur duruşundan okunuyordu.

başının arkasını koltuğun üstüne yasladı. Havlu kasıklarını zorlukla örtüyordu.

Parmaklarının uçları güçlü boynunda gezindi ve sonra kollarını çaprazlayarak omuzlarından geçip kollarına inen ve sonra tekrar geri dönen damlacıkları takip edebildi. Hareketleri şefkatliydi, garip bir şekilde samimiydi.

Dudaklarında, köprücük kemiğinde ve göğsünün ortasından aşağıya, o yere kadar iz sürdü.

Gözlerinin dingin bir şekilde kapanması, tatmin olmuş bir kedi gibi kendi dokunuşuna sokulması, sonunda dışarı atılan uzun bir iç çekiş gibi, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Ellerimi bıraktım, dürbünün keskin kenarı dizime çarptı. O anda onun kırılğanlığında kendimden bir şeyler buldum. Bu beni hem kızdırdı hem de biraz kırdı.

Hareket başımı kaldırmama neden oldu. Eve girmişti. Nefes verdim, gecemiz sona ermişti. Ayağa kalkmadan önce yatak odalarına girmesini, çarşafın altına girmesini ve yatak başlığına yaslanıp önüne bakmasını izledim.

O kıpırdamadı ama ben zorlukla nefes alabiliyordum.

Bay Kötü şefkat açlığı çekiyordu ve ben de onun açlığını paylaşıyordum. Onun konuşulmayan dilini anlıyordum. *Belki de bir arkadaşına ihtiyacı vardır, diye düşündüm* cahil aklım. Belki... bu ben olabilirim.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Okuldan sonra kendimi Bay Wicked'in ofisinin önünde buldum. Masasında oturmuş, derin düşüncelere dalmış, pencereden dışarı bakıyordu. Ona bakarken yakalanmak istemediğim için açık kapıyı çaldım.

"Bay Michaelson." Gözlüklerini çıkarıp önündeki kâğıt yığınının üzerine koydu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Evet, her şey yolunda." Onunla paylaştığı odayı taradım, diğer masalar şu anda boştu ama ev hayatının kalıntılarını sergiliyorlardı. Üzerinde büyük harflerle "*En İyi Baba*" yazan bir kahve fincanı, çerçevelenmiş, üzerinde "*Annem ve Ben*" yazan el ele tutuşmuş çubuk figürlü bir resim

altında yazıyordu. Bay Wicked'ın masasında kişisel dokunuşlar yoktu. Emily'nin fotoğrafı yoktu.

Bugün biraz saç sakalı birbirine karışmıştı. Bu bir stil tercihi miydi, yoksa can sıkılmıyor muydu? Garip bir nedenden ötürü bunun cevabı benim için önemliydi.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Beklentiyle bana baktı.

Başımı salladım ve bir form almak için elimdeki dosyayı neredeyse düşürerek karıştırdım. "Denwin Üniversitesi'ne başvuruyorum ve bir referans mektubuna ihtiyacım var. Merak ediyordum da" -sinirlerim karnımda yuvarlanıyordu- "bana bir tane vermeye açık olur musunuz?"

Gözlüklerini taktı ve elini başvuru formuna uzattı. "Felsefe Bölümü," diye düşündü. "Bu senin için bir hobiden daha fazlası."

"Bu benim tutkum," dedim ciddiyetle ve gözlerini bana dikti. "Babam bölüm başkanıydı. Hızlandırılmış Mantık dersini o veriyordu. Kadroya girmeyi umuyorum ama yer bulmak zor. Her güz döneminde sadece bir oturma var." Masasının önündeki sandalyenin kenarına yerleştim. "Sanırım öğrencilerin bir kişilik daha yer bulabilmek için yalvarıp yakarmalarından zevk alıyorlar," dedim alaycı bir tavırla. Aniden kıkırdaması beni ürküttü, sonra kendi kahkahamı attım. "Bu doğru. Diplomana sayılmıyor bile. Sadece özgeçmişinde iyi görünür."

Ayıldı ama rahat tavrı devam etti. "Eminim gireceksin. Konuya olan sevginiz çok açık ve başvuru kompozisyonunuzda da kendini gösterecektir."

Sandalyeme geri yaslandım ve dosyamı sıkıca kavrayan elimi gevşettim. "Teşekkürler."

Ellerini birbirine doladı. "Tam açıklama, gelecek yıl bölüm müdürlüğü görevini devralacağım. Referans vermenin çıkar çatışması yaratmayacağını teyit etmem gerekiyor. Eğer öyleyse, sizin adınıza sorabileceğim başka birini tanıyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Buradaki pozisyonun son dakikada ortaya çıkması tesadüftü, aksi takdirde buradaki görevim sona erene kadar parmaklarımı oynatıyor olacaktım."

üniversite başladı. Gerçi bana bu işin teklif edilmesi Bay Bloom için pek de şanslı olmayan koşullarda gerçekleşti."

Sessizdik. Dudaklarının kenarları yükselirken gözlerinin köşelerinde belli belirsiz çizgiler oluştu. "Ona benziyorsun," dedi ve benim sorgulayan bakışlarım üzerine açıkladı. "Babana. Fotoğrafı hâlâ personel salonunda asılı. Sınıfın ilk gününde çekilmişti. Aynı soyadı, aynı yüz hatları, kıvrıkcık saçlar. Ve görünüşe göre onun hırsını miras almışsın."

Başımı kısa bir süreliğine eğdim. Bir başkasının babam hakkında bu kadar basit terimlerle bile olsa konuştuğunu duymak inanılmaz bir histi. Yıllarca onu kafamda canlı tutmuştum. Onunla ilgili ayrıntıların yüksek sesle konuşulduğunu duymak, bir başkasının dikkatini çektikten sonra bir şey hayal etmediğiniz için rahatlamanıza eşdeğerdi. "O benim kahramanımdı."

"Eminim senin onun olduğunu söylerdi." Sandalyesinin ayakları yere sürtündü. "Bahse girerim burada kalan tek aptallar biziz." Evraklarını üst üste yığdı ve siyah çantasına yerleştirdi. "Bunları evde notlandırabilirim. Seni bırakmamı ister misin?"

Dosyayı göğsüme bastırdım. "En iyi arkadaşımın cezasının bitmiş olması lazım. Ben de onunla giderim."

"Pekâlâ." Mavi blazer ceketini sandalyesinin arkasından çekiştirerek çıkardı ve omuz silkerek giydi. Kaslı kollarının hatlarına tam oturmuştu. Yüzüm kızardı ve şimdi açık tuttuğu kapıdan içeri girerken vücudunun üzerinde kıyafet olmadan nasıl görüldüğünü hatırladım. "Bay Michaelson?"

"Evet?" Daha ileri gitmeyecek gibi görüldüğünde sordum.

"Sizi öğrencim olarak görmek gerçekten büyük bir zevk. Öğretmenlik yapmaktan bu kadar heyecan duymayalı çok uzun zaman olmuştu. İyi çalışmaya devam et." Bu sözlerle yanımdan geçip koridora doğru yürüdü ve ben de sırtışıma dosyamın arkasına saklayarak ters yöne doğru yürüdüm.

Konser Denwin şehir merkezindeki şehir parkında düzenleniyordu. Botanik bahçesi kuzeydoğu tarafından parkın içine doğru uzanıyordu, bu yüzden durup gülleri koklayabilmek için uzun yoldan gitmeyi talep ettim. Ben gitmekten vazgeçemeyeceğime göre, en azından onlar acı çekebilirdi.

Parmağımı bir çiçek yaprağının üzerinde gezdirirken Danny, "Tam bir ahmaksın," dedi.

Teori, bunun babamın etkisinden mi yoksa doğduğumda bana yerleştirilmiş olası bir mikroçipten mi kaynaklandığını düşünüp düşünmediğimi sormadan önce, "O nazik bir ruhtur," diye cilaladı.

Biletlerimizi tüm gösterilerin yapıldığı, etrafı çevrili yeşil alanı yöneten görevliye teslim ederek içeri girdik ve kaşlarımız battaniyeler üzerinde etrafa saçılmış düzinelerce insan karşısında aşağı doğru bir köpek hareketi yaptı, hatta tek bir tabure ve bir mikrofonun bulunduğu sahneye odaklandığımda daha da fazla. "Grup ekipmanları neden kurulmadı?" Saatimi kontrol ettim. "Gösterinin on beş dakika içinde başlaması gerekiyordu." Geç mi kalmışlardı? Konserlerden nefret ettiğim şey buydu. Hiçbir zaman zamanında başlamazlardı. "Hem ne zamandan beri rock konserleri piknik havasında geçiyor?" Ellerin de sepetlerle bir çift önümüzden geçti.

Danny yüzüme bir broşür tutuşturdu. Baştan sona okudum. "Şiir yarışması mı?" Gözlerimi onun kendini beğenmiş gözlerine dikerek haykırdım. "Beni bir şiir yarışmasına mı getirdin?"

"Sürpriz!" Teori kırmızı yanaklarıma bir öpücük kondurarak bağırды. "Facebook'ta bu konuda etiketlenmişsin. Gelmesi için Danny'nin kolunu bükme zorunda kaldım."

"Yapmadın," diye itiraz etti. "Tamam, belki biraz."

Omuz silkti. "Ona şairlerden bir iki şey öğrenebileceğini söyledim. Kadınlara kur yapmak için kullanabileceği şeyler."

Bir karaağacın altındaki gölgede, sahneyi rahatça görebileceğimiz mükemmel bir yer bulduk. Theory çantasından ince ekose bir battaniye çıkardı ve yaymasına yardım ettikten sonra oturduk. Bacaklarımı bileklerimden kavuşturup avuçlarıma üzerine yasladım, Theory başını kucağıma koyup saçlarının uçlarını incelerken Danny de dar kadife pantolonunun içinde rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı.

Güneş batmaya başladığında ve ağaçların etrafını saran ip ışıklar birer birer yandığında akşamın geç saatleriydi. Gösteri saatinden önce daha fazla insan içeri akın ederken, "Bu çok havalı," dedim.

Teori saç tellerine olan ilgisini kaybederek bana baktı. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Pheeny?"

Devam etmesini bekleyerek saçlarını bacaklarıma arasında savurdum.

"Sanırım ilgini çekmek için daha yaşlı bir adam gerekecek," dedi.

"İğrenç," dedi Danny.

"O kadar yaşlı değil, seni moron. Pheeny bizim yaş grubumuzdaki ağız bozuklar için fazla olgun. Asla işe yaramaz."

"Denemedi bile," dedi Danny. "Kendini ortaya koyması gerekiyor."

Teori ona doğru döndü. "Pheeny ile eşleşebileceğine inandığın bir kişi söyle." Bir eliyle onu durdurdu. "Bir erkek Danny. Başka erkekleri tercih eden biri."

"Bunu biliyorum," diye alay etti. Beyni birkaç dakika boyunca çalıştı. Onun için acı verici bir deneyim olduğuna şüphe yoktu. "Mason Jones," dedi sonunda.

Mason da son sınıf öğrencisiydi ve biraz içine kapanık bir inekti ama sayılar onun ilgi alanıydı. Teoriye göre, tüm paylaşımlarımı "beğen" butonuna tıklıyordu. Ama ne zaman koridorda bakışlarımız birbirini bulsa hep arkasını dönerdi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı kategorisine giriyordu -Teori'nin deyimiyle TDH. Ne de olsa kör değildim.

"Sanırım potansiyel bir aday olabilir." Bu konu üzerinde düşündü. "Güçlü olduğunuz konular farklı olsa da ikiniz de akademisyenliğe çok düşkünsünüz."

."

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Güldüm.

"Hayır," diye tersledi Danny. "Sana güvenmiyoruz."

Teori ayağa kalktı, bacak bacak üstüne atmış bana bakıyordu. "Pheeny, henüz anlamadıysan söyleyeyim, bu senin doğum günü hediyen. Doğum günün neredeyse iki ay önceydi," diye fısıldadı.

Doğum günümü kutlamadım. Danny ve Theory her zaman daha sonraki bir zamanda bana sürpriz yaparlardı.

"Elinizde sadece biz ve kitaplarınız var. Sizin için daha fazlasını istiyoruz" dedi.

Üçümüz arasında, çevremiz dışında sosyalleşmek istemeyen tek kişi bendim. Onlara birden fazla kez bağlantılarını genişletebileceklerini söyledim, ancak her seferinde göz devirmekten başka bir şeyle karşılaşmadım.

Alkış sesleri üzerine onları susturdum ve dikkatimi sahneye verdim. Gecenin ilk sanatçısı sahneye çıktı ve spot ışıklarının altına oturdu. Afro bir saçı vardı ve standın yüksekliğini ayarlayıp kalabalığa merhaba demeden önce çalışıp çalışmadığını test etmek için mikrofona iki kez dokundu.

Kendisini "Floetic" olarak tanıttıktan sonra tutkulu bir şekilde "*Weight of the World*" (*Dünyanın Ağırlığı*) adlı parçasını okudu.

"Günümün sonunda korku beni terk ediyor çünkü gün artık bir gizem değil.

"Olması gereken oldu ve ben tehlikenin pençesinden kurtuldum.

"Günümün sonu, günün en sevdiğim kısmıdır.

"Ama günümün sonu, başım yastıkla buluştuğunda ve taze bir korku tohumu yeşermeye başladığında bitiyor.

"Anı geride bırakıp önüme bakıyorum ve beni nelerin beklediğini merak ediyorum."

Sonraki bir saat boyunca hareket eden tek parçam, yükselip alçalan göğsümdü. Dizeler beni içine çekti, büyüüne kapıldım. Theory'nin yattığı sağımdan gelen bir "vay be" sesini hayal meyal hatırlıyordum. Ve solumdaki Danny'den gelen "bayanlar buna bayılacak" sesini.

Teori ve Danny babamı tanıyorlardı. Ne zaman etrafta olsalar oyunlarımıza ve bilgi yarışmalarımıza katılırlardı. Ona hayrandılar ve yokluğunu da hissettiler. Ama Danny ya da Theory'nin babamdan önceki ve sonraki halleri yoktu. Sadece hepimizin zamanla yaşadığı doğal bir yaş ve olgunluk ilerlemesi vardı. Aynı şey benim için geçerli değildi. Arada bir benim için böyle şeyler yaparlardı. *The Founders Of The Western World*'ün yedi yüz bin dolarlık ilk baskısını eBay'den sadece yirmi dolara almak gibi şeyler. Onlara bunun gerçek olmadığını söyleyecek yüreğim yoktu ve babamın kitaplığındaki yerini gururla korudu. Onu benim için canlı tutmaya kendi yöntemleriyle yardımcı oldular. Bunun için onları sevdim.

Gece sona ererken, kaşınan pantolonuyla uğraşan Danny'ye ve yıldızları izleyip hükümetin insansız hava araçlarını kontrol eden Teori'ye baktım. Biz bir dışlanmışlar grubuyduk ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Yan yana parktan çıkıp Danny'nin arabasına doğru ilerledik. Ben ortadaydım. *Yapıştırıcı.*

"Peki, sevdin mi?" Teori, kalçalarını kendinden memnun bir şekilde sallayarak sordu.

"İnanılmazdı. Özellikle gösteriyi bitiren adamı sevdim.

."

Danny, "Söz ustası," diye yanıtladı.

"Evet, o. Ve Floetic. Onlar benim favorilerimdi." Yolda ilerlerken kollarımı üzerlerine attım, onlar da başlarını omzuma koydular.

"Günümün sonu, günün en sevdiğim kısmıydı." Ama anın içinde *kalır* ve beni neyin beklediğini merak etmezdim. En azından denerdim.

BÖLÜM 3

SEBASTIAN

"Her birimizin içinde, en ılımlı görünenlerimizde bile, korkunç, vahşi ve kanunsuz bir arzu vardır."

~PLATO

L bir kahkaha başımı kaldırıp Bay Michaelson'ın yatak odasının penceresine doğru çevirdi. Oturduğum yerde biraz öne doğru eğildim ve odadaki diğer iki kişinin oturdukları yerden ona gülümsediklerini fark ettim

tempolu bir şekilde konuşuyordu. Günlüğümü kapatıp yanımdaki masaya bırakırken kendi gülümsemem oluştu; parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Son zamanlarda gülümsemek onun için doğal bir olay haline gelmeye başlamıştı. Meraklı doğası daha da parlak olan zeki bir genç adamdı. Etrafındaki dünyayı inceleme şekli, çevresini ve içindeki her şeyi incelemesinde açıkça görülüyordu. Bana geçmişimi hatırlatıyordu. En iyi ve tek iyi yanını. Bana Alex'i hatırlattı.

Boş evime bir bakış attım. Pek çok şeyin sembolü.

Rahat bir tembelliğe bürünerek bileğimi dizime çaprazladım ve dikkatimi karşımdaki evde yaşanan sahneye odakladım. Kızı öğrencilerimden biri ve Bay Michaelson'ın arkadaşı olarak tanıdım. Bay Michaelson'ı hoşgörülü bir sırtıyla izlediğine bakılırsa, diğer genç adamın da iyi bir arkadaş olduğunu tahmin ediyordum. Bay Michaelson ne hakkında konuşursa konuşsun, onun için pek önemli değildi.

Hareketlerim havuz ışık sensörünü tetikledi, bu da onun çevresel görüşüne takılmış olmalı çünkü bakışları bana döndü. Çekingen bir şekilde el salladı,

Ben de kaşlarımı çatarak, içime yayılan heyecanla jeste karşılık verdim. Elimi bırakmadan önce şüpheyle baktım.

Günlük yazımı bitirdikten sonra, daha önce bir kenara bıraktığım kitabı elime aldım. Yaklaşık üç bölüm ilerlemiştim ki, çitteki bir kalasın sökülme sesi kulaklarıma ulaştı. Anka Kuşu'nun ince bedeni içeri süzüldü ve özür dileyen bir bakış takındı.

Havuzun etrafından dolaşarak elleri arka ceplerinde birkaç adım ötede durdu. "Sokak hayvanlarını dışarıda tutmak istiyorsan bunu düzeltmek isteyebilirsin."

"Not edildi, Bay Michaelson." Gözlerim yatak odasına kaydı ve boş olduğunu gördüm. "Eğlenceli bir gece miydi?"

Kırılması gereken kıvrık saçlarını alnına doğru itti. "En iyisi." Gülümsedi. "Bir şiir yarışmasına gittim. Şiirle ilgileneceğimi hiç düşünmemiştim ama harikaydı."

"Hmmm. Mantıklı," dedim. "Şiir yazılı metinlerden önce gelir. Çoğu okuryazar kültürün en eski kayıtları arasında yer alır. En büyük yazarlarımızdan bazıları kendi başlarına şairlerdi."

Sözlerimi analiz etti, şüphesiz daha sonra iddialarımı araştırmak için planlar yapıyordu. Daha fazlasını öğrenmek için heyecanlıydı. "Ne okuyorsun?" Çenesi *Da Vinci Şifresi'nin* basılı kopyasını gösteriyordu.

"Dan Brown," dedim, incelemesi için havaya kaldırarak. "Huh," dedi, başını belli bir açıyla tutarak.

"Ne?"

"Bırakın gerilim filmlerini, bu yüzyıla ait herhangi bir şeyi okuyan biri olduğunuzu asla düşünmezdim."

"Neden Bay Michaelson, bana yaşlı diyorsunuz? Ya da daha kötüsü, sıkıcı mı?" Alınmış gibi yaptım ve ağzımın bir tarafı yukarı kalktığında sakinleşti. "Sorun değil. Düşünmemeye çalıştığım zamanlarda gerilim romanları benim suçlu zevkimdir." İfadem kendi kulaklarıma bile ağır gelmişti ama yine de devamını getirdim: "Özellikle geceleri. Fazla düşünmek beni uyanık tutuyor." Çok az tanıdığım birine söylemek için kesinlikle çok ağır ve çok açıklayıcı bir şeydi. *Bir öğrenciye*. "Özür dilerim. Eminim uyku alışkanlıklarım ile ilgilenmiyorsunuzdur."

"Hayır." Ellerini çırptı. "Yani hayır, sorun değil. Sorun değil." Bir eliyle başının arkasını ovuşturdu. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Lütfen." Yanımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Peki, Bay Michaelson, sizi haneye tecavüze iten nedir?" Ben sordum, o da kıkırdadı ve üzerindeki utangaç gerginliği attı.

"Bilmiyorum. Biz komşuyuz. Sen dışarıda oturuyordun, ben de içeride olmak istemedim." İnce omzunu silkti, göz göze gelmedik.

"Anlıyorum."

"Bu... uygunsuz mu?"

Şu anda zararsız görünüyordu. "Sorun yok." Rahat bir sessizlik içinde geceye baktık. "*Macbeth*'e başladın mı?"

"Fırsatım olmadı," dedi suçlulukla ve en kısa zamanda bana geri getireceğine dair söz verdi.

"Acele etme." Gözlüklerimi çıkardım, kalçamın üzerine koydum ve gözlerimi ovuşturdum.

"Gözlerinizden biri diğerinden daha koyu."

"Pardon?" Çerçevelerimi değiştirdim.

"Gözlüğünüz takılıyken irisleriniz aynı mavi tonunda görünüyor. Aslında biri daha koyu. Bazen koyu olanın rengi açılıyor ve sonra ikisi de aynı mavi tonunda oluyor."

"Evet, pek çok insan bunu fark etmez ama görünüşe göre çok az şey özlüyorsun," dedim hevesle ve gözleri alçalmadan önce parladı. Utangaçlığı onu bana sevdirdiyordu. Bana temiz bir sayfayı hatırlatan bir masumiyet yayıyordu; işleri yoluna koymak için bir fırsat. İçimdeki korumacı tarafa dokundu ve uzun zamandır uykuda olan başka bir parçamı uyandırmaya başladı. Göğsümü ovuşturdum.

"Kayıp yıllar boyunca Shakespeare'e ne olduğunu düşünüyorsunuz? Öylece ortadan kayboldu mu?"

"Belki bir sığınakta saklanıyordur?"

Cevap verdim. Sırıttı. "Ben ciddiylim."

"O dönemde asker olduğu söyleniyordu."

"Ben şahsen onun bir çapkın olduğuna dair hikayelere inanıyorum." Zekâsını konuşturdu, sinirli bir kemiği bile açığa çıkmadı. "Bir düşünün. En büyük sonelerinden ve oyunlarından bazılarını 'yeniden ortaya çıktıktan' sonra yazdı," dedi tırnak işaretleri arasında. "Hepsi de en radikal ve ham haliyle aşkı içeriyordu ama karısından hiç bahsetmedi. Onu bir evliliğe hapseden karısından-"

"İddiaya göre," diye uyardım ve bana gerçekçi olmam için yalvaran bir bakış attı.

"Anne yirmi altı yaşındaydı ve evlenmemiştir, bu yüzden neredeyse bir cadı olarak görülüyordu ve William da on sekiz yaşındaydı. Her neyse, tüm bunları ilk elden deneyim sahibi olmadan düşünmüş olması mümkün değil." Bileğinden dizine kadar çapraz bir duruş sergileyerek bilgili birinin özgüvenini yansıttı.

Konuyu daha fazla tartıştık ve Bay Michaelson teslim olma belirtisi göstermeyince pes ettim. "Fikrinizi değiştiremeyeceğinizi görüyorum, bu yüzden denemeyi bırakacağım." En son ne zaman bu kadar büyülenmiş ve eğlenmişim?

"Akıllı adam," dedi ellerini başının arkasında birleştirip dirseklerini dışarı çıkararak.

Orantısız bir sırtıyla onun pozisyonunu yansıttım, bu benim karakterime aykırı bir hareketti. Görünüşe göre Bay Michaelson ruh halim için harikalar yaratıyor ve aklımı kendi sorunlarımdan uzaklaştırıyordu. Tekrar boş eve bakmamak için kendimi zor tuttum. "İltifatınızı kabul ediyorum Bay Michaelson."

"Bana Phoenix diyebilirsiniz."

"Kendi küllerinden doğan efsanevi bir kuş. Anka kuşu yenilenmenin ve asla pes etmemenin sembolüdür."

"Evet, eminim ailem sadece ismi beğenmiştir," dedi garip bir kahkaha atarak ilgimi savuşturmaya çalışarak.

"Buna gerçekten inanıyor musunuz? Duyduklarıma göre, baban bana tesadüflerin kurbanı olacak bir adam gibi gelmiyor."

Yüzü, ofisimde babası konusunu açtığımda takındığı ifadeye büründü. "Hayır, buna inanmıyorum. Neden söylediğimi de bilmiyorum."

"Belki de büyüklüğünüzü küçümsemek için? Hepimiz zaman zaman insan olmanın kurbanı oluruz. Olduğumuzdan daha küçük görünmek isteriz. Kaç yaşındasınız Bay Michaelson?"

"On sekiz yaşındayım ama yaşıma göre olgunum," diye itiraf etmeden önce sustu.

"Sorun değil, Bay Michaelson." Bakışlarımız buluştu ve içimi çekerek daha önceki isteğine boyun eğdim. "*Phoenix*. Sadece yaşına göre olgun olduğunu söylemek istedim.

-ki siz de bunu yardımsever bir şekilde not ettiniz."

"Teşekkür ederim." Saate bakana kadar yine sessiz bir sükûnete

gömüldük. Bu alışkanlığın, onun her şeyi bilen kişi olmak istemesinden kaynaklandığını düşünmeye başlamıştım.

yerine gitmek için. "Gitmeliyim." Hareket etmedi. "Emily evde değil mi?"

"Çalışıyor," dedim ve kaşları çatıldı. "O ortaklık için yarışan bir avukat. Dışarıda kendini kanıtlıyor." Daha fazlası olduğunu bildiğinden şüpheleniyordum. Elbette vardı.

"Oh." Etrafımızdaki hava esintiden boğuculuğa dönüştü.

Ondan kalmasını istedim. Zihnimi onun parlaklığıyla ve manzaramı onun güzelliğiyle meşgul etmeye devam etmesini. Bu düşünce beni korkuttu, bu yüzden pişmanlık dolu bir fısıltıyla "İyi geceler Bay Michaelson" dedim.

Soyadını kullanmamı düzeltme zahmetine girmede ve aramızdaki duvarı yeniden ördü. "İyi geceler."

"Bay Michaelson?" Onun gittiğini görmek neden bu kadar zordu? Neden son bir kez benimle yüzleşmesini istiyordum?

Daha önce yaptığı gibi beni uyarmadı. Bu sefer bütün gün olduğu gibi bekledi, zamanımızın bitmesi için acele etmedi.

"Ben, ah, sohbetimizden keyif aldım." Bu yeterince masum görünüyordu, ama sohbetlerimizin günümün en önemli olayı olması benim hakkımda ne söylüyordu?

"Ben de, Bay Wicked."

Avluyu geçmesini, yatak odasına girmesini ve odasının karanlığa gömülmesini bekledim. Sonra, her zaman yaptığım şeyi yaptım. Kat kat giysilerimi çıkardım ve yüzmeye gittim.

Sınıfımın kapısının önünde durakladım. Ruh halim hava durumu gibiydi. Sürekli değişir. Tahmin edilemez. Bunu odaya taşımamak için elimden geleni yaptım ama uykusuz geçen bir gecenin ardından bugün elimden gelenin yeterli olmayacağından endişelendim.

Öğrenciler birbirleriyle fısıldaşıyor, sıralarının altında mesajlaşıyor, sakız patlatıyor, hatta bazıları uyuyordu. Tüm bunların ortasında, Phoenix önde ve ortada oturuyordu, sırtı dikti ve öğrenmeye hazır. O, bir zamanlar öğretmenlik için hissettiğim ateşi bir kez daha alevlendirirken gülümsememi engelledim.

Çantamı gereğinden fazla bir şiddetle masamın üzerine bıraktım ama işimi gördü. Birkaç saniye içinde sınıf düzene girdi ve

dersin sonunda yapılacak sınav hakkında bilgi verdiğimde dehşetlerini kontrol altına alabildiler.

"Sorgulanmamış hayat yaşamaya değmez," diye alıntı yaptım, sonra bekledim ve herkesin kafasındaki çarkların dönmesini izledim. Phoenix hariç herkesin. Ellerini kaldırmamak için kalçalarının altına soktu. "Bayan Baxter. Bana bu sözleri kimin söylediğini söyleyebilir misiniz?"

"Sokrates," dedi ve Phoenix de aynı anda bu kelimeyi mırıldandı.

"Peki buna ne sebep oldu? Hangi fikirle ilgili?" diye sordum ve yüzü kızardı.

"Kimse yok mu?" Çağırarak başka birini bulmak için odayı taradım. Sınıfın arkasında bir kalem havaya kalktı. "Bay Lattimore."

"Ruhu önemseme konusundaki öğütlerinin bir parçasıydı." Hafızasından daha fazlasını çıkarmak için çabaladı. "Başka bir şeyim yok." Ellerini havaya kaldırdı ve sınıf güldü. Phoenix elini kaldırdı.

"Bay Michaelson." Masama yaslandım ve ayaklarımı bileklerimden çaprazladım. "Sokrates'in hayatlarımızı gözden geçirmemizi istemekle neyi amaçladığını açıklayabilir misiniz? Ruhlarımıza özen göstermemizi?"

Boğazını temizledi. "Bir kez kendimizi tanıdığımızda, kendimize nasıl bakacağımızı öğrenebiliriz, ama aksi takdirde asla öğrenemeyiz." Sesi bir oktav yükseldi. Kesinliğin salondan duyulabileceğinden emindim. "Nasıl yaşamamız gerektiği sorusunu soruyordu. Çoğu bunu düşünmez ve bunun yerine hayatlarını kültürel değerlere ve toplumsal normlara göre yaşarlar. Sokrates bu sorunun irdelenmesinin önemli olduğuna inanıyordu. Genellikle göz ardı edilen bir öz bakım biçimi. Kendimizle yüzleşmeden kendimize özen gösteremeyiz. Bu, yapılması en zor şeylerden biridir."

"Neden?"

Küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi, daha güçlü, daha cesur oldu. "Bu kendini tanımayı gerektirir. Gerçek doğamızı tespit etmek için içimize bakmayı. Kaçımız bunu kaldırabilir? İşaretlerimizi sürüden almak çok daha kolay."

Şeytanın avukatını oynayarak omuz silktim. "Yeterince basit görünüyor. Neden bunu daha fazla kişi yapmıyor?"

"Çünkü..." Gözlerini masasına indirdi ve soruyu enine boyuna düşündü. Gözlerini kaldırdığında, artık gözlerinde

daha önce, ama içine bakan birinin korkusu. Sadece bir an için bile olsa. "Çünkü korkuyoruz. İncelediğimiz hayatın bile yaşamaya değmeyeceğinden korkuyoruz."

Öğrencilerin geri kalanı dağıldı. O odada sadece ikimiz vardık, aynı korkuyu anlıyor ve paylaşıyorduk.

Transımızdan sıyrılarak ve onun sivri sözlerini duymazdan gelerek odadakilere hitap ettim. "Gerçek benliğiniz nedir?" Kimse cevap vermedi. "Ya da belki daha kolay bir soru, gerçek benliğiniz *olmayan şey nedir?*"

"Sizin... arabanız mı?" Bayan Kumar cevap verdi, ardından arkadan kıs kıs gülüşmeler başlayınca koltuğuna çöktü.

Elimi kaldırdım. "Bu sınıfta yanlış cevap yoktur. Bayan Kumar, maddi eşyaların onun gerçek benliğinin bir parçası olduğuna inanmıyor. Ben de katılıyorum."

"İnsanların senin hakkında söylediği kötü şeyler mi?" diye cevap verdi biri. Ateşin yükseldiğini hissederek başımı salladım.

"Kendimiz hakkında söylediğimiz kötü şeyler!"

Tam önümde çiçek açıyorlardı. "Mükemmel. Başka ne var?"

"Ailemin olmamı istediği kişi olmak benim gerçek benliğim değil," diye ekledi Bayan Kumar sert bir baş sallayışla ve bu cevapla kendini daha iyi hissetti.

Herkes bir sıra verildi ve odadaki enerji elektrikliydi. "Peki geriye ne kaldı? Kim olmadığımızı sıyrıp attıktan sonra, geride ne kaldı? Sokrates gerçek benliğimizin nerede bulunabileceğine inanıyordu?" Tüm şaşkın yüzleri süzdükten sonra Phoenix'in masasının önünde durdum.

"Ruhlarımız," dedi. Bakışlarımı ondan ayırmak için harcadığım çaba beni sarsmıştı.

"Defterleri kaldırın ve kalemleri çıkarın," dedim sınav kağıtlarını almak için masamın etrafında dolanırken.

Sınıf sessizliğe gömülüp gözlerini kâğıda dikerken kendimi azarladım. Bu tek kişilik bir sınıf değildi, yine de bu ders sırasında dikkatimi eşit olarak dağıtmak için sürekli bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kalmıştım. Herkesi kovmanın ve Bay Michaelson'la tartışmaya devam etmenin ne kadar kolay olacağı konusunda vücudumda alarm dolaştı. Bu alarm bir sestense çok bir his gibiydi. Bir uyarı gibiydi. *Bir alamet gibi.*

Bu düşünce beni yerimden sıçrattı. "Özür dilerim," diye fısıldadım sandalyemin ayaklarının çıkardığı ses sessiz odada yankılandığında.

Tahtayı sildim, çantamı topladım ve saati kontrol ettim. Meşgul olmak için her şeyi yapardım. Aklımı gelişen durumdan uzak tutmak için.

Zil çaldı ve öğrencilere odadan çıkarken testlerini yüzüstü masamın üzerine koymalarını söyledim. Bay Michaelson geri çekildi.

"Bugünkü dersten keyif aldım," dedi.

"Sanırım size teşekkür etmeliyim. Katılımınız diğerlerine ilham vermiş gibi görünüyor."

Başını eğdi, saçları yüzünü gizliyordu. "Akşam görüşür müyüz?"

Kesinlikle uygun olanın sınırını aşıyorduk. Bir öğrenciyle arkadaşlık kurmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Güç terazisi dengesizdi ve her ziyaretimde daha da tehlikeye giriyordum. Ama sonra onun toz mavisi gözleri beni bir deja vu durumuna hapsedti, beni acı dolu bir anı şeridine göndermekle tehdit etti ve kendimi "Evet" derken buldum.

BÖLÜM 4

PHOENIX

"Savaşlar, devrimler ve muharebeler sadece ve sadece bedene ve onun arzularına bağlıdır."

~SOKRATES

TErtesi Cumartesi Danny'nin doğum günüydü ve sabahın köründe annemin trençkotunu ve kırmızı Chucks ayakkabılarımı giydim, babamın eski radyosunu kaptım ve Peter'ın "In Your Eyes" şarkısını açtım.

Gabriel penceresinin altında.

İlk nakaratın sonunda penceresi açıldı ve karmakarışık bir kefal ve kan çanağına dönmüş gözlerle başını dışarı çıkardı, esnemesi yavaş bir gülümsemeye dönüştü. *"İşte böyle yapılır."*

Kıkırdadım, sesi kısıtım ama karakterime sadık kaldım. "Diane, 1985 yapımı ultra klasik *The Goonies* filminin nadir, tek seferlik matine gösteriminde bana eşlik eder misin?"

Çenesi düştü ama hemen kendini toparladı. "Evet, Lloyd, yapacağım." Tekrar içeri eğildi. Bunlar filmdeki gerçek replikler değildi ama umurunda değildi. Danny dünyadaki bütün açıklamaları hak ediyordu.

Yemekhanede Danny'nin bugünlerde film endüstrisindeki dürüstlük kaybı hakkında gevezelik etmesini dinliyorduk. "Eskiden aktörler ellerini kirletirdi. Sahne için uzuvlarını kaybederlerdi. Şimdi her şey yeşil ekran ve CGI'dan ibaret." Tamamen tiksinişmiş bir halde tepsisini itti ama sonra son kızartmaya uzandı.

"Sinema filmi yapımcılığına girmelisin," diye önerdi Teori. "Yönetmen ol. Eski usullere geri dön" diye alay etti.

"Bu harika bir fikir," diyerek ona çak bir beşlik çaktım.

Danny öne doğru oturup kollarına yaslanmadan önce kendi kendine düşündü. "Başka seçeneğim olmayabilir."

Gülümsememi bastırarak pipetimden höpürdeterek içtim. Danny'yi ateşlemek için neredeyse hiçbir şey gerekmiyordu. Şimdi öngörülebilir bir gelecek için kameraları ve açıları araştırıyor olacaktı. Teori'ye sordum, "Ailen dün sana ne yaptırdı? Danny'nin Tom Cruise'un en iyi filmleri hakkındaki iç gıcıklayıcı dersini kaçırdın."

Pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Easton'daki Tıp Fakültesi'ne bir tur ayarladılar. Oraya gidip geldiğimiz iki saatlik yolu *benimle ilgili* hedeflerimizin ne kadar yanlış olduğunu tartışarak geçirdik." Gözlerini ileriye dikti. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hükümetin gerçek anne babanı klonlarla değiştirdiğini ve görevlerinin seni gazetecilik yerine tıp okumaya ikna etmek olduğunu, böylece hükümetin örtbas ettiği şeylerin ortaya çıkmayacağını mı?" Danny yüzünü ekşitmeden ve uzun bir nefesle sordu.

"Yaklaştın," dedi Teori. "Sanırım ailem hayatlarında yapmak istedikleri şeyleri bana yansıtıyorlar."

"Oh," dedi Danny, aynı derecede düz bir yüzle.

"Her neyse." Gözlerini bana doğru devirdi. "Kış Balosu hızla yaklaşıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Neredeyse unutuyordum. Okul yılına gireli birkaç ay olmuştu ve Theory anı yaşama sözümü unutmama asla izin vermedi. Mason Jones'u okul dansına davet etmem konusunda beni durmadan taciz etti. Teknik olarak, "Pheeny'nin bir randevuya ihtiyacı var" başlıklı Facebook gönderisine "kalp atma" şeklinde ilgi gösteren o olduğu için bana teklif etmesi gerekirdi. Görünüşe göre utangaç olan oydu, hatta benden bile utangaçtı, ilk hamleyi benim yapmam gerekiyordu. Kalbim bu işte değildi ve nedenini irdelemekten korkuyordum.

"Dünya'dan Pheeny'ye," dedi Teori bir el sallayarak.

Mason'la sohbet etmeyi, samimi olmayı, belki arkadaş olmayı ve sonra da bana çıkma teklif etme işini ona bırakmayı önerdim. Hâlâ birkaç saatimiz daha vardı.

aylar var, aceleye gerek yok. O da onayladı.

Ertesi hafta Mason kafeteryada her zamanki köşesinde tek başına oyalanırken Danny durmadan masanın altından kaval kemiğime tekme atıyor, kafasını Mason'a doğru sallayarak sözsüz bir şekilde bana harekete geçmemi söylüyordu. O hafta her gün oraya gideceğime söz vermiştim ama sürekli erteliyor, ertesi gün yapacağıma söz veriyordum. Bacağımdaki derinin tamamen atıldığından emin olduktan sonra, "Peki," diye tersledim.

Teori ciyakladı ve sadece parmaklarının ucuyla alkışladı.

Çöpümü çöp kutusuna attım ve tepsimi üstündeki yuvaya yerleştirdim. Mason kafasını bir matematik kitabına gömmüştü. Gardiyanlarıma baktım, sonra derin bir nefes alıp yanlarına gittim.

"Merhaba."

İrkildi, ders kitabını çarparak kapattı ve ayağa kalktı. "Merhaba."

Gözleri ve teni inanılmaz bir şekilde aynı kahverengi tonundaydı ve ince, kaslı vücudunu dar kesimli, avcı yeşili v yakalı kazağının üzerinden seçebiliyordum. "Bu koltuk dolu mu?" *Ne bu, kötü bir lise romantik komedisi mi? Tabii ki koltuk dolu değil.*

Sırıttı ve yanağındaki çentiği belirginleştirdi. Bu aynı zamanda normalde sakladığı gizli bir özgüveni de gösteriyordu ve onun acı verici derecede utangaç ve beceriksiz olduğuna dair değerlendirmemi yeniden düşünmememe neden oldu. Belki de sadece yalnız olmayı seviyordu. "Hayır, değil."

Masamıza dönüp baktım. Danny ve Teori beni başparmaklarıyla onaylıyorlardı. "Benim adım Phoenix. Merak ediyorsanız diye söylüyorum. Arkadaşlarım bana Pheeny der. Bana bu lakabı babam taktı..." *Kapa çeneni.*

Gamzesi benimle alay etti. "Phoenix adında biriyle hiç tanışmadım. Bir hikayesi var mı?"

Ellerimi kucağımdan masaya, sonra tekrar kucağıma götürdüm. "Ailem Phoenix'te balayı yaptı." Gerçek nedeni açıklamaktan daha kolay görünüyordu. Bay Wicked'ın bana söylenmeden çıkardığı sebep.

"Harika."

"Evet." *Şimdi ne olacak, Pheeny?* Kıvrınmama izin vermekten memnun görünüyordu. "Calculus." Ders kitabını işaret ettim.

"Evet, ben bir matematikçiyim."

"Ben daha çok edebiyatla ilgilenirim." Kendimi durmaya zorlayana kadar başımı salladım.

"Buraya gelmen için seni arkadaşların mı ikna etti?"

"Bu kadar açık mı? Seninle konuşmak istemediğimden değil," diye hızla ekledim. "Zorlama olmadan cesaretimi toplayabileceğimden şüpheliyim."

"Ben de sana yaklaşmak için cesaretimi topluyordum. Kaç kere *yarın* diyeceğimi sana söyleyemem."

Omuzlarım gevşedi. "*Bana* yaklaşıırken gergin miydin?" Bana daha önce de yakışıklı demişlerdi. Tam olarak güzel çocuk. Teori'nin sırf "dans etmelerini" görmek için buklelerimi çekiştirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Ama ben içine kapanık biriydim ve dikkat çekmek için elimden geleni yapmazdım.

"Buralarda yerel bir ünlüsün," diye fısıldadı.

Kafamı yuvarladım. "*Açılışımı*" hiç *yaşayabilecek miydim?* "Eminim sporcular ve diğer popüler çocuklar da öyle düşünüyordur."

"Onların ne düşündüğü kimin umurunda? Önemli olan insanlar için önemlidir."

"Senin gibi insanlar mı?" Zil çaldı, öğle yemeğinin bittiğini işaret ediyordu ve ben çığlık atmak istedim. İlk tanışma faslının o garip aşamasını daha yeni geçmeye başlamıştık. Etrafımızdaki insanlar aceleyle hareket ediyordu. Tepsiler boşaltılıyor, çantalar toplanıyor ve sesler yükseliyordu. Birisi sandalyemin arkasına çarptı. "Ah-"

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" Mason ayağa kalkıp çantasını omzuna atarak sordu.

"Hiçbir şey," dedim coşkuyla. Sıcaklık boynumu yaladı.

"Cumartesi günü buluşmaya ne dersin?" Kollarını matematik kitabına dolamıştı.

Evet derken başımı hayır anlamında salladım ve sonra başımı sallayarak hayır dedim.

Tanrım.

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve numaramı istedi. O kafeteryadan çıkıp telefonuna yazarak geri geri yürürken ben de rakamları tuşladım. Geriye bir tek ben kalmıştım. Çantamı kaptım ve cebimdeki titreşimi hissederek aceleyle ilerledim.

Günün geri kalanını bir şekilde atlattım ve Danny ve Theory ile okulun otoparkında buluştuktan sonra, Mason'la konuşmamın nasıl geçtiğini onlara anlatırken evime doğru yola çıktık. Bütün çile

aniden bunalıcı oldu. Mason'dan yeterince hoşlanmama rağmen, *bu durum* ondan o şekilde hoşlanmadığım gerçeğini geçersiz kılmıyordu. Okul başlamadan önce tanışmış olsaydık belki. Ama şimdi değil. "Belki de iptal etmeliyim."

"Kesinlikle hayır," dedi Teori. "Neden böyle bir şey yapasın ki?" "Ya kendimi aptal durumuna düşürürsem? Daha önce hiç telefonum bile olmadı."

Danny'den başka bir adamla konuşmaya hazır olduğumu düşünüyorsun. *randevu?*" Neden gerçekten iptal etmek istediğimi merak etmelerini önlemek için söyledim.

Yatak odama yerleşmiştik. Danny yatağıma uzanmış, tavanımdan küçük bir top atıp yakalıyordu. Teori masama oturdu ve ben de sırtımı kapıya yaslayarak yere yerleştim.

Teori ve Danny bakışlarını paylaştı. "Pheeny, ne bekliyorsun? Kabul ediyorum, Danny ve ben de pek sosyal insanlar değiliz. Ben dünyadan nefret ettiğim için, Danny de dünya ondan nefret ettiği için-"

"Hey-" diye araya girdi ama bir anlık dalgınlığı sırasında topun tavandan sekerek yüzüne çarpmasıyla yarıda kaldı.

"Ama en azından bir randevuya çıktım, bu arada ailem dün gece burada ders çalışıp çalışmadığımı sorarsa evet deyin ve okuldaki kulüplere katıldım. Ve en azından Danny birileriyle çıkmaya *çalışıyor*. Sen sadece kitaplarına takıntılısın." Odamın her köşesine yığılmış söz konusu nesneleri işaret etti. "Biriyle çıktın mı?" diye sordum ve o da bir kaplumbağa gibi koltuğuna çöktü.

Kabuğuna çekiliyor. Neden bunu bilmemi istemesin ki?

Çıkmak istemediğimden değildi. Sadece ilgimi çeken biriyle karşılaşmamıştım. Benim yaşımdaki çoğu çocuk uyuşturucu kullanıyor, partilerde eğleniyor, etrafta yatıp kalkıyor ve kollarına biri düştüğünde entelektüel bir konuşma yapamıyordu. Danny ve Teori istisnaydı. Hepimiz çok farklıydık ama biriyle birlikte büyüdüğünüzde, farklılıklarınıza ağır basan farklı bir bağ oluşuyordu. Bir şekilde ortak bir zemin bulmayı başardık ve umarım benden alamadıklarını başka bir yerden aldılar. Onlardan alamadığımı da ciltli ve basılı kitaplardan aldım.

"Ve Mason farklı görünüyor, bunu kendin söyledin," diye araya girdi Danny, teslim olmanın eşiğinde olduğumu görerek. "Ortak noktalarınız var." O ve Teori hep birlikte başlarını bana doğru salladılar.

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Zeki biri," -parmaklarıyla işaretledi- "yakışıklı, bir hayatı olmasıyla ilgilenmiyor gibi görünüyor."

"-Her zamanki gibi, onu dinlemeyin," dedi Teori.

Pencereye doğru ilerledim. "Hayır, o haklı." İçimi çektim. Bir zamanlar ışıktaki yaşamaktan korkmayacağımı söylemiştim. Son zamanlarda anı yaşamaya söz vermiştim. Uyumluluk söz konusu olduğunda, Mason benim oyun alanımda gibi görünüyordu. Bahçenin karşısındaki eve bir bakış gönderdim ve yanağımın içini çiğnedim, sonra kalbimde hissetmediğim bir gülümsemeyi Teori'ye yönelttim. "Giyecek bir şey seçmeme yardım eder misin?"

Sandalyeden fırladı ve heyecandan sandalyeyi devirdi. "Bu çok heyecan verici! Pişman olmayacaksın. Göreceksin."

O gece kendimi bahçeyi geçip Bay Kötü'nün evine giderken buldum. Onu ya pencereden izlemeye ya da her gece ona eşlik etmeye başlamıştım. Aldırmıyor gibiydi. Hatta felsefe ve edebiyat üzerine yaptığımız tartışmalardan zevk almaya başlamış gibi görünüyordu. Çoğu zaman gülümsüyordu ve ben de onun gülümsemelerini benim gülümsemelerim olarak görmeye başlamıştım - sadece benden ilham alıyordu.

Çitten içeri girdiğimde Bay Kötü dışarıda kara kara düşünmüyordu. Saat hâlâ erkendi ve Emily eve gelmemiştii. Ama alt katın ışıkları yanıyordu, yani oradaydı.

Yaklaşıp onu yemek masasında tek başına otururken, başını avuçlarının arasına almış, yer cam kırıklarıyla doluyken gördüğümde hevesli gülümsemem sekteye uğradı. Karşısındaki duvarın boyasının dökülmüş olmasına ve duvardan akan sıvı izine bakınca neler olduğunu net bir şekilde anladım.

Onu bu şekilde görmemi istemeyeceğini düşünerek geri çekildim. Tam çitteki açıklığa ulaşmıştım ki, "Bay Michaelson?" diye bir ses duydum. Omuzlarım çöktü ve onunla yüzleştım.

"Aradan sıyrıldım ama sonra tamamlamadığım bir ödevim olduğunu hatırladım, bu yüzden..." Yine de enkazını görecekt kadar yaklaştığımı belli etmeyerek onu utançtan kurtarabilirdim.

"Öyle mi?" Kapıdan içeri adımını attı ve ellerini kömür rengi pantolonunun ceplerine soktu, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı.

"Hayır. Öyle değil. Arkadaş isteyeceğini düşünmemiştim." Evin içini işaret ettim ve o da başını eğmeden önce parmağını takip etti.

"Bu özel gece benim için her yıl zor geçer."

"Özür dilerim." Ona nedenini sormaya direndim.

"Sizin hatanız değil, Bay Michaelson."

"Phoenix."

Başıyla onayladı. "Lütfen, içeri gelin."

Yemek odasının kenarında asılı kaldım, beni onun savaş alanına taşıyan iki adımı atıp atmamam gerektiğinden emin değildim. Havada savunmasızlığın sert bir hissi ve duvarın yanında biriken ve zeminde parmaklar gibi uzanan içkinin keskin bir tadı vardı. Dışarıdan nasıl görüldüğüne dair hiçbir kaçıışı yoktu. Kalbim her gece olduğu gibi onun için kırıldı.

"Oturun. Acıktıysanız buyurun. Bütün bunlar boşa giderse yazık olur." Kırılan camlar için bir süpürge ve faraş almak üzere mutfak dolabına gitti. İşte o zaman mutfak tezgahının üzerindeki yiyecekleri ve masanın üzerindeki el değmemiş tabağını fark ettim.

"Bütün bunları sen mi pişirdin?"

"Tanrım, hayır." Koltuğuna yerleşti. "Belki bu yıl farklı bir şey denerim diye düşündüm. Bu geceyi bir kişinin kaybına üzölmek yerine bir yaşam kutlamasına dönüştürmek." Yine açıklık getirmedi. "Planım başarılı olmadı."

Her ne kadar şu ana kadar söyledikleri bende cevaptan çok soru işareti bıraksa da, bu şimdiye kadarki en kişisel konuşmasıydı. Bu, mutsuzluğunun ardındaki nedene dair, onu izleyerek kendi başıma çözemediğim ilk ipucuydu. Parçaları bir araya getirmeye çalıştım, bunun onun hatası olması gerektiği düşüncesinden kurtulamadım. Mantıksız bir kızgınlık darbesi yedim. Ne kadar az şey bildiğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Tecrübe eksikliğim ve üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğüm bir şeyi istediğim için. Yanlış olan bir şeyi. Yemek yiyemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ne oldu?" Fısıldadım, onu böyle bir geceye sürükleyen şeylerden bahsediyordum.

Başını iki yana salladı. "Sen anlamazsın, Phoenix."

"Çok genç olduğum için mi?" Acımasızca sordum, kendi eksikliklerim konusunda savunmaya geçmiştim.

"Hayır. Çünkü henüz tutulmayan sözlerle dolu bir hayatın acımasız gerçeklerini deneyimlemedin. İster başkalarının olsun... ister kendinin," dedi acı dolu bir ifadeyle. Her nasılsa, bu beni çok genç bulmasından daha fazla incitti.

"Babamı kaybettim. Her zaman yanımda olacağına söz verdi ve gitti." Kendi isteğiyle değil, ama suçlayacak bir şeye ya da birine ihtiyaç duyduğumda, o genellikle bu görevi yerine getiriyordu.

Pişman görünüyordu. "Evet, özür dilerim. Hiç kalp acısı çekmediğinizi ima etmek istememiştim." Başparmağıyla çenesini kaşıdı. "Neredeyse on yıl önce bugün benim için önemli birini kaybettim." Bu iki ifadeyi birbirinden ayıran bir "ama" yoktu. Biri diğerini olumsuzlamıyordu. İkisi de yıkıcıydı. İkisi de bizim gerçeğimizdi. Kendisinin bu yönünü çok fazla paylaşmadığı için anlamadığım her şeye rağmen, bahsettiği kaybın gönüllü bir kayıp olmadığını anladım. Kayıplarımız farklı koşullar altında gerçekleşmiş olabilirdi ama aynı şeydi.

Acılarımızı birleştirerek orada otururken kendimi cesur hissettim. Işığın düşük ayarı beni tamamen teşhir edilmekten koruyor olabilirdi. Ya da belki de bana ilk adımla hitap etmesi, bana "Bay Michaelson" diye hitap ettiğinde yerinde duran duvarı yıkmasıydı. Belki de bana Phoenix dediğinde sesindeki titremeydi. "Tam olarak görüldüğünüz gibisiniz ama bir şekilde farklısınız." Bu itirafla kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kollarını masaya dayadı, başı öne eğikti. "Nasıl yani?"

Onun içten merakı bana yöneldiğinde, cesaretimin bir kısmı ayak parmaklarıma doğru kaydı. "Şey..." Chuck Taylors ayakkabılarım mermer zeminde zıpladı. "Ciddi ve gerginsin, ama gardını indirdiğinde hafif yürekli olabildiğini biliyorum." En azından bana karşı. Bununla gurur duyuyordum. "Misafirin olduğunda resmi kıyafetlerini değiştiriyorsun. Yine de dövmeniz bana görüldüğünüz kadar katı olmadığınızı söylüyor." Kasları kasıldığında sürçtüğümü fark ettim.

"Dövmem olduğunu nereden biliyorsun?" diye dikkatle sordu, ben cevap veremeden gözleri omzumun üzerinden havuza kaydı.

"Seni izlemiyorum," diye kekeledim. "Bir gece penceremin önünden geçerken seni gördüm."

Bana inanmadı. Sandalyesinde cansız bir şekilde arkasına yaslanmış, bana bakıyordu.

Gitmek için ayağa kalktım ve bir el ön koluma dayandım.

"Kal." Elini geri çekti ve diğer elini siyah saçlarında gezdirdi. "Ne diyorum ben?"

"Film izleyebiliriz," dedim onun yerine. İsteğini fazla düşünmesini ve aklının başına gelmesini istemiyordum.

Kafası karıştığı için kaşlarını çatı. "Bir film mi?"

"Evet, hani şu içinde aktör denilen insanların oynadığı şeyler var ya?"

Kendine rağmen yorgun bir kahkaha attı. "Pekala, Bay Michealson-"

"Phoenix." Gülümsediğinde çenesindeki yarık derinleşti ve midemde kanat çırpın kelebeklerin arasından nefes aldım.

"On sekiz yaşındasın. Gece daha yeni başlıyor. Arkadaşlarınla dışarıda olman gerekmez mi? Ya da belki hoş bir genç bayanla?"

O zaman ona eşcinsel olduğumu söylememek bir şekilde önemli gibi geldi. "Hayır. Planım yok."

Çatal ve bıçağı dalgınca tabağının yanına yerleştirdi. "Aramadığımız şey bize zarar veremez. Ya da bizi geliştiremez."

Bay Wicked benimle konuşurken bir yandan da kendi kendine konuşurdu. Sanki benim önemsiz genç güvensizliklerim ya da ikilemlerim aracılığıyla kendi içindeki bazı gizli sorulara cevaplar buluyordu. Sanki tek ve aynıymışız gibi. Ama bu olamazdı. Yalnızlığının gözlerinin içine baktım ve son sözümü tekrar düşündüm.

"Sen ve ben okul dışında oldukça fazla etkileşimde bulunuyoruz."

"Fazla değil." Omuz silktim. "Biz komşuyuz. Birbirimizi tanımamak gerçekçi olmazdı. Okul dışında konuşmamak."

"Film gecesi mi?"

"Söylemeyeceğim." Sesim izinsiz boğuklaştı ve genişleyen bakışlarından uzaklaşarak beni kovmasına hazırlandım. Ve bunun gibi başka geceleri de.

"Aklında hangi film vardı, Phoenix?" dedi, boyun eğerek.

Kafamı çevirdim ve yüz ifadesi, anlaşmasını gereğinden fazla uzatmamam için bana yalvardı.

Oturma odasına geçtik ve ikimizin de hemfikir olduğu bir şey bulduk. İğrenç, rahatsız kanepesinden bahsettim ve o da üniversiteden beri bu kanepeye sahip olduğunu itiraf etti ve Emily nefret ettiği için ona kanepenin ölen büyükbabasının olduğunu, bu yüzden de ondan kurtulması için ısrar edemeyeceğini söyledi. "Çok kötüsün," dedim espriyle.

"Sadece üzerinde uyuyakalmayın. Sirtına çok zarar verir." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Annen nerede olduğunu biliyor mu? Saat epey geç oldu." Suçluluk duygusuna kapılmış gibiydi. Sanki konuşmalarımızın gecenin geç saatlerine kadar sürdüğünü ve annemin buna aldırıp aldırmayacağını sormayı hiç düşünmediğini şimdi fark etmiş gibiydi.

"Hastanede gece çalışıyor. Peki ya Emily? Burada olduğumu ona bildirmen gerekiyor mu?" Vereceği cevabın aralarındaki tuhaf ilişkiyi daha iyi anlamamı sağlayacağını umarak sordum.

"Bir gecelik iş gezisinde."

"Yani teknik olarak, yatıya kalabiliriz." Bu fikri çok önemsemyormuş gibi görünmeye çalıştım ama bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Yerine oturmadan önce o bağlayıcı olmayan homurtularından birini çıkardı ve ben de ellerimi kucağımda birleştirip ekrana bakmadan önce kendimi zihinsel olarak azarladım.

Uyarısına karşı gelip uykuya dalmadan önce filmin ne kadarını izleyebildiğimden emin değilim ama bir kolunu dizlerimin, diğerini sırtımın arkasına geçirip beni kaldırarak göğsüne bastırduğunda, hayatım boyunca bir emre itaatsizlik ettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Yüzümü göğsüne bastırdım ve kendi hareketlerimin farkında olmadığımı düşünmesini umarak onu içime çektim. Onun kollarında olmak bana kendimi önemsiz hissettirdi, iyi anlamda. Bir devin ellerinde bir tüy.

Babam da uzun bir yolculuktan sonra beni aynı şekilde arabadan içeri taşırdı. Bir sonraki "sinsi Cuma "mızda uyanık kalamayacağıma dair pizzanın son dilimi üzerine bahse girerdi. Kazansam da kaybetsem de o dilimi alırdım.

Bay Wicked'in kollarında korunuyordum. Bir ormanda olduğumuzu hayal edersem, elimi uzatır ve geçerken ağaçların tepelerinde gezdirirdim. Omzunun arkasına bakar ve toprakta ayak izlerini barındıran büyük kraterler görürdüm. Şimdiden, onun tarafından bunalılmayı seviyordum.

Beni misafir odası olduğunu tahmin ettiğim bir yere yatırıp üzerimi örttükten sonra gitmek için döndüğünde, gözlerimi tam zamanında açıp onu odanın eşiğinde gördüm. Bir eliyle kapının kolunu, diğeri eliyle çerçevesini kavrarken sırtında gerginlik vardı. Bakışları bana döndüğünde hâlâ uyuyor numarası yapıyordum. Orada durduğunu hissedebiliyordum. İzliyordu. Nefesimi dengede tutmaya çalıştım ama onun bir karar veriyormuş gibi görüldüğü her saniye, ciğerlerim nefes üstüne nefes alma ihtiyacıyla yandı. Duygularının dalgaları bana çarpıyor, gelgit beni boğmakla tehdit ediyordu. Ne hissettiğini anlamak istiyordum ama buna bir isim koyamıyordum. Kendisiyle mücadele ediyor ve savaşı kaybediyor gibi hissetmesi dışında. Sonra gitti, kapı tıkırdayarak kapandı.

Sırt üstü uzandım, titreyen ellerimi yüzümde gezdirdim. Keşke daha fazlasını bilseydim. Keşke şimdi ne yapacağımı bilseydim. Bir şey yapılması gerekiyor muydu?

Eğer birisi benden Bay D'ye olan ilgimi neyin tetiklediğini açıklamamı isteseydi.

Wicked, beni uçurumun kenarına sürükleyen şey, onun üzüntüsüydü.

Önce onun hüznüne aşık oldum.

BÖLÜM 5

PHOENIX

"Cesaret insani niteliklerin ilkidir çünkü diğerlerini garanti altına alan niteliktir."

~ARISTOTLE

I Ertesi gün erkenden sınıfa geldiğimde Bay Wicked'i masasında otururken buldum. O günkü dersinin ne olacağını tahmin ediyordum. Çivit mavisi ceketini kapının yanındaki askıda asılıydı. Bir kez giyecekti. Diğer herkes şirkete kayıt yaptırmaya başladı.

"Bay Michaelson," dedi şaşkınlıkla. "Erken geldiniz."

"Ders başlamadan önce seni yakalamayı umuyordum. Önce ofisinize uğradım."

Portmantoya doğru ilerledi. Ceketine uzandığında içten içe gülümseyecektim ama ağzımda biriken tükürüğün köşelerden kaçmasını önlemek için tüm beyin hücrelerime ihtiyacım vardı. "Spor yapıyorsun." Gözlerim kısıldı. Kendimi tekmeleyebilirdim. Kesin yeşile dönmüştüm, çünkü mide bulantısı on kat artmıştı. Spor yaptığını biliyordum. Tabii ki biliyordum. *Onu çıplak gördün, salak.*

"Ah, evet." Ateşimi ölçmek ister gibi bana baktı. "İyi misiniz Bay Michaelson?"

"Evet." Boğazımı temizledim. "Ben de spor yapmayı düşünüyordum." Hayır, düşünmemiştim. Kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce, oraya erken gelme amacıma atladım. "Üniversitedeki Mantık dersi için yazdığım kompozisyonu inceleme fırsatın oldu mu?" Denwin'e kabul edilmek sorun değildi, notlarım iyiydi. Sorun kurstu.

Babamın öğrettiği ve beni düğümleyen şey. Karar benim denememe bağlıydı.

Masasına geri döndü. Ben de onu takip ettim, diğer tarafa yaslandım ve sırt çantamın ucundaki kayışları çekiştirdim. "Evet, aldım." Ayakta kaldı ve çantasından bir dosya çıkardı. "Pisagor üzerine bir kompozisyon yazmışsın." Klasörü çevirerek açtı ve içindeki basılı kâğıtları karıştırdı. "Platon ya da hatta Aristoteles'in daha bariz bir seçim olacağını tahmin ederdim."

Avuçlarım masasına yaslandı. "Aristoteles, Platon ve hatta Sokrates bile Pythagoras'tan etkilenmiştir. O olmasaydı etkilenmezlerdi."

"Tohumu Pisagor ekmiş olabilir, ama toprağı kimin suladığını kesinlikle biliyorsunuz. O ölümsüz ruha inanıyordu. Ölüm üzerine-"

"-Ruh yeni bir bedene girer." Babamın bu hayatta bir şansı daha olmasını ummanın, ölümün onun için bir son olmadığını düşünmenin, makalemi neye dayandıracağıma karar vermemde etkili olduğunu inkar edemem. Bay Wicked bunu anlıyordu. Herkesten çok o anlardı.

"İnançları matematik ve *senfoniye* dayanıyor," dedi, dosyayı elimden birkaç santim ötedeki ahşap yüzeye kaydırarak. "Ben sizi daha çok insan doğasının ilkelerine dayalı bir etik anlayışına sahip bir akademisyen olarak düşünmüştüm. Karar komitesinin insanlığına hitap etmek size daha fazla puan kazandırabilir, Bay Michaelson."

Sayıların ve müziğin kalbe ulaşamayacağını ima etmesine sinirlendim. Onlardan bir şey öğrenilemezdi. Belli ki bu *tohum* Pisagor'dan sonra gelen pek çok büyük insanı etkilemişti. Beklenen yaklaşımı benimsemek istemedim. Farklı olduğum için kabul edilmek istedim. Risk aldığım için. Ve Bay Wicked ya bunu anlayacaktı ya da şansımı kendi başıma deneyecektim. "Kendine filozof diyen ilk adamdı." İşaret parmağımla masanın üstüne vurdum.

"Evet, ama-"

"-Ve oğlu tanımak için babayla ilk isim bazında olmalıyız," diye okudum, bu savaşı gitmesi gerektiği yere kadar götürmeye hazırdım. Yaptığım işten gurur duyuyordum. Karar verdiğim yolda kendime güveniyordum. Babam gurur duyacaktı. "Kesin bir şey" olarak görülen bir şey yazmaya ikna olmayacaktım.

Bay Wicked atılmış dosyayı aldı, sonra gözlerini benimkilere dikti ve bana yavaş gülümsemesini hediye etti. İkisi arasında en sevdiğim. Diğer eski bir takım elbisenin tozunun alınması gibi garipti ama yine de güzeldi. "Makaleniz harika Bay Michaelson. Orijinal, inanç ve duruşla dolu. İki kez okudum."

Klasörün içinden bana bir kâğıt uzattı. Referans mektubunun üstündeki ismini okuduğumda kaşlarım tavana fırladı, ağzım açık kaldı. Yerde kalabilmek için ağırlığımı ayaklarıma vermek zorunda kaldım. "Teşekkür ederim."

"Bunu hak ettiniz. Çok etkileyici bir zihniniz var Bay Michaelson." Bunu sanki ona acı veriyormuş gibi söyledi. Sanki beynim eski acı bir anıyı canlandırmış gibi. "Açık ara en iyi öğrencimsiniz." O an donmuş gibiydi. Duvardaki saatin tik takları zamanın ilerlediğine dair tek kanıtımdı. Beni hayranlıkla izliyordu ve bu bana dağları yerinden oynatabileceğimi hissettiriyordu.

Öğrencilerin içeri girmesiyle sözümüz kesildi. Mektubu aceleyle dosyaya yerleştirdim ve kendime yakın tuttum. Tereddüt ettim, dişlerim dudağıma bastırıyordu. "Akşam görüşür müyüz?" Fısıldadım. Bu soru benim ritüelim haline gelmişti. Her gece onun yanından ayrılırken içimi bir kurt kemiriyordu. Muhtemelen her zaman soyadımı kullanmasına neden olacak bir şey söylediğim için. Gevşek bir duvara çivi çakmasına neden olan bir şey. Bu yüzden aramızın iyi olduğundan emin olmak için her gün dersten önce ya da sonra aynı soruyu sordum. Kalbim bir milisaniye durakladı ve sonra başını eğerek keskin bir selam verdi.

Yerime oturdum, tüm yanlış nedenlerden dolayı coşkulu hissediyordum.

Eve geldiğimde annemden bir not daha aldım ve akşam yemeği ocakta duruyordu. İkisini de atladım ve odama yöneldim.

Sandalyeme çöküp bilgisayarımı açtıktan sonra pencereden baktığımda Bay Wicked'in evindeki tüm ışıkların sönmüş olduğunu gördüm. Saat daha erkendi, güneş hâlâ tepedeydi ama ödevimi bir an önce bitirmek istiyordum.

onun gelişi için hazırlık yapıyordum. Onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum. Bu düşünce beni korkutuyordu.

Telefonum titredi. Theory'den gelen bir mesaj bana hafta sonu Mason'la olan randevumu hatırlatıyor ve eğer beyaz bir gömlek ve haki pantolon giyersem beni fiziksel zarar vermekle tehdit ediyordu. Deri pantolon ve elik burunlu çizme fikri hem Danny'den hem de benden veto yemişti. Ona ya beni ben olduğum için kabul edeceğini ya da başlamadan bittiğini bildiren bir yanıt verdim. Telefonu yatağımın üzerine fırlattım, bu ifadenin ikiyüzlülüğünün farkındaydım. Mason için, kim olduğumu değiştirmeye istekli değildim. Beni kabul edebilir ya da terk edebilirdi. Bay Wicked içinse kendimi ters yüz etmeye hazırdım. Bunun benden istenmeyeceğini bir şekilde biliyordum ama eğer bu benim... *Ne yapabilirdim, Phoenix?* Telefonum yine çaldı. Teori'nin kafamı ısırđıėını düşünerek görmezden geldim.

Sonraki birkaç saat boyunca birkaç kez daha çaldı ve ders kitabımı kapatıp bilgisayarımı kapattıktan sonra çaldı. İnleyerek ona uzandım, onun şarkısını ve dansını kabul edene kadar bana bir gece huzur vermeyeceğini biliyordum. Ama ekran Mason'ın adıyla aydınlandı.

Cevap verdim ve randevumuz için nereye gideceğimizi söylemesi için başarısız bir şekilde denedikten sonra yenilgiyi kabul ettim ve Cumartesi akşamı altıda hazır olmayı kabul ettim.

Bay Wicked'in evinde mutfak ışığı yandığında telefon elimden kaydı. Aceleyle odamın ışığını kapattım, sonra da pencerenin kenarından yanlarına gitmek için ışaretimi bekledim.

Kısa bir süre sonra elinde gnlğyle verandaya çıkıp havuz kenarındaki her zamanki yerine oturdu.

Bir süre röntgencilik oynamaya karar vererek sandalyemi devirdim. Yatak odamın penceresinden onun hakkında çok şey öğrendim. Evinin içinden gelen herhangi bir sesin başını nasıl döndürdüğü, nefesini nasıl tuttuğu gibi. Ve bir şey olmadığını anladığında günlüğünü yanındaki masaya fırlatıp dirseklerini dizlerine dayaması gibi. Umut etmeye devam ettiği için tiksinti içinde miydi? Yoksa yine hayal kırıklığına uğradığım için mi? Kafamın içindeki küçük bir ses bana bunun, onunla "o" ciddi konuşmayı yapmaya hazır olduğu için olduğunu söyledi. O konuşma

Artık bu şekilde devam edemeyeceğini ve bu yüzden hayal kırıklığının bir gün daha ertelemek zorunda kalmasından kaynaklandığını söyledi.

Arkama yaslandım. Gözden uzak. Çünkü Emily'nin eve gelmediğini fark ettikten sonra bakışlarının benim pencereme kaydığını da öğrendim.

Ben de kendim hakkında daha çok şey öğrendim. İçimdeki karanlık tonlar hakkında. Eve gelmemesi için parmaklarımı çaprazlayarak izledim, çünkü konuşmaları ne yöne giderse gitsin, onunla geçireceğim zamanı geciktirecek ve muhtemelen her şeyi mahvedecekti. Onun gecesini güzelleştiren kişi olmak istiyordum ve içten içe eninde sonunda bahçemden gelen sesimin ona kamçı etkisi yapmasını umuyordum.

Ayaklarımın tabanı şimdi ona koşmak için kaşınıyordu, ama ben gelmeden önce yazısını bitirmesine izin verilirse daha iyi bir ruh hali içinde olacaktı. Çenesindeki yarığı belirginleştiren tembel sırtışını görüp "Bay Michaelson" diye selamlanmakla, günlüğünü bir kenara bırakıp içten içe kıvranmayı bırakıp gerçekten tutarlı bir şeyler söylememi beklemeden önce başını sallamak arasındaki fark buydu.

Selamlaşmalarında ve vedalaşmalarında hep soyadımı kullanırdı. Sohbetin içine girip rahatlayıncaya kadar bana Phoenix demeye devam ederdi. Bunlar konuşmalarımızın en sevdiğim anlarıydı. O zaman gerginliğim kaybolurdu. Artık öğrenci ve öğretmen değil, başka bir şeydik. Biz bir olasılıklar alemiydik.

Aynaya bakarak gömleğimi aşağı çektim ve dağınık saçlarımı parmaklarımla taradım. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için odamdan çıktım.

Sırtım ona dönük, onun tarafına geçtikten sonra tahtayı düzeltirken, "Bay Michaelson" diye fısıldadığında neşeyle ve daha sıcak bir şeyle kızardım. Yüz hatlarımı düzelttikten sonra dönüp yanına yaklaştım ve yanındaki koltuğa oturdum.

"Keyfin yerinde," dedim.

Beni daha iyi görebilmek için yana kaydı, değerlendirmeme duyduğu ilgi yüzünden okunuyordu. "Nasıl anladın?"

"I..." Ona gerçeği söyleyemezdim. "Siyah bir gömlek giyiyorsun," diye bitirdim, son kelimem emin değildi ve ifadeyi bir soruya dönüştürdüm. Boğazının altından güldü ve bedenim tenime göre çok büyük geldi. Aslında artık onun gülen gözlerine ve yeni filizlenen gri köklerine doymuştum.

tam saç çizgisinin kenarında, aslında siyah bir tişört giydiğini gördüm. Gözlerim aşağıya, ince, siyah jarse eşofmanına kaydı. "Takım elbise giymiyorsun."

"Hmm?" Kendisine baktı.

"Hiçbir şey." Kalbim gülümsedi. "Arkadaşlıktan" başka bir şeye mi geçmiştim? Bu onun zırhının bir katmanını atmasının bir sembolü müydü? *Sakin ol, Phoenix. Belki de senin geleceğini unutmuştur.*

"İtiraf etmeliyim ki, ziyaretleriniz günümün en önemli olayı olmaya başladı." Yüzünü buruşturdu. "Bunun sosyal hayatım hakkında ne söylediğinden emin değilim. Ya da genel olarak hayatım hakkında." Ve o hızla, birlikte geçirdiğimiz zamanın üzerinde gri bir bulut dolaşmaya başladı. Bay Wicked her zaman mutluluğunu kontrol altında tutmaya kararlı görünmeyen bir güçle mücadele ederdi.

Arada sırada geçen ve arka bahçeden duyulabilen arabalar dışında mahalle sessizdi. Henüz erken sayılırdı ama sonbaharın gelişi ve gecelerin artık daha soğuk olmasıyla birlikte yaz hareketliliği içeriye taşınacaktı. Havanın yakında havuz başındaki gece sohbetlerimiz için çok soğuk olacağını hatırlayınca midemin ortasında bir endişe dalgası yükseldi. Bu düşünce zihnimin en ön saflarında, kum saatindeki kum gibi çarparken, her zamanki tereddüt dansım için zaman olmadığına karar verdim. Bir kez olsun onun yanında ne zaman kendim olabileceğimi onun ruh halinin belirlemesine izin vermeyecektim. "Benim de sosyal bir hayatım yok." Beyaz gömleğimin etek ucundaki gevşek bir ipliği karıştırdım. "İki arkadaşım var, onların da genellikle sadakat duygusuyla yanımda olduklarını düşünüyorum. Yani, birlikte büyümek ve 'dışlananlar' olmak dışında pek ortak noktamız yok." Yan yana oturduk, bu da benim onun için bir damar açmamı kolaylaştırdı. Bir yusufçuk havuzun yüzeyinde süzülerek bakışlarıma Bay Wicked'inkilerle buluşmamam için makul bir neden verdi. "Sanırım seninle daha çok ortak noktam var."

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu dayanılmaz bir duraksamadan sonra. I

Arkadaşlıklarım ile ilgili hissettiklerimin gerçek olmadığına beni ikna etmeye çalışmadığı için minnettarım.

Başımı ona doğru çevirecek cesareti kendimde buldum. Gözlüklerini çıkarmış ve sandalyesinin yerini değiştirerek bana doğru bakmaya başlamıştı. Kalbimin çılgınca çarpıntısından onun hareket ettiğini duymamıştım ve

Saçlarımın arkasına saklandığım için onu periferimden görebiliyordum. Saç tellerini yüzümden ittim. Neden birbirimize benzediğimize dair yüzeysel nedenleri sıralamak üzereydim ama ayın ışıltısı altında onun yoğun bakışlarıyla karşılaşınca ve ses tonundan gizleyemediği özlem duygusuyla birleşince, ikimizin de duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeyi seçtim. Daha derine indim. "İkimiz de üzüntümüze çare olacak bir şey arıyoruz," dedim ve o da derin bir nefes alıp verdi. Ölçülü bakışlarının altında o kadar küçük oturuyordum ki, kanatlarının sırtından açılıp bizi oradan uzaklaştırmasını diliyordum. Bunu yüksek sesle itiraf edene kadar, bu gerçeğe ne kadar kötü başa çıktığımı, kalp ağrımın göğsüme ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

"Babanı özlüyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet." Sözcük içimden büyük bir kabarışla titreyerek çıktı. "Yalnız bir sekiz yıl oldu."

"Ve onun hakkında konuşmak durumu daha iyi hale getirmiyor çünkü kimse bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyor."

"Kesinlikle," diye iç geçirdim, uzun zamandır ilk kez anlaşıldığımı hissediyordum. Tek gereken onun beni daha iyi hissettirmeye çalışmamasıydı. Bana *biraz daha zaman vermemi* söylememesi. Ya da babamın hayatıma devam etmemi isteyeceğine beni ikna etmeye çalışmaması. Tüm söylemleri ezbere biliyordum. Asla yardımcı olmadılar. Bunlar, insanların sizin ıstırabınız karşısında kendilerini işe yarar hissetmek için söyledikleri sözlerdir. Bazen tek gereken, birinin yaşananların boktan ve adaletsiz olduğunu ve buna tutunmaya hakkınız olduğunu söylemesiydi. "Üzüntünüz nereden geliyor?"

Gözleriyle buluşmayan bir gülümseme verdi.

"Kayıp." "Senin de sevdiğin biri öldü mü?"

"Evet." Yutkundu. "Ama bu sadece başlangıcıydı." Evinin içine doğru kayan gözlerimi yakaladı. "O kötü biri değil. Hikâyemdeki kötü adam o değil, Phoenix. Emily de en az benim kadar içinde bulunduğumuz durumun kurbanı."

Onun adına öfkelen dim. "Ama bunu düzeltmeye çalışan tek kişi sensin."

"Ya da belki de ölü bir ata binen tek kişi benim. Bilmediğin ve varsayımlarla elde edemeyeceğin çok şey var." Ağırıklı bir

"O kötü biri değil." diye tekrarladı.

Bundan sonra nereye gideceğimi düşünerek bunalımdım. Yine tecrübesizliğime lanet ettim. Benim bakış açım göre, acı çeken oydu. Geceleri bu büyük boş evde tek başına oturan oydu. Neden denemiyor ya da gitmesine izin vermiyordu? Kalbimin ikincisini ummasından utanarak bakışlarımı ondan kaçırdım. "Anlamıyorum."

"Senden bunu beklemiyorum."

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim ve kendimden şüphe duyduğum olgunluğuma yönelik bir saldırı olarak algıladığım şeyi savunmaya hazırlandım.

"Ve bunun için çok genç olduğunuzdan değil. Resmin tamamını görebilmeniz için sizi tüm detaylarla donatmadım."

"Yapacak mısın?"

Dudakları inceldi ama öfkeyle değil. İçinde bir savaş sürüyordu. "Siz benim öğrencimsiniz, Bay Michaelson."

Bay Michaelson. "Yine de beni içeri almaya devam ediyorsunuz."

"Neden?" diye sordu gözlerini kapatıp yüzünü gökyüzüne kaldırarak. Soru içe dönük gibiydi, bu yüzden cevap vermedim.

"On sekiz yaşıdayım. Senin öğrencin olduğumu anlıyorum ama arkadaş olmak yanlış değil.

Olamaz." Sesim titriyordu.

"İktidarın farklı bir görüşü olabilir."

"Canları cehenneme," diye tükürdüm ve patlamam karşısında şok olduğu belli olan başını eğdi. Birbirimize eşlik etmekten hoşlanıyorduk ve benim için onun için olduğu kadar masum olmasa da, onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım. Bunu bir sır olarak saklayacaktım. Bu her neyse kaybetme riskini göze alamazdım. İnsanlarla dolu bir odada yalnızlığa geri dönemezdim.

"I-" Düşünerek sözünü kesti, sonra tekrar denedi. "Parkta Shakespeare'e fazladan bir biletim var, Denwin'in 'Much Ado About Nothing' prodüksiyonu," diye hemen uyardı. "Eğer ilgileniyorsanız, en iyi kararıma rağmen sizindir."

"Elbette öyleyim." Koltuğumun kenarına kaydım.

Kahkahası göğsünde gümbürdedi. "Cumartesi akşamı... *Phoenix*."

Yüzüm düştü, ayaklarımın dibindeki betona çarptı. "Yapamam." Mason'la randevum. O kadar gün varken neden Cumartesi? "Planlarım var."

"Sorun yok. Git, eğlenmene bak. Ben seni bilgilendiririm." Sıkı bir gülümseme verdi. Beyninin olumsuz düşünmekten sorumlu bölümünün ona

şöyle dediğini duyar gibiydim

Sorduğu için aptal olduğunu düşündüm ve bunun bizim için bir aksilik olup olmayacağını merak ettim.

Saatlerce konuştuk, hiçbir şey ve her şey hakkında. Ta ki ben saatin farkına varana kadar. *Gece yarısıydı.* Sert bir esinti tenimi öptü ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Titredim, sonbaharın yaklaştığını ve oturup konuşabileceğimiz çok fazla gecemiz olmadığını hatırladım. Birlikte kaybolmak ve bulmak için. "Ben giderim."

"Phoenix."

Ona bir bakış gönderdim.

"Burada ışığı açacağım ve ilerlerken kapıyı kilitlemeyeceğim." Gereksiz yere fısıldadı. Burada sadece ikimiz vardık. Belki de isteklerinin daha iyi bir muhakeme tarafından not edilmesini istemiyordu.

"Tamam," diye fısıldadım, aynı zamanda onun iyi vicdanı tarafından duyulmak istemiyordum.

BÖLÜM 6

SEBASTIAN

"Bir düşünceyi kabul etmeden onunla ilgilenebilmek eğitilmiş bir zihnin işaretidir."

~ARISTOTLE

I Phoenix bana Shakespeare in the Park'a gelemeyeceğini söylediğinde hayal kırıklığına uğrayacağımı tahmin etmemiştim. Utanç duygusu sırtımı yalayıp geçti.

onun arkadaşlığına bağımlıydım. Gelişmekte olan arkadaşlığımız öğrenci ve öğretmen sınırlarını aştı. Yine de onu geri çevirmeyi kendime yediremedim. Hayatımın ağırlığını üzerimden alıyor ve bana daha güzel günleri hatırlatıyordu. Ama beni onun olgunluğunu kabul etmeye zorlayan, birbirimizin hayatında oynadığımız rolleri göz ardı etmeye ve ona bir erkek olarak bakmaya zorlayan bir şey söylediğinde ya da yaptığında, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun inançlarından kesinlikle emin olduğunda oldu. Bunlar beni daha derine çeken ve bir zamanlar görünür olan çizgilerin üzerine kum serpen anlardı. Masumiyet ve inancın yan yana gelmesi beni cezbediyordu. İkinci bir şans elde etmeyi dilediğim şeyler ve düzeltmek istediğim hatalar için bir yemdi.

Okul bugünlük tatil olmuştu ve ben ortak ofisimde tek başıma oturmuş, gece yaptığımız konuşmaları düşünüyordum. Kendimi bunların tamamen etik olduğuna ikna etmeye çalışıyordum.

Bir çizgiyi daha aşma kararıyla mücadele ederken parmaklarım kapalı dizüstü bilgisayarına vuruyordu. Daha önce sınıfta arkadaşıyla sosyal medya sayfası hakkında konuşurken kulak misafiri olmuşum. Anladığım kadarıyla, kız sayfayı yönetiyor, oğlan ise nefret ediyordu. Phoenix'in üzülmeye neden olan bir şey için heyecanlanmıştı. Umursamamalıydım ve görünüşe göre umursadığım gerçeği beni endişelendiriyordu.

"Canı cehenneme."

Sandalyemi daha yakına çektim ve Facebook'u açtım, onunkini görüntülemek için bir hesap oluşturmak zorunda kaldığım için lanet ettim. Sol omzumdaki meleğin beni bu deliğe girmemem konusunda uyarmasına aldırmadan sahte bir isim kullandım.

Masamdan geri çekildim, yanaklarımdaki kaşıntıları ovuşturdum ve ekrana göz kırptım. Bunu nasıl fark etmedim? Tüm fotoğrafları ve gönderileri inceledim. Hepsi Bay Michaelson için bir bağlantı bulmaya adanmıştı. *Bir erkek arkadaş*. Sayfadan çıktım ve dizüstü bilgisayarını kapattım.

Şimdiye kadarki etkileşimlerimizi gözden geçirerek, sözlerinin yeni bir anlam kazanabileceği anları yakalamaya çalıştım. Birçok an vardı. Sayılamayacak kadar çok bakış ve gözlerin yalvarışı. Asıl soru şuydu: Başından beri şüphelenmiş miydim? Ve en çok korktuğum şey Bay Michaelson'ın hareketlerinin ne anlama geldiği değil, şimdi hissetmeye hakkım olduğunu düşündüğüm şeydi. Kafamın içinde fısıldayan ses artık Phoenix'in penceresinden beni izlediğini bilmiyormuş gibi davranmama gerek olmadığını söylüyordu. Rüyalarındaki bulanık yüzlü adamın bedeninin kime ait olduğunu bilmiyormuş gibi davranmama gerek olmadığını söylüyordu. Yanımda oturan, beni sakinleştiren adam.

Hareket etme ihtiyacı duyarak pencereye gittim ve iki elimi başımın üzerine koydum. Ne düşünüyordum ki? Dün gece ve ondan önceki birçok gece onunla saatlerce oturmuştum. Konuşuyor ve dinliyordum. Ve tüm bunlar olurken içimdeki bir şey açılıyordu. Sanki içimde uzun süredir kapalı duran küçük bir kapıya levyeyle vurulmuş gibiydi.

Emily. Ben evliydim. Şimdi panik içinde olduğum odaya bakarken ellerim iki yanıma düştü. Ben bir öğretmendim. Onun öğretmeniydim. Onun iki katı yaşındaydım.

Kapıya doğru çekildiğimde Phoenix'in büyüyen gözlerle beni izlediğini görünce irkildim.

"Bay Michaelson, burada ne işiniz var?" Isırarak söyledim. Bir adım geri çekildi. Burnumun kenarını sıkarak gözlüklerimi çıkardım. "Özür dilerim. İçeri buyurun. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Sandalyeme doğru gittim ve kendini toparlayıp önümdeki koltuğa oturmasını bekledim. Gözleri Anguilla'daki okyanusla aynı maviydi. Saçları sabah güneşi tarafından fiziksel olarak öpülmüş gibi daha açık, neredeyse bronzdu. Pembe yanakları rahatsızlığını ve naifliğini ele veriyordu. Sessizlik içinde kabul edilebilir bir

süre geçtikten sonra ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Kompozisyonumu ve başvurumu gönderdim. Geri dönüşün ne kadar süreceğini biliyor musun acaba?" Çantasının askılarıyla oynadı.

"Sanırım başvuruda dört ila on iki hafta arası yazıyordu." Sesim sabit çıktı ve nabzımı daha da dengelemek ve konuşmaya biraz normallik katmak için ondan geriye doğru saydım.

"Evet, bu oldukça geniş bir zaman dilimi. Belki içeriden bir bilgin vardır diye düşündüm." Sırtarak kayışlarını bıraktı.

"Ne yazık ki, işin bu kısmıyla ilgilenmiyorum. Makalen şimdiye kadar okuduklarımın en iyilerinden biriydi. Şimdi kendinden şüphe etmeye başlama," dedim ve övgülerim onu gururlandırdı. Bana ergenlik dönemimdeki halimi hatırlatıyordu. Görülmek istiyordum. Bunun yaşla birlikte azalmaması ne garip.

"Her şey yolunda mı, Bash?" diye sordu kısık bir sesle, yeni yalanmış dudaklarıyla bana bakarak. Sonra onları endişeyle ısırdı.

Burun deliklerim nefes alışımınla birlikte esnedi. Daha önce bana hiç resmi olmayan bir şekilde hitap etmemişti ve şimdi bunu yapmakla kalmamış, adımı da kısaltmıştı. Bana sadece ona ait olan bir isim verdi. Sahiplenilmiş gibi hissettim. Suları test ediyordu, o ana kadar olduğumuzdan daha fazlası için zorluyordu. Onu düzeltmek için iki saniyelik bir zamanım vardı. Zaten ince olan duvarın yıkılmasını durdurmak için. Bunun yerine gözlerimi kapatıp kendime lanet okuyarak "Her şey yolunda," dedim. "Berbat bir gün geçirdim."

Yumuşak bir el masamın üzerinden uzandı ve benimkine kondu. Bakışlarım onunkine, kapalı kapıya ve sonra tekrar ona kaydı. Gülümsedi ve sıktı. "Akşam görüşür müyüz?"

Tanrı yardımcım olsun, yine de kendimi sıktım. "Evet."

BÖLÜM 7

PHOENIX

"Bir insanın asla kızmaması gereken iki şey vardır. Yardım edebilecekleri ve edemeyecekleri."

~PLATO

I Mason randevumuza gelmeden önce Bay Wicked'ı düşünüyordum. Ya da Sebastian'ı ya da Bash'i. Ona yeni bir isim vermeyi kendime görev edinmiştim. Bana ilk adımla hitap edebileceğini birden fazla kez açıkça belirtmiştim,

Ama o bana aynı nezaketi hiç göstermemişti. Belki de yalnız olduğumuzda ona Bay Kötü diye hitap etmek, diğerleri yıkılırken ihtiyaç duyduğu yedek bir duvar görevi görüyordu. Ama ona Bash dediğimde, yapacağından korktuğum gibi beni düzeltmedi. Ve şimdi, en azından benim kafamda, sonsuza dek Sebastian ya da onun bir çeşidi olacaktı.

Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakmışım; amacım orada olmak ve Mason'ın kötü şeyler düşünerek kendini kötü hissetmesine neden olmamaktı. Bu yüzden Mason bana sürpriz yapıp Parkta Shakespeare'i izlemek için bilet aldığı anda yaşadığım şaşkınlığı ve dehşeti hayal edin. Gösterinin nasıl geçtiğini söyleyemem, çünkü tüm zamanımı diken üstünde Sebastian'ın beni fark etmemesi için dua ederek geçirdim. Neyse ki ön tarafta bir koltuğu vardı, bu yüzden onu arka sıradan izleyebildim ve başını her çevirdiğinde ona göre eğildim.

Gösteri bittikten sonra parktan görünmeden çıkmak işin en zor kısmıydı. Sebastian otoparka giden ana çıkışın yakınında oyalanıyordu, bu yüzden Mason'ı fark edilmenin iyi bir fikir olmayacağına ikna etmek zorunda kaldım çünkü "Bay Kötü"ye hafta sonunu bütünleme sınavına çalışarak geçireceğime dair söz vermiştim.

"Ah!" Mason fısıldayarak bağırdı, ben de onu ağaçlar ve çalılardan oluşan başka bir oyuğun arkasına sürükleyip bir ağacın arkasına ittim. "O kadar üzüleceğinden şüpheliyim, Phoenix."

Kafamı uzattığımda Bash'in sonunda telefonuna olan ilgisini kaybettiğini ve çekip gittiğini gördüm. Midemdekiler güneye doğru yol alırken alnım Mason'ın omzuna düştü. Sonra Mason'ın ön tarafına yapıştığımı fark ettim ve belinin altından sert bir şey kayarak ani sertliğime çarpınca kaskatı kesildim. İyi dozda adrenalin ve ergenlik hormonları her şeyi mümkün kılabilirdi. Bir santim geri çekildim ve Mason bir parmağını kemerimin halkasından geçirerek beni yerimde tuttu. Sertçe yutkundum.

"Kimse bizi göremez," dedi.

Artık hava kararmıştı ve kalan birkaç kişi de bölgemizden ayrılmaya başlamıştı. "Ne yapmak istiyordun?"

Bakışları omzumun sol tarafına kaydı, soruma cevap vermek zorunda kaldığı için kendine olan güveni biraz azalmıştı. "Birbirimize dokunabiliriz."

Evet, bunu yapabilirdim. Gey pornosu izlemiş ve kendime dokunma konusunda bir tür uzman olmuştum. Başka birine dokunmak da aynı şekilde olmalıydı. Başımı salladım ve birbirimizi elimizde tutana kadar birbirimizin fermuarlarını ve boxer yırtmaçlarını kurcaladık. Doğru miktarda basınçla yaptığımdan emin olmak için ona bir deneme vuruşu yaptım. Mason inledi ve beni de kendisiyle birlikte çekerek ağaca yaslandı. İrkildim.

"Ah, pardon," dedi.

"Sorun yok. Devam et." Biraz koordinasyonsuzduk ama bir süre sonra bir ritim tutturduk. Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm ve nefes nefese kaldım. Uzun süre dayanamayacaktım.

"...Bay Michaelson?"

Nefesim kesildi ve Mason'la birlikte durduk.

Sebastian'ın sesinin geldiği yönden Mason görünmüyordu ve teknik olarak sadece bedenimin profilinin ona görünmesi gerekiyordu. Anında yumuşadım ve her yerim ısındı. Soluma doğru kaydım, gözlerim Mason'ın kilerle buluştu, onunkiler de benim hissettiklerimi yansıtıyordu. Fermuarımı kapattıktan sonra ağacın arkasından çıktım ve bir adamla yüz yüze geldim.

Sebastian'ın kafası karışmıştı. "Merhaba," dedim ama sesim beni yanılttı. Avucumu boğazıma götürdüm ve tekrar denedim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, Mason ağacın arkasından çıkarken sözleri uçurumdan aşağı düşüyordu. Bash ikimize de baktı ve o anda yerin yarılp beni yutması için dua ettim. "Ah," dedi. Çenesindeki gerginlik zaten keskin olan kenarlarını çeliği kesecek kadar keskinleştirmişti. Dayanılmaz bir sessizlikten sonra, "İzninizle. Eve gitmem gerekiyor." Bununla birlikte gitti ve bakışlarım ayaklarımın dibindeki çimlere kaydı. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Ve aynı zamanda kafam çok karışık. Neden üzgün görünüyordu? Belki de beni davet ettikten sonra gösteride olduğumu öğrenince yalan söylediğini düşünmüştü. Ama Mason'ın beni buraya getireceğini bilmiyordum. *Lanet olsun.*

"Şey, bu garipti. Ve tuhaftı," dedi Mason çok yardımcı bir şekilde. Cevap vermek yerine çalıların arasından geçip otoparka doğru ilerledim. Birden kendimi pek iyi hissetmemeye başladım.

Eve geldim ve annemin yanından koşarak geçtim, omzumun üzerinden bir selam attım ve doğruca odama yöneldim. Ceketim yatağın üzerine düştü ve ışıkları açmadan pencereye gittim. Nefes nefese havuz alanını, tüm pencereleri taradım ama Sebastian'dan hiçbir iz yoktu. Kalp atış hızım dengelenmişti ve bütün gece dönüp durmaktan vazgeçmişim ki mutfaktan gelen bir hareket gözüme çarptı.

Sebastian elinde ağır bir çantayla sürgülü kapıdan çıktı ve çantayı yere attıktan sonra içeri girip ayaklı askılığa yöneldi.

Sonraki bir saat boyunca boks torbasına acımasızca vurdu. Belirli bir vuruş neredeyse rafı ve torbayı havuza uçurduğunda ara sıra irkildim. Onu sinirlendiren neydi? Bunun benim hatam olduğunu düşünmeden edemedim. Parkta bulunarak onun duygularını mı incitmişim? Onunla gitmek istemediğime mi inanıyordu?

Dar siyah atletik pantolon giymiş ve terden sıırılsıklam olmuş tişörtünü çıkarmıştı. Saçları ıslandığında kıvrılıyordu ve sırtındaki dövme parlıyordu.

Üst kattaki yatak odasının ışığı yandığında eldivenli ellerini kalçalarına koyarak durakladı. Başını kaldırarak sert nefesler aldı ve ardından volta atmaya başladı. Emily'nin hareket ederken görülebildiği yatak odasının penceresine birkaç bakış daha fırlattı. "Siktir," diye bağırdı ve ben bu tek kelimenin etkisiyle geri sıçradım.

Eldivenleri çıkardı ve her birini betona fırlattı. Sonra el sargılarını çıkarıp hışımınla içeri girdi, sürgülü kapıyı geri tepmeye bıraktı ve ancak yarıya kadar kapandı.

Kalbim göğüs kafesimde atıyor, bir çıkış yolu arıyor ve nefesim hafifliyordu. Dizlerimin üzerinde geriye doğru eğildim, gözlerim yatak odasının kısmen açık kapısında sallanıyordu. Sebastian içeri daldı, pencereleri kapalı olduğu için anlayabildiğim kadarıyla hemen bağırmaya başladı. Telaşlı bir şekilde kollarını sallıyordu. Emily ipek bluzunun düğmelerini açarken durakladı ve ona inanmaz bir bakış fırlattıktan sonra sırtını döndü. Sebastian onu kolundan yakalayıp etrafında döndürmeden önce saçlarını çekiştirdi. Kız ona tokat atmak için elini kaldırdı ama Sebastian bileğini yakaladı ve kız kendini onun elinden kurtarmak için çabaladı, bu sırada dantelli sütyeni ortaya çıktı. Ona bir şeyler söyledi ve ben duyamadığım için hayal kırıklığı içinde mırıldandım. Dürbünümü kaptım. Belki dudaklarını okuyabilirdim. Sebastian gömleğini yırtmak için elini bıraktı ve kız nefes nefese kaldı. Ve sonra işler değişti. Sonunda tasmalarından kurtulmuş zincirli köpekler gibi birbirlerine saldırdılar. Sanki öfkelerini serbest bırakmazlarsa ölebileceklermiş gibi. Sanki biri Diğerinin yaşaması için birinin gitmesi gerekiyordu.

Ona sert davranıyor, onu insan bile değilmiş gibi kullanıyordu, gözleri kapalı, başı hep başka tarafa dönüktü. Ve dürbünün içinden, dudaklarından tekrar tekrar dökülen kelimeyi okudum. *Daha fazlasını.*

Dürbün gevşek ellerimden düştü ve sersemlemiş bir şekilde oturdum.

Başladığı kadar hızlı bitmişti. Bir saat sonra, o duş alıp tek başına yatağa girdikten ve Sebastian elinde bir şişe içkiyle havuzun kenarında oturduktan sonra, orada dizlerimin üzerinde durdum ve mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir öfke yaşadım. Lazer sıcaklığındaki bakışlarımla onu yaktım, yumruklarımı sıktım ve kalçalarımın üstüne diktim. Aralarında olanlardan nefret ediyordum. Nedenleri yüzünden kendimden daha da çok nefret ediyordum. Merak ettiğim için, *neden*

Ben olamaz mıydım? Dudaklarımı araladım ve pantolonumdaki yapışkan ıslak noktaya tiksintiyle baktım.

Parkta Bash ile karşılaşmamızın on dördüncü günündeydik. O gecedan beri havuz kenarında oturmaktan vazgeçmiş ve içeri girebileceğimi gösteren ışığı hiç açık bırakmamıştı. Sınıfta göz teması kurmuyor ve elimi kaldırdığımda bana seslenmeyi reddediyordu.

Birincisi kafamı karıştırdı, ikincisi ise kızdırdı.

Moralim bozuktu ve Teori'den, Danny'den ve hatta Mason'dan mümkün olduğunca kaçırıyordum. Sınıfta, Theory'nin yanağımı kavuran bakışlarının ağırlığını görmezden geldim ve zil çalar çalmaz yerimden kalkıp odadan çıktım.

Ona gidemeyeceğimi söyledikten sonra kendimi parktaki gösteride buldum. Aman ne önemli. Bu onun davranışını mazur göstermezdi. Okuldan sonra ofisine gidip bu konuda onunla yüzleşmeye karar vermiştim.

Ofis kapısının diğer tarafından "İçeri gel," diye sert bir ses geldi ve önceki cesaretimin bir kısmı kayboldu. Elim kapı kolundayken kendime içimden bir moral konuşması yaptım ve sonra içeri girdim. Bu kez yalnız değildi, ofisi paylaştığı öğretmenlerden biri olan Bay Terry de çıkmak üzereydi. Kapıyı arkasından kapattım.

Sebastian elindeki kırmızı kalemi bıraktı ve arkasına yaslanıp sert bir ifadeyle ve çenesinin menteşesindeki bir tikle bana baktı. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Michaelson?"

"Ben Phoenix," dedim sinirli bir şekilde. Neden böyle davranıyordu? Bir arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyordum. Şimdiye kadar sahip olduğumu fark etmediğim bir arkadaşımı.

"Bu duvarların içinde değil, Bay Michaelson."

Masasının önünde durmak bana ihtiyacım olan avantajı sağladığı için başını kaldırıp bana bakmak zorunda kaldı. "Burada sadece ikimiz varız," diye fısıldadım, istemeden de olsa bir kırılganlıkla. Sert ağzı yumuşadı. Hafif titrememi gizlemek için ellerimi ceplerime soktum. "Biriyle konuşmaya çalışırken resmiyete dönüyorsun.

mesafe kazanmak. Ya da kontrolü yeniden ele geçirdiğinizde. Ya da bunu sürdürmeye çalıştığınızda." İçimdeki pürüzlü düğüm bu küçük boşaltımla bir çentik gevşedi.

Sebastian oturmam için eliyle işaret etti. Kısa bir tereddütten sonra, hayal ettiğim üstünlüğü kaybetmekten korkarak içimi çektim, çantamı çıkardım ve teklif edilen yere oturdum. "Bu oldukça iyi bir gözlem. Ayrıca sürekli olarak bu üç senaryodan birinin içindeymişim gibi geliyor."

Çantamı ayaklarımın dibinde yeniden ayarlarken, "Senin de öyle anların oluyor," diye mırıldandım.

"Peki bunlar ne olabilir?" Soru ondan kopmuş gibiydi. S a n k i yapmak istediği son şey sormakmış gibi, ama bilme ihtiyacı daha güçlüydü. "Gardın düştüğünde ve nazik, şakacı yanın sana doğru hareket ettiğinde ön planda." Karşımdaki adam hakkında bir tür uzman haline gelmişim. Zamanımı -boş ya da çalıntı- onu gözlemleyerek geçirmenin bir yan etkisi. Cevabım niyetimin tam tersi bir etki yarattı.

"Benim işim şakacı olmak değil. Ben seni eğitmek için buradayım. İlişkimizin kafa karıştırıcı hale gelmesi benim hatam. Burada yetişkin olan benim-"

"-Ben çocuk değilim," diye bağırdım ve gözlerinin şişmesine neden oldum. "Neden bana kızgınsın?" Onun öfke patlamasının beni yıldırmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde ziyaret noktama geldim. "Sana seninle gelemeyeceğimi söyledikten sonra parka geldiğim için beni cezalandırıyor musun?"

"Hayır-"

"Çünkü bu öyle hissettiriyor-"

"-Hayır dedim," diye araya girdi ve gözlüklerini çıkarıp bir kenara fırlattı. Gözlerini kapadı ve kendini toparlamak için yüzünü tavandaki aydınlatma armatürüne doğru kaldırdı. Bugün sinekkaydı tıraşlıydı, bu da çenesindeki girintiye, adem elmasının gergin boğazında yarattığı şişkinliğe daha fazla dikkat çekiyordu. Gözlerimle tekrar buluştuğunda saçları alnına dökülmüştü. Orada bir şey demlendi. Bir saniye önce orada olmayan bir şey. Soğuk ayla savaştan güneşin sıcaklığı gibi. İçinde bir savaş yaşanıyordu.

"Bu... bu gördüğün şey mi?" *Lütfen bana eşcinsel olmamla ilgili bir sorunu olduğunu söyleme,* diye düşündüm. Bunu düşünmekten bile korkuyordum.

"Sakın böyle düşünme." Beni kötü bir şey yapmış bir çocuğu azarlar gibi

azarladı. "Yapma."

Başka ne söyleyeceğimi bilemeden oturdum ve onun acı dolu ifadesiyle dikkatim dağıldı. Avuçlarını masanın üzerine koydu ve oturduğu yerden kalktı. Kapıya doğru ilerleyerek, "Bundan sonra, ders dışında, okulla ilgili her şey için e-posta yoluyla iletişim kurabiliriz. Artık burada buluşmamız gerektiğini düşünmüyorum. Ve bunu kesinlikle kapı kapalıyken yapmamalıyız." Kapıyı açtı ve kenarda durdu. Koridordan birkaç öğrenci ve öğretim üyesi geçti.

Beni reddediyordu ve bu beni sinirlendiriyordu. Eşcinsel olmamın bir sorun olmadığına dair bana güvence vermesi dışında hiçbir şey başaramamıştık. Ama bir sonraki nefeste beni ofisinden -ve hayatından- kovuyordu. Duygularım incinmişti. Beni nasıl bu kadar kolay göz ardı edebilirdi? *Belki de nedeni buydu.* Çizgiler kesinlikle bulanıklaşmıştı. Öğretmenimin benimle arkadaş olmak istememesine üzülmemeliydim. Ne kadar genç ve aptaldım? Bunu düşündüğümde içimdeki kavga hızla kayboldu. "Anlıyorum ama *lütfen* sınıfta bana adil davranır mısınız? Son birkaç yıldır bu dersi almaktan başka bir şey hayal etmedim. Tam bir deneyim ayrıcalığına sahip olmak istiyorum. Bunu da benden almayın." Yanından geçmek için bir adım attım ve kapı yüzüme kapandı, avucunu kapıya dayadı. Nefeslerim hızlı ve zor geliyordu ve gözlerimi gitmemi engelleyen elden ayırmıyordum. Çevremden bana baktığını görebiliyordum ama onunla yüz yüze gelmek için gereken birkaç santimetreyi başımı çevirerek yapmayı reddettim. Ta ki adımı söyleyene kadar.

"*Phoenix...*" Yaklaştı, başımı arkaya eğmeme neden oldu. onu görüş alanıma aldım. Saçlarımı geriye doğru taradı ve bundan duyduğum zevkle gözlerim doldu.

Başparmağı alt dudağıma değdiğinde gözlerim kapalı, "Lütfen," diye yalvardım. Daha da yaklaştı ve sırtım duvara çarptı.

Kapı çalındı ve güç alanımızı kırdı. Birbirimizden ayrıldık ve irkilerek çıkardığım çığlığı bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Bash aceleyle masasına gitti, oturdu ve sandalyesini mümkün olduğunca altına kaydırırken bana da oturmamı işaret etti. Pantolonumdaki çadırı gizlemek için çantamı kucağıma koyarak hızla yerime yerleştim.

"İçeri gel!" dedi, gözlüklerini takarken.

"Bay Wicked, ben..." Teori bir ayağını diğerinin önüne atarak, gözleri benimle Sebastian arasında gidip gelerek son buldu. İhtiyacım olan son kişi oydu.

burada olmak için. Odadaki enerjiyi eleyip zihninde milyonlarca farklı komplo yarattığını hayal edebiliyordum. "Pheeny?" Başını eğdi. "Danny ile gittiğini sanıyordum."

"Ah, Bay Wicked'a başvurum ve kompozisyonum hakkında soru sormak istediğimi hatırladım. Bilirsiniz, üniversitedeki kurs için." Neyse ki daha önce onunla kompozisyon hakkında konuştuğumu ve her ikisinin de gönderildiğini ona söylememiştim. Ne kadar önemsiz olursa olsun aramızdaki her etkileşimi kendime sakladım.

"Oh." Dikkatini Sebastian'a yöneltti ve ben de onu yatıştırmayı başardığım için sessiz bir dua ettim. "Bay Wicked, geçen haftaki sınavdan aldığım notu konuşabilir miyiz?" Sebastian'ın cevabını almadan önce çantasını karıştırdı. Onun dikkati dağılmışken ayağa kalktım ve Sebastian'dan sert bir baş selamı aldıktan sonra, sözümüz kesilmeseydi ne olurdu diye düşünerek odadan koşarak çıktım.

O sabah Danny ile birlikte geldiğim için eve yürüyerek dönmek zorunda kaldım. Yine de sert rüzgârın ısırığını hissetmedim. Ne de yolum kararan gökyüzü tarafından engelleniyordu. Her şey elimden kayıp gitmişti. Parmaklarımı kalkık dudaklarımın üzerinde tuttum, yanaklarım gülümsemekten kasılmıştı. Eve gittim ve oturup işaretimi bekledim. Elbette, birkaç saat sonra, verandasının ışığı yandı.

"Birkaç hafta önce Emily'den boşanmak istedim."

Tek bir kasım bile kıpırdamadı. O düşüncelerini toplarken bir süredir oturma odasında karşılıklı oturuyorduk. Eve adım attığımda enerji farklı hissettirmişti. Bir şeyler değişmişti. Bir şeyler yanlıştı. Ve şimdi, bu.

"Geri dönülemez derecede alçakça bir şey yaptım," dedi.

Parkta Shakespeare gecesi.

"Ve işler artık eskisi gibi devam edemezdi. O zamandan beri geçici bir yer kiraladım ve oraya taşındım."

"Özür dilerim." Ben de ciddiye dim. Pişmanlığı odayı kokuşmuş bir parfüm gibi doldurdu. Bundan zevk alsaydım bir canavar olurdum. "Tek sebep bu mu?"

"Hayır." Ortam bu tek kelimenin ima ettiği şeyle doldu. "Birkaç şey almaya geldim ama bunu burada tartışmak doğru gelmiyor." Sanki oda ona yabancıymış gibi etrafına baktı.

"Ne zaman?"

"Sana yeni adresimi mesaj atacağım. Yarın benimle orada buluşabilir misin?" "Evet. Evet, seninle buluşabilirim."

Başıyla onayladı ve ikinci kez öne doğru eğilip elini kendi elimle tuttum.

Daha sonra Sebastian'a aşık olmanın elimde olan ya da olmayan bir şey olup olmadığını merak edecektim. Onu sevmek kaçınılmaz hissettirirken aradaki farkı bilmek zordu. Yıldızlarda yazılı.

BÖLÜM 8

SEBASTIAN

"Bir insanın ölçüsü, güçle ne yaptığıdır."

~PLATO

IErtesi gece onu oturma odasında bekledim. Kanepenin kenarına tünemiştım, etrafım paketlenmemiş kutularla çevriliydi, şimdiden dördüncü parmak viskimi içmiştım ve yanımda sadece birkaç yanan mum vardı. "Sen

Islak," dedim, şimşek çakması nemli bukleleriyle birlikte odayı aydınlattığında.

"Şemsiyesiz aceleyle çıktım." O küçük sesini kullandı. Onu dünyadan korumak istememe neden olan sesi. Bu benim ölümüm olurdu. "Caz müziği seviyorsun," dedi ellerini arkasında birleştirerek. Onları birbirine sıktığını hayal ettim.

"Hızla akan düşüncelerimi yavaşlatıyor." Tavandaki hoparlörlerin ayarı düşüktü ama yine de Nina Simone'un "I Loves You, Porgy" şarkısı dışarıdaki gök gürültüsünün uğultusundan duyulabiliyordu. İçindekileri içmeden önce bardağı avuçlarımın arasında yuvarladım, sonra boş bardağı geçici sehpa olarak kullandığım saklama kutusunun üzerine koymak için uzandım. Gömleğimin kollarındaki kelepçeleri çözüp kollarımı kıvırdım ve çenemi önümdeki berjer koltuğa doğru uzattım.

"İlk aşkım Alexander adında bir çocuktı," diye başladım. "Lisede tanıştık. Şehirde yeniydi, bu ülkede yeniydi ve ben onun öğrenci rehberi olarak görevlendirilmiştim. Alışmasına yardımcı olmak için. Alex utangaçtı. Yumuşak konuşurdu. Kitapları insanlara tercih ederdi."

"Benim gibi."

"Evet, tıpkı senin gibi," dedim. "Arkadaşlığımız üniversiteye gittiğimizde ve ailemin meraklı gözlerinden uzakta olduğumuzda daha da gelişti. Özellikle de babamın. Benim için planları arasında evlilik yoluyla iki güçlü ailenin birleşmesi ve aile adını devam ettirecek torunlar vardı. Çok arkaik bir adam," diye düşündü. "Dramatik. Güce aç."

"Baban kimdi?"

"Senatör Duval Wicked," dedim. Phoenix ailemi benden alan kazayı biliyordu ama ona bundan fazlasını anlatmamıştım. "İçimize kapanıktık, bu da benim işime geliyordu çünkü Alex'i kendime saklamak istiyordum. Göçmen ailesi dışında sahip olduğu tek şey bendim. Ona sahiptim. Onu tükettim, Phoenix." Alkol etkisini göstermeye başlamıştı ve içimde melankoli ve kendinden nefret etmenin belirtileri belirmeye başlamıştı. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Neden?" diye sordu. "Neden ona sahip olman gerekiyordu?"

Sebepler çoktu. *Nereden başlasam...* "Sekiz yaşlarındayken yağmurlu bir kış öğleden sonrasında ağlayan ve titreyen sahipsiz bir kedi yavrusu bulmuştum. Vermont'taki kışlık kulübemizin verandasının hemen altında. Onu gizlice içeri soktum ve babam fark etmeden önce bir hafta boyunca odamda sakladım. Madeline'i ellerimden zorla aldı, ağlamalarına ve ona iyi bakacağına dair verdiği sözlere kayıtsız kaldı. Bir hafta sonra bana bir Tibet Mastifi ile sürpriz yaptı. Çok karakterli olduklarını ve hiçbir oğlunun bir kedi yavrusuyla görülmeyeceğini söyledi." Algıladığım zayıflığımdan duyduğu tiksintiyle alay edişini hâlâ hatırlayabiliyordum.

"Sonra okulda arkadaş olduğum Felix adında genç bir çocuk vardı. Burslu bir çocuktı ve babasının standartlarına uymuyordu, bu yüzden bir hafta sonu bir politikacının oğlunu oyun oynamaya davet etti ve bir daha Felix hakkında konuşulmayacaktı." Ağzımı açıp kapadım. Hikâyelerin sonu gelmiyordu ama yine de hepsi aynıydı.

"Sevdiğim her şey her zaman benden alınmıştı. Sıkılı ellerimden sökülüp alındı." Titreyen yumruklarımı önüme kaldırdım. "Başka birinin benim için daha iyi olduğunu düşündüğü bir şeyle değiştirildi. Alex'in de alınmasını istemedim." Ellerimi kalçalarımın aşağı yukarı gezdirerek burnumu çektim. "Babam son sınıfta kampüse beklenmedik bir ziyarette bulundu." Açıkça görebiliyordum

Alex ve beni uygunsuz bir pozisyonda yakaladığında çıkan tartışmayı hatırlıyorum. Hem ben hem de babam tehditler savururken, Alex çarşafı göğsüne çekmiş, şaşkın gözlerle oturuyordu. "Okul için para ödemeyi bırakacağına söz verdi. Anneme söyleyecekti. Beni evlatlıktan reddetmeye. Bununla başa çıkabilirdim, Alex'i mahvetmek, onu ve ailesinin vatandaşlığını *yakından* incelemek için yapılan özel tehdit sonunda kabul etmemi sağladı." Babam güçlü bir adamdı. Verdiği sözleri yerine getirirdi. "Alex'in benden alınması gerekmiyordu, çünkü sonunda onu ben verdim. Seçim bana aitti ve ben yanlış olanı seçtim."

"Sizin hatanızmış gibi görünmüyor. Doğru şeyi yaptığını düşünüyordun."

Bir yetişkin olarak bile babamın onayının benim için bir şey ifade ettiğini itiraf edecek ne yüreğim ne de cesaretim vardı. "Emily ile ailemin malikanesinde düzenlenen bir davette tanıştım. Bütün gece odanın köşelerine sıkışmıştı, orada olmaktan en az benim kadar mutluydu." Korkaklığımın neden olduğu pek de mutlu olmayan sonu aceleyle anlattım. "Evlendikten birkaç ay sonra Alex kendini öldürdü ve ailem bir araba kazasında öldü." Avucuma bir yumruk indirdim ve Phoenix'in sarsılmasına neden oldum. Hepsi bir *hiç uğrunaydı*. Bir hiç uğruna teslim olmuşum.

"Özür dilerim Sebastian. Emily biliyor mu?"

"-Hayır. Ailelerimiz iyi arkadaştı. Güçlü insanlar nadiren sizin bildiğiniz anlamda arkadaş olurlar. Quid pro quo daha çok buna benzerdi. Aşk için evlenmedik." Yine de Emily umutluydu. "Bu işe çok iyi niyetle girdi. Bana ulaşmaya çalıştı ama ben hep ulaşılmazdım." Ona çok uzun süre içerlemiştim. Babam öldüğünden beri suçu yanlış yere atmıştım. Hatanın bana ait olduğunu kabul etmekten daha kolaydı.

"Neden ona söylemedin?" Önümde diz çöktü, ellerini dizlerimin üzerine koydu. Mum ışığında altın bir prensi andırıyordu. Serulean mavisini gözleri parlıyor ve en iyi kristal parçaları gibi ışıltıyordu. Ona dokunmaktan kendimi alıkoyamıyordum, ellerinin arkasını benimkilerle sıyırmak kadar basit bir şey olsa bile.

"'Takmamız gereken maskeler'," diye alıntılardım yorgunluktan delik deşik olmuş bir iç çekişle. Başıma gelenleri hak etmiştim. Emily kendi yüküyle gelmişti. O da benzer şekilde acı çekmiş, kendisine **a i t** olmayan bir hayat sürmeye zorlanmıştı.

seçiyordu. Kayıp onun için kayıp değildi. Ama onun hikayesini ben anlatmadım. Sebepleri kendisine aitti.

Elimi saçlarının arasından geçirip ensesini kavradım. Kamburunun üzerine oturup gözlerini kapatırken Phoenix'in yanaklarında hafif bir pembe tonu belirdi.

"Bu iyi hissettiriyor." Yutkundu.

"Saçına bir el atayım mı?" Ne kadar basit bir hareketti ama ses tonu bunun onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

Yavaşça gözlerini açtı, maviler genişledi. "Dokunulmak," diye itiraf etti yeni yaladığı dudaklarının arasından.

Başımı salladım. Onu tüm kalbimle anlıyor, tenim onunkiyle şekillenirken aramızda bir bağ oluştuğunu hissediyordum. Bir parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Daha fazla," dedim elini kucağına bıraktığında. Bana dokunan kişinin görüntüsünü başka biriyle değiştirmek zorunda kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ölümü ellerimde olan biriyle.

Birbirimize baktık. Odanın loşluğu birbirimizi *görmemizi* engelleyecek kadar azdı. Billie Holiday'in "My Man" hakkında ağıt yakması, aramızda söylenmeyen ama anlaşılan her şeyi duymamızı engellemek için çok az şey yaptı.

"Beni Mason'la parkta gördüğün için neden üzüldün?" Diğer yanağımı okşadı.

"Çünkü zihnimde bir şey benden tekrar alınmıştı." Üzerinde hak iddia edemeyeceğim bir şey. "Ne istiyorsun, Phoenix?"

Eli düştü ve kaçacağını sandım ama onu tanıdığım cesareti, arzularını dile getirmekten duyduğu korkuya galip geldi. "Sen," diye fısıldadı.

"Bu yanlış." Bunu anladığından emin olmam gerekiyordu. Hiçbir bahanem yoktu. Yakalanırsak bizi olası sonuçlardan muaf tutacak basmakalıp sözler yoktu. Bunun için eski travmalarımı suçlamayacaktım. Benim aklım başımdaydı ve Phoenix'in de onun akli başında olduğuna beni ikna etmesi gerekiyordu. Kötü bir şeye kalkışacaktık ama bazen insanlar sebepsiz yere kötü şeyler yaparlar. Hayır, bu doğru değildi. Bazen insanlar sırf kendilerini iyi hissettikleri için kötü şeyler yaparlar. Ne ekersek onu biçerdik. "Bunu anlıyor musun?"

"Neden şimdi?" Alt dudağını dişledi. "Benim hatam mı? Bir şeyleri düzeltebilir misin?" Phoenix iyiydi. İstediklerini elde etmek, bir başkasını incitme pahasına da olsa vicdanını rahatlatmayacaktı.

"Seninle tanışmamış olsaydık şu anda boşanıyor olacağımızı söyleyemem-" Ayağa kalkmaya çalıştığında omuzlarına bastırdım. "Ben ona aşık değilim, o da bana aşık değil. Senin varlığın evliliğimizi ortadan ikiye ayırmadı. Aksine hiçbir zaman bütün olamayacağı gerçeğine ışık tuttu. Tamamen farkında olduğumuz bir gerçek. Ailem gitmişti. Kariyer yolum bundan sonra benim oldu. Artık ailemin düşündüğü gibi büyük bir birleşme değildim. Birlikteliğimizde artık güç yoktu ama o da benimle birlikte bu *şeyin* içinde kalmaya devam etti." Evliliğimiz her zaman sefalet içinde geçmedi. Zaman zaman kendimi ona aşık olabileceğime ikna ettiğim anlar da oldu. Çok güzel bir insandı ama bana pahalıya mal olan görücü usulü evliliğimiz yüzünden duyduğum suçluluk ve öfkenin, farklı koşullar altında tanışmış olsaydık neler olabileceğinin önüne geçmesinden korkuyordum. Belki Alexander'dan önce. Çünkü ondan sonra hiçbir şey başarılı olamazdı. Belki şimdiye kadar.

"İlişkimizin kendi içinde döngüleri vardı. İlgilenme sırasının onda olduğu evreler.

defalarca kırılmış ve birbirine yapıştırılmış şeyleri düzeltmeye çalıştım. Ya da benim suçluluk duygum beni çaba göstermeye teşvik ederken onun çekip gitme sırası. Numara yapmanın ikimize de aynı anda kolay geldiği yıllar. Birbirimizi görmeye dayanamadığımız aylar." Elini kendi elime aldım. "İşin özünde, ikimiz de hiçbir zaman hayal görmedik. İnkârın içinde ve dışında yüzmüş olabiliriz ama sadece sığ sulara."

"Neden kaldı?"

"Onun nedenleri de benimkiler kadar karmaşık. Babasına karşı isyan etmek ve babasına boyun eğmek ona neye mal olursa olsun." Omuz silktim. "Onun adına konuşmak istemiyorum ve sırları olan tek kişi ben değildim. Bilmediğim ve sormayı hiç umursamadığım pek çok şey var. Zaman çok hızlı geçiyor, Phoenix. O hukuk fakültesindeydi, sonra da şirket merdivenlerini tırmanıyordu. Bense önce yüksek lisans sonra da doktora derecemi almaya çalışıyordum. Kaçınmamıza yardımcı olacak fazlasıyla engel vardı.

Bu kadar uzun süre yarım evlilik sürdürmek sadece mümkün değil, aynı zamanda yaygın bir durum." Evlilik çok incelikli bir şeydi.

"Eğer onu boşuyorsanız ve bu benim hatam değilse, o zaman bu neden yanlış olsun ki?"

"Birlikte olmamız basit bir mesele değil. Benim öğrencim olduğumu unutmayı göze alamayız. Öğretmenlik sertifikamı kaybetmek neyse de, bu yüzden hapse girebilirim."

"Ama ben on sekiz yaşındayım. Buna rıza gösterecek yaşıyım."

"Senin üzerinde otorite konumundayım. Ben senin öğretmenin olduğum sürece kanun karşısında rıza gösteremezsin." Onunla birlikte olmanın sonuçları ikimize de çok pahalıya mal olabilirdi. Ve tüm bildiğim bunun Phoenix'in yetişkinliğe giden yolculuğunda bir durak olacağı. Bir evre. Bir yıl sonra benim hakkımda ne hissedeceğini bilmiyordum. Hatta bir ay sonra bile. Onun için basit bir aşka dönüşebilecek bir şey için çok şeyi riske atıyordum.

Daha da yaklaştı. Bacaklarım onu karşılamak için daha geniş açıldı. Phoenix'in deneyimi yok denecek kadar azdı ve onunla acele etmemem gerekiyordu. Ona göz dikerek geçmişteki hatalarımı tekrarlamaktan korkmadığımı söylemek yalan olurdu. Şimdiden kendimi sahiplenici hissediyordum. "Ben sevmesi kolay bir adam değilim, Phoenix."

"Kolay istemiyorum," dedi göğsü kabararak.

"Hımm. Önemli olduğunda çok cesur oluyorsun," dedim ve bakışları parmaklarına kaydı. Daha iyi bir adam bunu başlamadan bitirirdi. Phoenix'in beni sadece babası öldüğünde kaybettiği bir şeyi ona verdiğim için istediğini düşündüğü ihtimaline dayanabilirdi. Ama ben onun masumiyetini ve izin vereceği her şeyi almaya ve sonuçlarını daha sonra düşünmeye hazırdım. Diğerinin ihtiyacı olan şeyi verebilirdik ve yıkım potansiyelini düşünmek istemiyordum.

Toplayabildiği tüm metanetle kirpikleri yanağına değdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi. Ani bir gök gürültüsü onu sarsarak kollarıma attı. Onu sakinleştirmek için omurgasını aşağı yukarı ovuşturdum ve sonra önderliği ele aldım, dilimi sadece tat tomurcuklarının ucunu tadacak kadar daldırdım, sonra geri çekildim. Gözlerimiz açıktı, benimkiler onun neyi sevdiğini izliyordu, onunkiler ise şoktan büyümüştü. "Nefes al, Phoenix." Bu sefer iki kez vurdu, giriş yoktu. Dikişi boyunca bir yalama. Üst dudağını emmeden önce alt dudağına yumuşak bir ısırık. Başını eğmesi için teşvik ettim, sonra tüm gücümle daldım.

Düşmanın boğazını kesen bir kılıç gibi dilimi onunkinin üzerinde gezdirdim ve savaş çağırma cevap vermek için hiçbir hareket yapmayınca, karşılık vermesi için tekrar dokundum. Düello ettik ve sonra geri çekildim, alınına, yanaklarına ve ağzının köşelerine dokunduğumda emici nefeslerinin yüzümü ısıtmasına izin verdim. Ağzına yeniden girmek istedim, onu emdim, gagaladım ve teslim olmasını istedim. Kolları yanlarına düştü, hilal izleri ön kollarımı yaktı. "Senin hızında gidiyoruz, Phoenix."

"Daha fazlasını istiyorum," diye geveledi ve ben de dilime bulaşan viski tadının onu sarhoş etmiş olabileceğinden endişelendim.

"Bu gece olmaz," dedim ve inatla dudak büktü. Sessiz kahkahalarım sarsıldım, kanepeye uzandım ve göğsümün üstüne yatana kadar onu kendime çektim. "Böyle iyi misin?" Başının üstünü öptüm ve o da mırıldandı. "Eve gitmek ister misin?"

"Hayır," diye esnedi.

Elim onu keşfetmeye ara verdi. "Annen endişelenmeyecek mi?"

"Keşke umurunda olsaydı," dedi dalmadan önce. Kollarım ona sıkıca sarıldı.

BÖLÜM 9

PHOENIX

"Aşk, sahip olma ile yoksun bırakma arasında bir ara durumdur."

~PLATO

I Ertesi sabah garajdan içeri süzüldüm. Kapı arkamdan çok gürültülü bir şekilde kapandığında kulaklarım ve omuzlarım buluştu. Gece boyunca dışarıda kalmanın bir sorun olmadığından oldukça emin olsam da, bunu yapmak istemedim.

Bu teoriyi şimdi test edeceğim. Sabahları eve ilk gelen ve en son çıkan ben olduğum için genellikle garaja park ederdim. Annem yarısını garaj yoluna, yarısını da çimlere park ederdi. Eve gelmediğimi fark etmediğini düşünmek gerçekçi değildi ve arabası şaşırtıcı bir şekilde hâlâ buradaydı.

Yatak odamın kapısını usulca kapattıktan sonra alnımı kapıya dayadım ve uzun bir nefes aldım.

"Hangi cehennemdeydin?"

Yerimden sıçradım ve etrafımda döndüm. "Kahretsin, Danny." Çılgınca çarpan kalbime masaj yaparken, yanında durduğu ve içeri tırmandığı belli olan pencereyi kapatmaya yöneldim. "Ağaçlara tırmanmak için çok yaşlı değil misin?" Çantamı hazırlamak için kitaplarımı toplayarak odada dolaştım. Fark etmeyeceğini umarak konuyu değiştirdim. "Bugün senin arabayı mı alacağız?"

"Dostum, bir haftadır benden kaçıyorsun. Yine ortadan kaybolmadan önce seni yakalayabilmek umuduyla erkenden buraya geldim ve sen kayıpken kitap çantanın hâlâ burada olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin et."

"Dün gece bir arkadaşım ile takıldım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve uyuyakaldım." "Tamam, bir saniye bekle." Avuçlarını açmış, durmak için geldi

Önümde. "Orada söylediğin şeyi açalım. *Hiçbir yere* gitmeyen çocuk,

Birdenbire bir yere gidip bir gece orada mı kaldın? Ve hangi arkadaş? Teori ve ben sahip olduğun tek şeyiz, dostum." Omuz silkerek üzgün ama gerçek bir ifade verdi ve eğer dudaklarım korkudan kurumamış olsaydı, bir Teori çekip ona vurabilirdim.

Yalan söyleme konusunda berbattım ve bu küçük fiyaskonun bana öğrettiği şey, Danny ve Theory'nin dışında yedek bir hayat yaratmam gerektiği idi. Onların meraklı gözlerinden uzakta olmak için bana inandırıcı sebepler verecek bir şey. Yine, yalan söylemeyi becerememek bir sorun olabilirdi. Kapının çalınması beni kurtardı. "İçeri gel!" Annem kafasını içeri uzattı. Önlüklerini giymiş ve sert atkuyruğu saçlarını toplamıştı bile. "Selam çocuklar." Bana odaklandı. "Pheeny, düşündüm de belki sen sonra akşam yemeği yiyebiliriz. Arayı kapatır mıyız?"

Tamam, belki de kurtarılmamıştım. "Gelemem anne. Planlarım var."

"Oh, tamam." Söndü ama beni panik atağa sürüklemekle tehdit eden o kadar çok şey vardı ki umursamadım. Danny'nin bakışlarının gücü nefes borumu ezdi. "O zaman muhtemelen başka bir vardiya alırım." İyi günler dileyip ayrılmadan önce benden bir şey bekledi ama gelmedi.

"Planların var mı, Pheeny?"

"Evet, biliyorum," diye tersledim, şakaklarımı ovma dürtüsüne karşı koydum.

Düşük kaşları dudaklarının köşeleriyle birlikte kalktı. "Mason. Tabii ki Mason! Bizden bir şey mi saklıyorsun, Pheenster?"

"Okul yolunda sana her şeyi anlatacağım." Bu, yüzümde patlayabilecek bir potansiyele sahipti. *Ne karışık ağlar örüyoruz.*

Öğle yemeği vakti başım ağrıyordu. Sebastian'ın sınıfında yaşanma ve iyi yaşanmış hayat üzerine başlayan bir tartışmadan sonra kafatasımın arkasında bir iğne batması olarak başladı. Gençliğimizde deneyimlediğimiz şeylere nasıl bağlandığımız. Bunu Aristoteles'in yaş ve doğa görüşüyle karşılaştırmak. Bu tartışma bana ondan bir uyarı bakışı ve Teori'den de kapalı bir ağızla söylenen "Pheeny, sakın ol" sözünü kazandırdı. Önceki gece başladığımız şeye bilinçaltı bir darbe olduğunu varsaydığım şey üzerine savunmaya geçtim. Fikrini mi değiştirmişti? Bunu bana söyleme şekli bu muydu?

Göz ucuyla, diğer öğrenciler dışarı çıkarken onun beni endişeyle izlediğini gördüğümde, iğne batması tüm cephelerde tam bir bıçaklı saldırıya dönüştü. Tabii ki tereddüt ediyordu. Basit bir sınıf dersini bile idare edemiyordum.

Üstüne üstlük, Danny'den ve Teori'den kaçtığının sadece onlar olmadığını anlamaktan kaçınmak için Mason yaklaşırken masamızdan koşarak onu durdurmak zorunda kaldım. "Hey," dedim enseme kaşıyarak.

"Selam." Etrafına bakınırken bir adım daha yaklaşmadan önce orada garip bir şekilde durduk. "Senden haber alamadım. Yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmak istedim."

Ve tam da çarpıntının daha da kötüleşemeyeceğini düşündüğüm anda, suçluluk duygusu gözbebeklerimin hemen arkasında etkilenmemiş bir bölge buldu. "Tanrım, hayır, Mason-" Kollarımın derisi çakıllaştı ve ani serinliğin geldiği yöne döndüğümde Sebastian'ın kafeteryanın girişinde durmuş, fakültenin öğle yemeği sırasına katılmadan önce beni ve Mason'ı izlediğini gördüm. Günün olaylarından dolayı yorgun ve kaygılı bir şekilde kendi üzerime çöktüm. Mason kafamdaki düşünceler sirkinden habersizdi. "Yanlış bir şey yapmadın Mason. Sadece bizim için... iyi bir zaman değil." Yer şimdi açılıp beni tamamen yutabilir miydi? "Ders çalışmak ve üniversite başvuruları-"

"Anlıyorum." Acısını gizlemeye çalıştı. "Hey, hâlâ arkadaş olabiliriz, değil mi?" Neşeli bir ton yakalamaya çalıştı ama başaramadı.

"Evet. Bunu isterim." Ve hayatımda ilk kez okulu erken bıraktım.

Macbeth'in basılı kopyasını şifonyerimden kaptığım gibi başka bir dünyada kaybolmak niyetiyle pencereme doğru yürüdüğümde her şey yolunda gidiyordu. Ancak havuz kenarındaki şezlonga kıvrılmış Emily planlarımı bozdu. Dışarıso soğuktu ve o omuzlarına doladığı battaniyenin içine daha da gömüldü. Okuduğu şeyin büyüüne kapılmış bir şekilde otururken saçları dalgalanıyordu. Dürbünü yüzüme yaklaştırdım ve ellerim titremeye başlayınca indirdim. *Sebastian'ın günlüğü.* İçinde miyim

Orada mı? Unuttuğunu biliyor muydu? Bir süre sonra açık kitabı göğsüne yasladı ve göz kapaklarının altını sildi. Bacaklarım iflas etmeden hemen önce yatağıma ulaştım ve bütün gün beni rahatsız eden kör edici ağrının beni uyutmasına izin verdim.

Yataktan fırladım ve oda sallandığında yüzümü buruşturdum. Artık karanlıkla çevriliydim ve beni neyin uyandırdığını hatırlayamıyordum. Gömleğimin kolunu alnıma götürdüm, terden dolayı üzerime bir ürperti çökmüştü. Telefon çaldı ve sessiz bir çığlık atarak yatağın etrafında telefonu aradım, parmaklarım telefona dokunduğunda aramayı çoktan kaçırmıştım. Ekran aydınlandı. Sebastian'dan on cevapsız arama. Tekrar çaldı. "Alo?"

"Bay Michaelson." Sesi rahatlamış gibiydi. Bacaklarımı yatağın üzerine attım. "Hey."

"Sen iyi misin? Seni okuldan çıkarken gördüm, sonra da cevap vermedin."

İçimi çektim ve yatağa uzandım. "Ben duymadım. Uyuyordum."

"Bu kadar erken mi?"

"Kötü bir baş ağrım var. Uzun bir gün oldu." Umarım ona ne kadar ihtiyacım olduğunu duymuştur.

"Kaçabilir misin?"

"Evet," dedim.

"Tamam. Yakında görüşürüz."

Hat kesildi ve elimdeki telefona bakakalmıştım.

Sıcak bir duş ve iki aspirinden sonra kiralık evine doğru kısa bir yolculuk yapıyordum.

Gömleksiz ve terli bir halde kapıyı açtı ve kenara çekildi. Onu siyah ferforje bir yatak, arduvaz mavisi duvarlara yaslanmış soyut tablolar ve kısmen açılmış kutulardan oluşan yatak odasına kadar takip ettim. Ellerini açtı. "Beklerken çantayla birkaç tur attım. Kendini evinde hisset. Sadece bir dakika sürecek."

Boş duvarlardan ne alacağımdan emin olmadan olduğum yerde daireler çizdim, sonra ceketimi çıkardım ve su akarken yatağa oturdum.

Banyo. *Ne yapıyorduk biz?* İçim karmakarışık ve ayaklarım kül rengi ahşap zemine vuruyordu. Sebastian'ın önünde hiperventilasyon geçirmek benim şansım olurdu.

Dakikalar sonra hala gömleksiz ve pijamalı bir şekilde dışarı çıktı. Odanın etrafındaki mumları yaktı ve ışıkları söndürdü. Kanatlarının ortasından su damlacıkları akıyordu. "Bugün sınıfta olanlar hakkında konuşmak ister misin? Baş ağrını tetikleyen ve okuldan erken ayrılmaya neden olan şey neydi?" Yatakta bana yakın oturdu.

"Pek sayılmaz," dedim, güvensiz düşüncelerimi itiraf etmek için acele etmiyordum.

"Fikrini mi değiştirdin? Çünkü değiştirdiysen sorun değil." Bir elini omzuma koydu.

"Hayır, yapmadım. Hayır," dedim pekiştirmek için tekrar.

"Tamam," dedi kafası karışmış bir şekilde. "Phoenix, bu sadece birbirimize karşı dürüst olursak işe yarar. Eğer aramızda hiçbir şey yoksa. Güç kazanmak için önce onu vermelisin." Büyük yatağın ortasına doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Ayakkabılarımı çıkardım ve önünde bağdaş kurup oturdum. "Sana karşı her yönden savunmasızım, Phoenix. Bunu görmek için sadece yakından bakman yeterli. Şimdi sen de bana aynısını yapabilir misin?"

Ambalajları açılmış kutuları, asılı olmayan tabloları saydım, yeni bir başlangıcın kokusunu içime çektim. Yıllarca rahat ve mutsuz bir hayat yaşamıştı. Boştu ama tanıdıktı. Devam etmeye hazır olduğu bir hayat. Perdeyi geri çekmeyi düşünmediği bir maskaralık. Bunun için fazla bir şeyden vazgeçmem gerekmedi. Ahlaki olarak belki. Ama fikrimi değiştirebilirdim ve o da bana izin verirdi. Artık onun için geri dönüş yoktu. Bu ona bir şeye mal olmuştu. Dikkatli olmazsak daha da pahalıya mal olabilirdi.

"Önce ben gideceğim," dedi, buklelerimi yüzümden fırçalayarak. "Yakalanırsak neler olabileceğinden çok korkuyorum. Hatta bundan da öte, seni bir şekilde geride tutacağımdan korkuyorum. Söylemek zorunda kalacağın yalanların, hatta ihmal ettiklerinin bile, üzerimizde taşıyamayacağın kadar ağır bir yük haline gelmesinden korkuyorum. Geçmişimin aramıza girmesinden korkuyorum."

"-Nasıl?"

"Çünkü bununla başa çıkamadım. Ben hala bir yıl önceki adamım. Hatta bir hafta önce. Hâlâ kızgın ve üzgünüm. Hâlâ acı çekiyorum."

Kendi üzüntümü düşündüm. O kadar kalındı ki dokunabilirdim ve başımı salladım.

"Ayrıca eski alışkanlıkların zamanla ölmemiş olabileceğinden ve seni ya bütün olarak yutacağımdan ya da bunu yapmaya çalışırken seni iteceğimden korkuyorum. Ya da seni uzaklaştırmaktan daha kötüsü, seni bir şekilde inciteceğim ve..." Başını iki yana salladı.

Alex. "Ben o değilim," diye fısıldadım, başını kendine doğru çekerek. Çenesi gerildi ve boynumun kenarlarını kavrayıp alnımızı birbirine yaklaştırmakla yoğunluğu parmaklarından akıyordu.

Kirli sakalını hafifçe kaşıdım. Kanayan kalbi, kendi atardamarlarımdan birini kesmemi sağladı. "Bende ne buluyorsun? Yani, daha deneyimli birini bulabilirdin."

"Ve yine de, burada seninleyim."

Evet, ö y l e y d i . Benim için köklerinden sökülmüştü. Gözleri mum ışığında p a r l ı y o r d u ama bana bakarken başka türlü sertti.

"Paylaştığımız şeylerin sizi aşağı çekmemesi gerekiyor. Bu işler böyle yürümez. Bir şeyleri sorgulamaya başladığında benimle konuş."

"Anlaştık," dedim ve dudaklarımı öptü. Nefesim hızlandı, dilim dişlerimi ıslattı. "Bu gece bana bir şeyler yapacak mısınız?"

"Ne gibi şeyler?" diye cahil numarası yaptı.

"Bana bunu söyletme," diye inledim, boynum ısınıyordu.

"Neye bulaştığınızı bildiğinizden emin olabilmem için bunu yapmanız gerekecek. Ama bu gece değil. Bu gece sipariş vereceğiz ve konuşacağız." Beni yataktan kaldırdı ve elini uzattığımda tüm vücudumdan daha uzun görünen bir çift eşofman verdi.

"Tam olarak kaç *boyundasın*,

Bash?" "Altı buçuk..."

"Yüzün mü kızardı?" Güldüm.

Tek söylediği "Bu yarısı önemli," oldu ve kibirli insanlığının bu küçük gösterisi bana üzüntüsünden bile daha fazlasını yaptı.

Sırtından genişleyen kanatlarının uçlarını izledim. "Bu Alex için miydi?"

Başını salladı, keskin bir gözle beni izliyordu. "Hâlâ iyi misin?"

Bu sorunun yüklü bir soru olduğundan şüphelenmiştim. Deniz kadar derin bir başkasını sevdiğini bilmem sorun olur muydu? Bunca yıldan sonra bir kapanış bulamamış olması. Şimdiye kadar yaptıklarımız ve bundan sonra yapacaklarımız için

Gelmek mi? Ama ben de okyanusun en derin yerinden daha derin sevmenin ne demek olduğunu biliyordum ve kapanmanın nasıl bir his olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca o sınıfa girdiğinden beri hiçbir şeyi değiştirmezdim. "Bundan pişman olmayacağım, Sebastian. Bizden pişman olmayacağım."

Bu sözler hayatımın o anında söylediğim en doğru şeydi.

"Günlüğünü yanına almayı unutmuşsun," dedim. Çiğnemeyi bıraktı ve sonra alnındaki kırıklıklar açıldı. Nereden bildiğimi sorma zahmetine girmedim. Ben de ona Emily'nin ne kadar üzgün olduğunu söylemedim. Ya da bunun beni ne kadar çelişkili hissettirdiğini.

Mutfak adasının karşısından elimi tuttu. "Bazı evrak işlerini halletmek için uğramıştım. Çantamdan çıkarıp unutmuş olmalıyım."

"Benim hakkımda mı yazdın?"

"Orada suçlayıcı bir şey yok. Söz veriyorum." Bu bir hayır değildi, ama bir sonraki en iyi şeydi.

Yanıma geldi ve beni kucakladı. "Mason Jones için endişelenmeme gerek var mı?" diye sordu kulağıma.

"Adını nereden biliyorsun?" Mason'ın onunla bir dersi yoktu. Sebastian hiçbir şey belli etmeden cevabımı bekledi. Bilgisayarında öfkeyle yazdığını, öğrenci fotoğrafları veri tabanına eriştiğini, Mason'inkine rastlayana kadar yüzlerce fotoğrafı incelediğini hayal edebiliyordum. Bu düşünce vücuduma sıcaklık yaydı.

"Seni paylaşmayacağım."

"Yapmayacak mısın?" Sözlerimdeki gülümsemeyi güçlükle gizledim.

"Asla. Bu benim vazgeçeceğim bir şey değil." Sahiplenici elini boğazıma bastırdı, ben de daha sıkı tutabilmesi için başımı eğdim. "Ne zaman istersen bundan vazgeçebilirsin ama sen benim olduğun sürece benimsin."

"Biz arkadaşız. Bunu ona açıkça belirttim."

"Güzel." Merakla bana baktı. "Seni böyle tutmamdan hoşlanıyor musun?" Parmaklarını boğazımda gezdirdi. Etrafında yutkundum.

"Sanırım öyle." Ve sonra kararlı bir şekilde "Evet" dedim.

Bana tekrar sarıldı ve dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. "Hadi yatağa gidelim."

Öpüşmekten fazlasını yapmadık, ama öpüşmenin küçümsendiğini düşünmeye başlamıştım. Dudakları benimkileri aldı ve asla bırakmadı, güneş doğana ve yeryüzüne geri düşmeme izin verilene kadar beni bir uçurumun kenarında tuttu.

BÖLÜM 10

PHOENIX

"Aşk ciddi bir akıl hastalığıdır."

~PLATO

"I "Kızlardan hoşlanmadığımı sanıyordum."

"Kahretsin!" Masamdaki sandalyeden düştüm, dürbün havaya uçtu ve yanımda yere düştü. Danny sırtımdan ve dar deri pantolonuyla kapıma doğru eğildi. "Kapı çalmak diye bir şey duymadın mı?"

"Kapıyı asla çalmam. Ve seni onu izlerken üçüncü kez yakalıyorum." Dürbünü yerden aldı ve benim kızgınlığımı görmezden gelerek boşalan koltuğuma oturdu. "Kız çok seksi," diye ıslık çaldı.

"Fark edilmeden önce onları bana ver." Onları kaptım. "Suratına tuğla yemiş kadar kurnazsın."

Sandalyede dönerek benim dolaba doğru çekilmemi izledi. "Neden onunla bu kadar ilgileniyorsun? Kim ki o?"

O sırada Theory odaya girdi, çantasını yatağımın üzerine bıraktı ve içinden dar bir bluz çıkardı. "Hangi *kızdan* bahsediyorsun?"

"Phoenix komşu kadını takip ediyor," diye alay etti.

"Büyü artık Danny. Ben büyümedim." Teori araştırmak için pencereye giderken ben de ceketimi giydim. Danny çok yardımsever bir şekilde ona kendi deyimiyle "casus camı" uzattı. Emily'nin Sebastian'ın günlüğünü okurken ilk kez görülmesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve onu izlemek gibi saplantılı bir alışkanlık edinmiştim. Hava ne kadar soğuk olursa olsun, o her zaman arka verandada okurdu.

"Orası Bay Kötü'nün evi," diye mırıldandı Teori, ilgisini kaybederek.

"Bay kim?" Danny sordu ama o çoktan tişörtünü alıp banyoya girmişti ve ben de onun sorusuna cevap vermiyordum. Ne kadar az konuşsam o kadar az şüphe uyandıracaktım. Konuyu değiştirerek dikkatini dağıttım ve dakikalar sonra okula doğru yola çıktık.

Sebastian'ın geçici evi bir tepenin üzerindeydi ve tek başına oturuyordu. Mevsim normallerinin dışında sıcak bir Cumartesi günü onu benimle birlikte dışarı çıkmaya zorlamaktan kendimi alamadım.

"Ne yapıyoruz, Phoenix?" Sonbahar yapraklarıyla bezenmiş çimlerin üzerinde yatan bana baktı.

Sorusuna yanıt olarak başımın üstündeki bölgeyi okşadım. "Baş başa," diye talimat verdim. Sırttığını gizlemeyen bir iç çekişle arkama geçti. Bunu hayal etmek için uzandığını görmeme gerek yoktu. Çömeliyor, sonra bir elini arkasına atarak bir bacağını yavaşça uzatıyordu. Diğer bacağını uzatmadan önce usulca oturuyordu. Ellerinin tozunu alma sesini duyunca sırttım.

"Sizi eğlendirdiğimi gördüğüme sevindim Bay Michaelson. Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söylediğinizde mutlu olacağım."

"Daha yatmadın mı?" "Evet," dedi hoşgörülle.

"Bu tepeden aşağı yarışacağız." "Ne-?"

Ve sonra ben gitmişim, onun kuşkusu ılık rüzgarda süzülüyordu. Babamla parkta geçirdiğimiz günlere geri döndüm. Zihnimin gözünde, altın sarısı saçlı küçük bir çocuk benzer bir tepeden aşağı yuvarlanıyor, nefes almak zorunlu hale gelene kadar gülüyordu. Açık mavi kot pantolonunun dizleri çimen lekeleriyle kaplıydı çünkü sayılamayacak kadar çok yuvarlanmıştı.

Ellerimi Sebatyan'ın çimenlerinin tellerinde gezdirdim, parıltısı o kadar parlaktı ki istesem de gözlerimi açamadığım o güneşli günlere geri döndüm. "Bu sefer kazanacağım!" diye bağırarak babamı hatırlayıp güldüm, kazanamayacağını bile bile. Hiç kazanamadı. Rüzgârın saçlarımı topladığını, güneşin tenime hayat verdiğini ve neşenin ciğerlerime girip çıktığını hayal ettim. Ve tepemizin dibine ulaşmadan hemen önce

"Görünmek istediğin gibi ol." diye bağıırdı. Başka bir deyişle: mutlu ol, umutlu ol, ben ol. *Sokrates*.

Sebastian'ın tepesinin dibine vardığımda, göz kapaklarım onları kapalı tutmak için harcadığım güçten dolayı titriyordu. Dünyayı yeniden algılamaktan korkuyordum. Güzel bir anının kaybı. Ama artık yeni bir anım vardı. Bash'in hâlâ tepede olduğunu ve sanki aklımı yitirmişim gibi bana baktığını görmeyi bekliyordum. Onun yerine kendimi onunla burun buruna buldum. Nefes nefese, gözleri kocaman ve canlı. "Düştün mü?" Aşağıya isteyerek inmiş olamazdı. Cevap bulmak için tepenin üstünü taradım ve gülerken nefesi yanağımda şişti.

"Hayır, Phoenix." Dudaklarımı dudaklarıyla okşadı. "Yine de senin söz konusu olduğun yerde düşmenin bir seçenek olmadığını hissediyorum."

Üstüme çıktı ve benim için sorun olmadığından emin olmak için sürekli beni izledi. Aşağı indi, beni ezdi, kalçalarını geçici bir şekilde oynattı ve benimki de içgüdüsel olarak onu takip etti.

Aynı anda hem öpüşmek hem de sevişmek, aramızdaki ciddi boy farkı nedeniyle biraz zor oldu ama bunu başardık. "Sebastian." Her yerim alev alev yanıyor, sırtım toprağı kavuruyordu.

Yeniden ayarladı, bizi mükemmel bir şekilde hizaladı ve onu tahrik etmemiş olsaydı beni utandırması gereken bir ses çıkardım. Parmakları boğazımda çırpınarak onay istedi. Başımı salladım ve elleri boynuma dolanırken aynı anda daha sert bir şekilde üzerime çöktü. "Çok güzelsin," dedi beni öpebildiğı her yerimden öperek.

Kollarını kavradım. "Tanrım," diye inledim boşalırken ve o da çok arkamda değildi.

Pantolonumu çekiştirdim ve banyo aynasındaki buğuyu ön kolumun bir hareketiyle temizledim. Sebastian misafir odasında duş alıyordu. Gözlerimin altındaki deriyi aşağı çekerek eğildim ve göz bebeklerimin ne kadar canlı olduğunu fark ettim. Önce üst dudağımın sonra da alt dudağımın kabarıklığına dokundum ve onları bu hale getiren şeyi hatırlayarak elime karşı gülümsedim. Dik durmak,

Kulağıma yakın bir kıvrımı çekiştirdim, omzuma çarptı. Kırpma zamanı gelmişti. Eleştirel bir gözle göğsümü ya da göğsümün eksikliğini inceledim.

Kollar beni sarıp sarmaladı ve kusurları sıraladığım listeden sıyrılmamı sağladı. "Sen mükemmelsin," diye nefes aldı Sebastian arkamdan.

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım ve kendimi örtme dürtüsüyle savaştım. "Eğer eroin şıklığı sana göreyse." Güvensizliklerimi sergilemek kolay değildi ama ona her yönümü göstermem ilişkimizin büyümesine ve güçlenmesine hizmet ediyordu. Dünyada yeterince saklanıyorduk. Birlikte her şeyi akışına bırakabilmeliydik.

"Omuzların yuvarlak ve zayıf." Onları avuçladı. "Burada doğal bir belirginliğin var" - trisepslerimi okşadı - "ve burada" - göğüs kaslarımın altını daire içine aldı. "Bacakların uzun ve güçlü. Bir koşucunun bacaklarına sahipsin." Başımı gagaladı ve çenesini başımın üzerine koydu.

Kendimi onun gözünden görmeyi seviyordum. "Bazen kaykay yaparım. Daha çok gençken." Şaşkın bakışları karşısında omuz silktim. "Olimpiyatlara falan katılmıyordum ama her zaman bir arabam da olmuyordu." Kollarının arasında döndüm ve onu öptüm. Bir süre öyle kaldık. Saçlarının telleri parmaklarımın arasında dolanıyor, dudakları kaşlarımın üstündeki deriye bastırıyordu. "En son ne zaman oynadın?" Bir gladyatörün vücuduna sahip bu sofistike, ısmarlama takım elbise giyen adamın beni bir tepeden aşağıya kadar takip ettiğine hâlâ inanamıyorken sordum.

Homurdandı, sesi kulaklarım için yeniydi ve başımı saçlarımdan geriye çekti. "Oynamak mı?"

"Evet, bilirsiniz, eğlenin. Vahşi tarafta yaşayın."

Burnumu ısırdı ve ben bu şakacı hareket karşısında şaşkınlığımı gizleyemeyince dilini gıdakladı. "O kadar kötü müyüm?" Oturma odasına doğru yöneldi.

"Oldukça gerginsin."

Şömineyle oynadı ve beni kanepede düşünmek için durakladı. "Benim evimde büyürken her zaman beklentiler vardı. Babam *oyunun*, kabine üyeleriyle anlaşılır bir konuşma yapabilmek kadar önemli olduğunu düşünmezdi. Dokuz yaşındayken." Kendi kendine mırıldandı, "Her zaman bir şeyler için hazırlanırdım."

"Peki, baban siyasete girmeni isterken sen nasıl öğretmen oldun?"

"Lisansüstü okula kaydolduktan sonra bölümümü değiştirdim. Berbat bir politikacı olurdum."

"Ve baban aynı fikirde değildi." "Doğru."

"Babamı çok severdin." Ateş yanarken arkamdan yaklaştı, sırtım göğsüne dönüktü. Ben ona çocukluğumdan hikâyeler anlatırken Sebastian saçlarımla oynadı.

"Sana onu hatırlatıyor muyum?" diye sordu.

Asıl soruyu duydum. Onunla yüzleştim. "Bazı açılardan bunu yapmamak senin için zor olurdu. Ama siz ikiniz tanımlanamaz, belirsiz bir çizgi değilsiniz." Bilmesi gerekiyordu. Kendini tutmasına ya da daha kötüsü, bunun babamı geri almak gibi hastalıklı bir fantezi olduğunu düşünerek fikrini değiştirmesine dayanamazdım. Bu düşünce karşısında paniğe kapıldım. "Bana onu hatırlatıyorsun, evet. Daha çok, bunca yıldır nefesimi tuttuğum şeyi hatırlatıyorsun. Derin bir bağ."

Beni sabırla izledi. Kendi gücümü bulmam için bana zaman verdi.

"Danny ve Teori harikalar ama çoğunlukla saçmalıklarına tahammül ediyorlar." Omuz silktim. Sonra ayağa kalktı, ayaklarını yere indirdi ve beni üzerine oturmaya teşvik etti. "Seninle birlikte beni ben yapan şeyleri paylaşacak birini buldum." Babam ve Sebastian hem cüsse hem de varlık olarak dev gibiydiler. Sebastian'ın karanlığına karşılık babam aydınlıktı. Girdiği her odayı aydınlatırdı. Sebastian ise adım attığı her alana hükmediyordu. "O bana bir şeyler öğretti. Sen bana ihtiyacım olan şeyin zaten burada olduğunu öğretiyorsun" -başımın yan tarafına vurdum- "ve burada"-sonra kalbime. Aralarındaki fark daha açık olamazdı.

Başını salladı, beni göğsüne doğru itti ve kollarını bana doladı. Birkaç kalp atışı boyunca öyle kaldık. Başımı omzuna yaslamıştım, ateşin çıtırtısı da en az alevler kadar ruh halimize iyi geliyordu. "Ben seni hak etmiyorum."

Geri çekilmeye çalıştığımda beni daha sıkı tuttu.

"Muhtemelen bunu paylaşmamalıyım, ancak evliliğimizin başlarında Emily, gebe kalmayı ve gebe kalsa bile doğurmayı neredeyse imkansız hale getirecek önceden var olan bir durumu öğrendi. Dediğim gibi, kayıplara yabancı değil ve bu teşhis onda hasar hissi yarattı." Sırtımı okşadı ve ben de kürek kemiğinin kanadını öptüm. "Hayatımıza devam ettik, bu konuyu bir daha hiç konuşmadık. Her şeyi göz önünde bulundurursak, zaten çocuklar konusunda pek ikna olmamıştım." Sanki hem fiziksel hem de duygusal gücünü koruyamıyormuş gibi elini gevşetti. "Ama sonra bir mucize oldu ve hamile kaldı." Bunu iyi bir şeymiş gibi söylemedi. "Bunun her şeyi düzelteceğini düşündü ama hiçbir şeyi düzeltilmedi. Beni de düzeltilmedi. Düpedüz suratsızdım. Oradaydım ama değildim. Başından beri yüksek riskli bir hamilelikti ve Emily sonunda oğlumuzu kaybetti. Ve suçluluk duygusu beni sakat bıraktı."

Gözlerindeki hüznün, hüznün ağırlığından sarkan bakışları kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. İçgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek alınına bir öpücük kondurdum, çünkü durumu daha iyi hale getirmek için başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Bizi kurtarma çabaları o zaman durdu. İstemesem de onu ve çocuğumuzu hayal kırıklığına uğrattım. Her gece yatağa girdiğimde her ikisi için de daha iyisini yapacağıma söz vermeme rağmen." Başını iki yana salladı. "Ben sadece bir erkeğim, Phoenix."

Hatalar yapabilir. Hatta beni hayal kırıklığına uğratabilirdi. Ve o benim kahramanım olmayacaktı, çünkü o *sadece bir insandı*. Babam benim tanrımdı, ama Sebastian bana kendisinin yaratmadığı bir tanrı olduğunu söylüyordu.

"İyi bir şeyi hak ettiğimi düşünmüyorum. Hayatımın çoğunu buna inanarak geçirdim. Alexander'ın ölümü ve oğlumun ölümü." Başını iki yana salladı. "Onlar benim hatamdı-"

"Hayır-"

İtirazlarımı susturmak için beni öptü. "Üzerimde asılı duran bu hisle yaşıyorum. Sanki diğer ayakkabı düşmek üzereymiş gibi. Tabii bu bir anlam ifade ediyorsa." Yüzümü aradı. "Gecemizi mahvediyorum, değil mi?" Mizah yapıyormuş gibi davrandı.

"Hayır. Ve benden saklanmak zorunda değilsin." Bir araya geldiğimizden beri mutluydum ve o da mutlu görünüyordu. Ama coşkumun yüzeyinin altını kazıdığım da, üzüntüm hâlâ oradaydı, tabii ki Sebastian'ınki de öyle olacaktı. Bu yeni başlangıç geçici bir merhemdi. Hâlâ iyileşmemiz gereken

şeyler vardı.

Yere uzandım ve kalçalarının arasına kaydım, eşofmanını karıştırdım ve sertliğini eğitimsiz ellerime aldım. Onu ölçüyordum. Onun gücünü hissediyordum. Sıcaklığını.

"Phoenix, bunu yapmak zorunda değilsin-" diye inledi, çenesini göğsüne bastırarak. Onu susturma sırası bendeydi. "Öğret bana," diye fısıldadım.

Sayamayacağım kadar çok kez öğürdüm, gözyaşlarım çenemden aşağı aktı ve onun dörtte birini zar zor alabildim. Ama o sabırlı ve hevesli olmaya devam etti. Yüzünün kızarmasına neden olan şeyler anlatıyordu.

"Bu doğru, tatlım. Çok iyi gidiyorsun..." diye inledi, bacakları kaskatı kesilmişti.

Azgınlık, içimden geçen arzunun seviyesini açıklamıyordu. Beni saçlarımdan çekip patlamak üzere olduğu konusunda uyardığında, vahşi bir şey gibi hırladım ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

Ağzıma boşaldı ve ilk damla dilime çarptıktan hemen sonra ben de boşaldım, kalçalarım havadaki şehvete karşılık olarak pompalanıyordu. Kafama silah dayasalar bile açıklayamayacağım eşzamanlı bir his patlamasıydı bu. Beni ondan ayırmak için başparmağını ağzımın kenarına sokana kadar emdim. Keskin, tırtıklı, yumruk gibi nefesler beni terk etti. Dudaklarımın kenarları gerilmekten ağrıyordu ama yine de Tanrı'yı çağırdım.

Beni temizledi ve yatağa götürdü, sanki biri beni sıkılı ellerinden kurtarmaya çalışıyormuş gibi tutuyordu.

İlişkimizin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve ben Sebastian'ın günlüğünden bir daha hiç bahsetmedim. Emily'nin onun kalbinin deri ciltli sayfalarını karıştırmasını saplantılı bir şekilde izlediğim gerçeğinden de. Bir oturuşta sadece küçük lokmalar okuyor, mahrem ayrıntıların tadını çıkarmak ve sindirmek için zaman ayırıyor, biraz daha almadan önce her yeni keşifle bir büyü yaşıyordu.

Bazen günlüğü kapatıp göğsüne bastırarak ağlıyor ve elini ağzına götürüyordu. Onu izlerken bir ya da iki kez kendi ağzımı kapattım. Ne öğrendiğini merak ediyordum. Bir şey

Henüz değil miydi? Ara sıra kıskançlığım çirkin yüzünü gösterirdi ve bunun için ondan nefret ederdim, hemen ardından da kendimi bok gibi hissederdim.

Ama bazen de gülerdi. Yatağının ortasında oturup aynı sayfanın üzerinden iki kez geçerken tırnaklarımı kalçalarımaya geçirirdim. Okurken her satırda bir parmağını gezdirir ve sağ alt köşeye vurduktan sonra sayfanın sol üst köşesine geri dönerdi. Onu anlamasını istemiyordum. Onu daha iyi tanımasını.

Ben oturma odasında ödevimi yaparken Sebastian çalışma odasında kapıyı aralık bırakmıştı. Telefonu çaldı ve Emily ile belgelerden bahsedilince sustum, daha fazlasını duymak için kulaklarımı zorladım. Boşanmalarının durumunu hiç sormadım. Ne kadar az bilirim o kadar az suçluluk duyuyordum.

Ayrılığın sebebinin ben olmadığımı yemin etti ve iki insanın yollarına devam etmeleri gerektiğini bile bile nasıl bu kadar uzun süre birlikte kalabildiklerini bir dereceye kadar anladım. Ama yine de, üniversiteye daha yakın olabilmek için onunla birlikte şehir dışına taşınmıştı. Bunun bir anlamı olmalı. *Öyle değil mi?* Kendime sordum ve bu ilk kez değildi. *Ya denemek ve yürütmek istiyorsa?*

İsmimi duyunca bu düşünceleri bir kenara bıraktım.

"İyi misin?" Kendini yanımda yere bıraktı. "İyiyim."

Gülümsedim.

"Adını birden fazla kez söyledim." Omuzlarımın genişliğini izledi.

"Dolduruyorsun."

"Birazcık. Kesinlikle yeni üstler almam gerekecek." Sebastian'ı her akşam spor yaparken izledikten sonra ben de ona katılmaya karar vermişim.

"Saçını topladığın bu küçük topuza bayıldım." Bir tutamını yanağıma attı.

"Çok uzuyor."

"Bayıldım."

"İşler nasıl gidiyor?" Başımı elindeki telefona doğru uzattım.

"Boşanmak asla kolay değildir," dedi temkinli bir şekilde. "Nadiren de hızlıdır. Malların paylaşımı konusunu konuşuyoruz. Ben evi satmak istiyorum, o ise elinde tutmak istiyor. Ben de karşı çıkıyorum. Eminim bu kadar yakın olmak sizin için kolay değildir." İfadesi aslında cevaplamadığım bir soruydu.

"Belki de seni kaybettiğinden beri buna tutunmaya çalışıyordur." Bunu söylediğime hemen pişman oldum. "Özür dilerim."

"Olma." Sarılmak için yaklaştı ve beni kucağına aldı. Ayak bileklerimi onun arkasında çaprazladım ve parmağını kulağımın kabuğunda gezdirdiğinde ürperdim. "Duygulara karşı çok hassassın, Phoenix. Herkesin mutluluğu senin mutluluğun. Sıkıntıları da öyle. Ve insan olduğun için kendini suçlu hissetme yeteneğine sahipsin."

"Ortak noktamız ikincisi," diye espri yaptım.

"Touché, Bay Michaelson." Burnuma dokundu. "Empati yeteneğiniz sizi güzel yapan şeylerden biri."

"Mmmmm, lütfen," diye yalvardım beni öptükten sonra. Hâlâ seks yapmamıştık.

İstediğim türden değil.

"Aceleye gerek yok,
Phoenix."

"Bunu söyleyip duruyorsun. Bunu kaldırabilirim." Gözlerine baktım.

"Kırılmayacağım."

"Konunun bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Bakışlarımı takip etti. "Kırılgan olduğunu düşünmüyorum. Tam tersi aslında. Bana bu kadar acele etmenizin gerçek sebebini söyleyin?"

Çünkü kollarında uykuya dalmak gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor, diye bağırdım içimden ona. Ve çünkü korku zihnimin arkasını kemiriyor, vücudumun geri kalanına *bunun* şimdi olması gerektiğine dair sinyaller gönderiyordu, çünkü ödünç alınmış zamanımız vardı. Ve eğer çöküp yanarsak, en azından ona her yönden sahip olmanın verdiği deneyimle topallayarak uzaklaşmak istiyordum. Ayrıca on sekiz yaşında ve azgın olduğum için ve onun iradesi beni rahatsız ediyordu çünkü ben onun için derimden sürünürken, o bu düşünce aklından hiç geçmemiş gibi davranıyordu. Tüm bu düşünceleri kafamda yayılım ateşine tuttum ve kelimeler sessiz olmasına rağmen, sanki kalbine kazınıyormuş gibi onları içine aldı.

"Vücudunuzu daha önce tanımadığınız şekillerde tanımanıza ortak olmak istiyorum. Seni ne harekete geçirir. Seni ateşli yapan şey." Eli popomun yanaklarında sertçe sıkılaştı ve başımı geriye attım. "İşte böyle. Sana dokunulmasından hoşlanıyorsun, Phoenix." Beni tekrar sıktı ve ellerim omuzlarını buldu. "Seni istiyorum. Bundan asla şüphe etme. Ama önce seni tanımak istiyorum. Hızımızı ayarlayalım."

"Tamam."

"Çok huysuzsun," diye güldü. "Şımarıklık ettiğin için seni pataklamalıyım." Tırnaklarını beklemlle tenini çizirken nefesini içine çekti. "Gördün mü, yeni bir şey öğrendim." Beni yüzüstü çevirdi ve pantolonumu çekiştirerek diğer yanaklarımı da pembeleştirmekle tehdit etti. Kot pantolonumu yerinde tutmak için güçsüzce mücadele ettim. Sonunda beni ters çevirdi ve kalçalarımı ayırıp beni içine almak için ağzını indirmeden önce bacaklarımdan çekti. Saçlarını avuçladım ve adını söyledim.

İlk derslerine girmekte olan öğrenci dalgasını iterek ders kitabımı almak için dolabıma doğru koşum. Bu sabah erkenden eve girmiş ve on beş dakikalık bir uykudan sonra uyuyakalmışım.

"Kulağının arkasındaki sabun mu?"

Ben gerildim, Danny kırmızı dolap sırasına rahatça yaslandı. "Öyle mi?" Az önce elime aldığım kitabı diğer koluma attım ve o noktayı ovuşturdum.

"Diğeri," dedi neşesini bastırarak.

"Sen tam bir çocuksun," diye mırıldandım kızgınlıkla.

"Annen bu sabah evi aradı. Geceyi burada geçirip geçirmediğini sordu çünkü araban garajdaydı ama sen odanda değildin."

Garajı kontrol etme ihtimaline karşı arabayı bırakmaya başlamışım. Genellikle eve geç gelirdi, odama bakmayacağına güveniyordum. Danny'nin kalbimin iğrenç çarpıntısını bastıran sözlerine odaklandım.

"-o kadar da kurnaz olmayan bir şekilde. Gerçekten kurnazlığı üzerinde çalışması gerekiyor. Bu konuda kötü-"

"-Ne söyledin ona?" Kitabımı dolaba yerleştirirken umursamaz bir tavırla sordum. Kaşlarını kaldırdı. Kitabı kapalı bir dolabın kapağına doğru itiyordum. Ders için çıkardığımı gördüğü kitapla aynı kitap.

"Ya da... belki de genetikdir..." Doğruldu ve beni yeni gözlerle incelemeye başladı.

"Ona ne söyledin?" Sabırsızlığımı gizleme zahmetine girmeden tekrarladım.

"Neredeyse istemeden de olsa sana saldıracaktım ama örümcek hislerim devreye girdi.

Ona hâlâ odamda uyuduğunu söyledim."

Nefes aldım. "Teşekkürler."

"Neredeydin Phoenix?"

"Seni hayatımın her yönüyle ilgili bilgilendirmek zorunda değilim Danny." Ben boş koridorda aceleyle ilerlerken o da benimle aynı hizaya geldi.

"İşte yine bu 'hayattan' bahsediyorsun." Bir elini havada salladı. Hayat bir yönüyle muhteşemdi ama diğer yönleriyle karmaşıklaşıyordu. "Mucizelerin gerçekleştiğine inanmam mı gerekiyor?"

"Siktir git," diyerek omzunu hafifçe ittim. Öngörülebilir bir içe kapanık olmanın bedeli buydu. Öngörülebilir olmayan her hareket şüpheli hale geliyordu.

Nefesi kesildi, parmakları hafifçe ayrılmış ağzına bastırdı. "Phoenix Michaelson, kötü bir kelime mi söyledin?" Önüme geçerek ona çarpmana neden oldu. "Peki bu sevimli kaslar nereden geliyor?"

Dar gömleğimi çekiştirdim.

"Evet, fark ettim. Değişiyorsun, Pheeny. Artık seni çok az görüyoruz ve gördüğümüzde de gizli ajan gibi davranıyorsun. James Bond," diye ekledi. "Pierce Brosnan gibi değil, çünkü o çok kötüydü-"

"-Danny!"

"Biz senin arkadaşınız. Her zaman birbirimizin yanındayız. Theory'nin ailesi onu içmeye zorladığında bir araya gelip bütün gece dondurma yiyoruz. Annemle babam boşanmaktan bahsederken," diye fısıldadı, Emily ve Sebastian'a döndükten sonra kahvaltımı bastırmak için mücadele ettim, "neredeyse benim yatak odama taşınyordun. Aklımı başımda tutmak için benimle yirmi kez *Pretty in Pink*'i izledin." Bekledi, yüz hatlarına acı kazanmıştı ve kalbim bir şeyleri düzeltmem için çılgılık atıyordu. "Mason değil. Hâlâ anlamadığım nedenlerden dolayı bunu berbat ettin, ama her neyse. Peki ne oldu?"

Zil çaldı. Bash'in dersine resmen geç kalmıştım. "Bak, gitmeliyim..." Özür dileyerek söyledim. Başını salladı ve hışımla çekip gitti. "Sonra konuşuruz. Size anlatacağım. İkinize de söyleyeceğim." Bu şekilde daha fazla devam edemezdin ve onlar benim onlara verdiğimden daha iyisini hak ediyorlardı.

Sınıfa girdiğimde Theory'nin bakışlarından kaçmışım ama Sebastian'ın sorgulayan bakışını kaçırmamışım. Muhtemelen kaygımı sezmış ve bunun onunla bir ilgisi olduğunu anlamış olacak ki, ders bittikten sonra geride kalmasını istemişti. Kaçışım için açık bir yol sağlamıştı.

"Konuş," dedi Teori, tepsisini masaya çarpıp koltuğuna çökerek. Danny de bekledi.

Elmam elimden tabağıma düştü ve tepsimi ittim. "Sana söylediklerimi tekrar etmeyeceğine yemin etmelisin-"

"Biz ne zaman-"

"-Yemin ederim, Teori." Danny'ye de "Sen de" dedim.

Birbirlerine baktılar, durumun ciddiyetini anlamışlardı. Onlar onay verirken ben parmaklarımı masaya vurdum. "Tamam, yemin ediyoruz," dedi kalbinin üzerine çarpı işareti koyarak.

Futbol takımı ve hayranları içeri girerek odadaki gürültü seviyesini yükseltti. Yemekhane kapısının sağındaki köşede her zamanki masamıza oturduk. Elimi ağzıma götürdüm ve kısık bir sesle konuştum. Teori ve Danny gürültüden beni duyabilmek için sandalyelerinden doğruldular. "Bir öğretmenle görüşüyorum. Romantik olarak."

"Seni pis köpek." Danny beşlik çakmak için avucunu kaldırdı. Teori koltuğuna çöktü, o kadar etkilenmemişti. Bay Wicked Danny'nin radarında değildi ama Teori *biliyordu*. Ve evren aynı hizaya gelmeyi sevdiği için, tam o anda kafeteryadaki ses daha kontrol edilebilir bir seviyeye indi ve Sebastian kafeteryanın kapısından içeri girdi. Danny, Danny olmaya devam edip olanlardan habersiz konuşurken yüzümde dehşet ifadesi belirdi. "Mason Pheenster için yeterli değildi, ha? Peki şanslı şeytan kim? Tanıdığım biri mi? Fen bölümünden Kılı-Mescary değil mi?"

Sebastian'ın çenesi camı kesecek kadar keskinleşti ve sonra gitti. Peşinden koşmak istedim ama yapamadım. Yere düşüp bir topun içine kıvrılmak istedim ama yapamadım. Bu yüzden gözlerimi Theory'den ayırmadım ve onun da o kapıdan çıkıp gitmemesi için dua ettim. Çünkü aniden, hayatlarımızdaki kalp kırıcı zamanlarda birbirimize ihtiyaç duyduğumuz gibi onlara da ihtiyaç duyacağımdan endişeleniyordum. Az önce her şeyi mahvetmiş miydim?

"Pheeny." Başını salladı, ağır hayal kırıklığı düşündüğünden daha fazla acıttı. Onlara ihtiyacım vardı. Onların desteğine. Artık gerçeğimi itiraf ettiğime ve kusurlarım ortaya döküldüğüne göre, beni hâlâ sevmelerine ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 11

SEBASTIAN

"Kaderimizi şans değil, seçim belirler."

~ARISTOTLE

H Anahtar kilide girdi ve ben de koltuktan kalkıp onu beklemeye başladım.

Kapıyı kapatıp yeniden sürgülemeye dikkat etti. Çantasını yere koydu. Ayakkabılarını çıkardı; içeri girerken hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Parçaları bir araya getirmek için arkadaşlarıyla yaptığı konuşmaları yeterince duymuş ve görmüştüm. Bayan Kumar'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, ben ayrıldıktan sonra tartışmanın nasıl bir yöne doğru gittiğini tahmin edebiliyordum. "Phoenix-"

"Onlara söylemek zorundaydım. Arkadaşlığımız buna bağlıydı." "I-"

"Hiçbir şey söylemeyecekler. Söz veriyorum. Kendimi onlardan soyutluyordum. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorlardı Sebastian. Bir şeyler söylemem gerekiyordu." Ben düşüncelerimi toparlarken o kapının yanında kaldı. "Bash, bir şey söyle."

"Bana bir dakika izin ver Phoenix," dedim sertçe, sonra özür diledim. Buradaki hata benimdi. Phoenix ne kadar olgun olursa olsun, gerçek şu ki o hâlâ gençti; bu sırrın yanlış ellere geçmesinin bizim için ne anlama geleceğini kavrayamazdı. Benim için. Yine de gitmesine izin veremezdim. O anda bile, çıplak ellerle kazdığım çukurda dururken başımdan aşağı toprak yağarken, bizi kurtaramayacağımı biliyordum. Şimdi çekip gidemezdim, bu yüzden hayatlarımızı arkadaşlarının bağlılığına yatırdım.

Üç hızlı adımda onu kollarımın arasında cüceleştirdim, içime çektim, başının tepesindeki bukle yuvasını öptüm, tırnaklarımın altındaki mecazi kiri görmezden gelerek ellerimi üzerinde gezdirdim. "Hepsini çıkar." Tenimi onunkine değdirmek için çılgınca bir ihtiyaçla yanıp tutuşarak, o kendi giysileriyle uğraşırken ben de üzerimdekileri çıkardım. Avuç içim onunkine sıkıca kenetlenmiş halde bizi yatak odasına götürdüm.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat," dedim yorganı geri çekerek. Kulağını kalbime dayamış ve bacağını kalçama atmış bir halde, baloncüğümüzün dışındaki hayatında işlerin nasıl gittiği hakkında beni bilgilendirdi. Elim omurgasında sahiplenici bir şekilde gezinirken titredi ama konuşmaya devam etti.

"Senin mutluluğun her şeyden önce gelir, Phoenix." Onu sırt üstü yatırdım ve üzerine çıktım. "Eğer bu ilişkinin seni boğduğunu hissedersen daha inşaatı bitirmeden çökeriz." Phoenix'in benim dışımda bir hayatı olduğunu unutmak benim için çok kolay olurdu. Onun zamanını isteyen, yokluğunu fark eden insanlar vardı. "Bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyorlar mı? Bu ortaya çıkarsa nelerin tehlikeye gireceğini anlıyorlar mı?"

"Evet. Söz veriyorum."

"Eğer sen arkadaşlarına güveniyorsan, ben de güvenirim," dedim, güvenimizin yersiz olmaması için dua ederek. "Sen bu riske değersin." Sessiz bir dua daha ettim, nefes yoluma yerleşen korkuyu yutkunarak bastırdım ve bunu hemen durdurmamız gerektiğini söyleyen düşünceleri bastırdım.

"Ben mi?"

"Tutkunuz ve beni zorlama isteğinizle o ilk gün içimde bir şeyler uyandırdınız. Bunca yıllık öğretmenlik hayatımda bana bilgi edinmek için değil de bilgi ve fikir alışverişinde bulunmak için gelen bir öğrencim olmamıştı. Kayıtsız kalmıştım, hatta bıkmıştım. Beni dik durmaya ve beynimin artık kullanmadığım tüm bölümlerini çağırmaya zorladınız." Phoenix'ten önceki hayatım şimdi benimle alay ediyor, enseme gıdıklıyor ve beni eve çağırıyordu. Sesini duyunca dönmeyi reddettim ve vızıldayan bir sinekten kurtulur gibi enseme vurdum.

"Hayatım boyunca bunun için hazırlandım," dedi. "Kendime tamamen güvendiğim tek alan bu. Senin dersin sırasında tenimin içinde en rahat olduğum andayım." Zorlanan pazularımı sıktı. "Ve burada, böyle."

"Bir erkeğin onsuz yapamayacağı ne çok şey vardır." Aletlerimizi yerleştirdim ve yavaşça oynatmaya başladım.

"Sokrates." Nefesi ciğerlerinde tekledi ve parmakları iz bırakacak kadar sert bir şekilde içeri girdi.

"Sen o şeylerden biri değilsin Phoenix." Gözünün kenarını öptüm, dudaklarım gözünden süzülen nemi emdi. Ağırlığımı ona verdim, onu kendime çektim, kulağının arkasındaki noktadan nefes aldım, onu bütün olarak yutabilmeyi diledim.

Doruk noktalarımız doğaçlama bir uykuyu teşvik ettikten sonra duş aldık. Buhar bizi bir baloncuğun içine alırken, daha önce düşünmediğim bir noktayı gündeme getirdim. "Arkadaşlarına anlatma ihtiyacını anlıyorum," dedim nazikçe, "ama bunu okulda tartışmak bir daha olamaz. Ya o kafeteryanın kapısından giren ben olmasaydım Phoenix?"

"Tanrım, haklısın," dedi, yumruklarını kaşlarına kaldırarak ve bana dönerek. "Sadece... biz köşemizde fısıldaşıyorduk-" Kendini durdurdu, muhtemelen Danny'nin patlamasının sesini hatırlıyordu. "Özür dilerim. Her şeyi mahvediyorum."

Bana dönmeyi reddedince etrafından dolaşım. "Sorun yok. Neyse ki bu sefer sorun yok." Başını salladı.

Sabunluğa uzandığında, "Bırak seninle ben ilgileneyim," dedim. Elime birkaç pompa alarak boynundan ve omuzlarından başladım.

"Benimle ilgilenmeyi seviyorsun." Ben göğsüne doğru ilerlerken gözleri kapandı. "Alex'le ilgilendin mi?"

Vücudunun alt kısmını almak için çömelmeden önce bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Evet," diye fısıldadım. "Hassas eşyalarımın sahip çıkamadığım bir çocukluktan sonra, hiçbir şey beni onunla ilgilenmek kadar mutlu edemezdi." Alex'e yavru bir kuş gibi davranmışım ama sonra kanatlarını sırtından koparmış ve uçuşmasını beklemişim. Gözlerim göğsümdeki kanatlara takıldı.

"Ben narin bir şey değilim."

"Hayır, sen başka bir şeysin Phoenix." Ayaklarına doğru devam ettim, onları teker teker kaldırırken bir elini omzuma koydu.

"Bu beni kıskandırmıyor, biliyorsun. Onun hakkında konuştuğunu duymak. Bunu yaptığında bana nasıl baktığını görüyorum, ama bu sadece kalbimin hem kırılmasına hem de sana uzanmasına neden olan başka bir şey." Saçları nemden daha da kıvrılmıştı ve ben ayağa kalkıp cesur bir elimi saçlarının arasından geçirdim, kalbim boğazıma doğru yelken açtı. Onun bir yedek gibi hissetmesini asla istemedim.

"Seninle ilgilenilmesinden hoşlanıyorsun," dedim. "Çünkü biri senin içindeki çocukla ilgilenmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Evet," dedi zar zor. "Ama ben artık bir çocuk değilim." Benim yaşıma kıyasla kendi yaşı hakkında her zaman çok huysuz olduğundan bahsetmeyi ihmal etmedi. "Ben de sana bakabilir miyim?"

"Bunu isterim," dedim, istediğimi fark ettiğimde şaşırmıştım.

Sırtı spreye dönük olacak şekilde pozisyon değiştirdik, köpükler ondan akıp gidere karışıyordu. Parmak uçlarında başımın tepesine ulaşamadığında, ona erişim sağlamak için eğildim. Durulamadan ve saç kremi uygulamadan önce kafa derime masaj yapmak ve saçlarımı açmak için zaman ayırdı.

Sessizce çalıştı ve sonra ayaklarımızın altındaki su girdabı temizlenene kadar fiskiyelemin altında birbirimize sarıldık. Bu şekilde sarılmanın bir özelliği vardı, ikiniz de ne zaman çekilmenin uygun olacağına dair saniyeleri saymıyordunuz. Zamanın var olmadığı, diğer her şeyin yok olduğu ve gerçekten anın içinde olduğunuz zaman. *Savaşlar bu yüzden yapılır. Bunun için savaşmaya değer.*

Görünüşe göre yüksek sesle söylediklerime karşılık olarak "Her zaman bizim için savaşacağım," dedi. Umarım iş o noktaya gelmezdi.

Islak saçlarının kokusunu içime çektim ve sonra onu elinden tutarak duştan çıkardım. "Annenle aranız nasıl?" Ona bir havlu uzattım.

"Bilmiyorum. Son zamanlarda garip davranıyor. Beni kontrol ediyor, günümü daha sık soruyor, odama da daha sık geliyor."

"Yani annelik mi yapıyor?" Ağzımın kenarı yukarı doğru kalktı.

"Evet ve bu çok garip. Babam öldüğünden beri kendi kendimi büyütüyormuşum gibi hissediyorum" dedi. "Belki de yatıya kalması gece vardiyasında çalıştığı gecelerle sınırlı kalmalı."

"Sence bir şeyden mi şüpheleniyor?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Yeterince ilgilendiğinde anlayışlı olabiliyor. Eğer bir şeyden korunmaya ihtiyacım olduğuna dair bir koku alırsa..." diye kısa kesti. "Paranoyaklığım olabilir, ama güvende olmak daha iyi."

Bir an tereddüt ettim, sonra kabul ettim.

"Ne?" diye sordu, beni yatak odasına kadar takip ederek.

"Bir hafta sonu kaçabilir misin diye soracaktım. Belki Şükran Günü'nden sonra." İlişkimizin güvenliği ve keşfedilmenin vereceği acıdan kaçınmak her şeyin önüne geçmişti. "Ama eğer düşünürsen-"

"Bunu

halledeceğim."

"...Phoenix-"

"Gereksiz riskler almayacağım. Eğer bize geri dönmeyecek bir şey bulamazsam, bunu yapmayacağım." Kollarıma girdi, sert aleti beni dürttü ve iç uyluğumda ıslak bir iz bıraktı.

"Ah, genç olmak," diye geçirdim içimden, dürtmesine kendi dürtmemle karşılık vererek. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Söyle bana, ne istiyorsun Phoenix?" Bunu ona sık sık sorardım. Her şeyi istiyordu, biliyordum, her şeyi ve beni. Ama emin görünmemin altında, yaptığımız şeyden dolayı içimi kemiren bir parça suçluluk ve endişe vardı. Ona yaptığımı düşündüğüm şey için. Ondan aldıklarım için. Ve sürekli bir hatırlatmaya ya da bedeninin istediklerinin akli ve kalbiyle uyumlu olduğuna dair bir onaya ihtiyacım vardı.

Utangaçlığına, benim deneyimimin ağırlığı altında genç ve saf görünme korkusuna kapıyı çarptı. "Parmaklarını burada istiyorum." Elimi etrafında dolaştırdı ve dar kalçalarının arasına yerleştirdi. Daha birkaç gün önce onu orada parmaklamaya başlamıştık ve içindeki o yere dokunduğumda derisinin altında havai fişekler patlıyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Bir parmağını dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdirdi ve dilim refleks olarak parmağı aradı. "Ve ağzını burada istiyorum." Diğer elimi kavisli ereksiyonunun etrafına yerleştirdi, sonra ya dokunuştan ya da cüretkârlığından dolayı titrek bir nefes aldı.

"Aferin," diye fısıldadım, yere çökerken. "Aferin."

Ben domatesleri kesme tahtasında doğrarken Phoenix beni güldürmek için kötü şakalar yapıyordu. Soğukkanlılığımı korudum ve o da bana bizim hakkımızda tereddütleri varmış gibi baktı. Ondan da aynı şekilde bir kıkırdama ve arkamdan bir sarılma alarak pes ettim.

"Biliyordum," diye sırtıma doğru konuştu.

"Pek    , pek    . Buna alışma, esprilerin üzerinde çalışılması gerekiyor." Kalçasını yanımdaki tezg  ha yaslayıp gelen bir mesajı kontrol ederken, bekleyen ağzına bir parça domates attım.

"Danny biz gittiğimizde annemle beni idare edecek." Telefonu tezg  ha doğru kaydıldı. "Bunu yapmak çok zor olmayacak. Tatil için izinli ama sonraki günler için iki çift vardiya aldı," dedi boyun eğmiş bir tavırla. Sanki ne kadar çok çalıştığı hoşlanmadığı ama kabul ettiği bir gerçekmiş gibi.

"Bu yıl şükran Günü'n onunla geçireceğin için heyecanlı olmalısın. Bir gün izin almak kulağa umut verici geliyor." Sos, peynir ve domatesleri önceden hazırlanmış hamurun üzerine yaydıktan sonra fırına yerleştirdim ve ellerimi bulaşık havlusuna sildim.

"Evet, sanırım." Adanın diğer tarafına oturdu. "Genellikle Danny ve ailesiyle birlikte geçiririm. Bu yıl bu değişikliğe neyin yol atığından emin değilim."

"Belki de seni
zlyordur?" "Evet.

Belki de."

"Yani şükran Günü'n annemle geçireceksin ve ben de seni birkaç günlüğüne kaçıracağım öyle mi?" Yanına geldim ve taburesinin etrafında dönerek onu tatlı tatlı öptüm.

"Bana dokunmayı seviyorsun," dedi yumruk sarhoşu, mavi gözleri sallanıyordu.

Ağzım boynuyla buluştu ve tenine karşı güldüm. "Ve sen dokunulmayı seviyorsun."

"Ben... senin de benden çok daha büyük olman hoşuma gidiyor," dedi, ellerimi koltuk altlarına koyarak onu tezg  hın üzerine kaldırırken, bu sırada terk edilmiş taburesini de aldım. Babası hem sevecen hem de heybetliydi. Phoenix aramızdaki farkı bildiğine dair söz vermişti ve ben de ona inanmıştım. Bunun doğru olmamasının sonuçları üzerinde duramayacak kadar bencil bir adamdım.

"Bakın şimdi kim kimden daha büyük."

Başını salladı, bana şefkatle bakıyordu, elleri saçlarımdaydı ve onu kendime doğru çektim. "Şükran Günü'nde ne yapacaksın?"

"İyi olacağım," diye cevap verdim, yalnız kalmam konusunda endişelenmesini istemiyordum.

"Emily'nin ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Ailesiyle hâlâ bir ilişkisi var."

"Öyle mi?" Şaşırmış ama rahatlamış gibiydi. Emily'nin evden vazgeçmesini isterdim ama nedense eve bağlanmıştı. Sanırım üniversiteye gidene kadar Phoenix'in meraklı gözleriyle uğraşmak zorunda kalacaktım.

"Evet, eminim o da iyi olacaktır." Emily için ben de endişeleniyordum. İlişkimizi kötü bir şekilde bitirmiyorduk ama Phoenix'le onunla ilgili konuşmaları minimumda tutuyordum. En azından evraklar imzalanıncaya ve kafası rahatlayıncaya kadar bu şekilde kalacaktı. "Benim için bir haberin var mı?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Siz kötü bir yalancısınız Bay Michaelson. Beni sizi cezalandırmak zorunda bırakmayın," dedim alçak bir sesle ve ağzı ayrıldı, yanaklarının rengi değişti.

"Nereden biliyorsun?" Onu indirmem için eliyle işaret etti. O salona yönelirken ben de pizzayı kontrol etmeye gittim.

"Önümüzdeki sonbaharda bölümün başına geçeceğimi unuttun mu? Her şeyi biliyorum."

Elinde mühürlü bir zarfla geri döndü. "Daha ne kadar saklanmamız gerekecek, Bash?"

Gerçeklik bir şekilde gelip güzel bir zamanı bozuyordu. Pizzayı ocağın üstüne koydum. "Bir süreliğine. Üniversitenin öğrenci-öğretmen ilişkilerine yönelik katı bir yasağı var, her ne kadar öğrenci öğretmenin üzerinde denetleyici bir pozisyona sahip olmasa da. Sözleşmemde karışık kelimeler ya da boşluklar yok. Bu yasak."

"Yani sömestr bittikten sonra bile-"

"Yapamayız."

"Ama yapacağız, değil mi?" Sesi tizleşti.

"Evet," diye onayladım, çünkü Phoenix için, bizim için her türlü riski almaya hazırdım. "Yine de kovulabilirim ve lisansım iptal edilebilir. Ve bu kesinlikle büyük boyutlarda bir skandal olur. Ama bunun dışında

etik olarak sorgulanabilir, bu noktada bunun için tutuklanamam." Yüzündeki çaresizlik ifadesinden nefret ediyordum, bu yüzden kapsamlı bir soruşturmanın romantik ilişkimizin gerçekte ne zaman başladığına kadar uzanabileceğini ve bunun bir dizi başka soruna yol açabileceğini söyleme zahmetine girmedim. "Bizimle ilgili fikrini değiştirebilirsin ve bu tartışmalı bir konu olur, bu yüzden şimdi endişelenmene gerek yok," diye kandırdım ve bana genç olduğundan ve yakın gelecekte farklı şeyler isteyebileceğinden bahsettiğimde bana her zamanki bıkkın bakışını attı. Bu düşünce kaşlarımın arasındaki boşluğu acıttı. "Neden açmadın?" Bizi mektuba geri getirdim.

Saçlarını başının üstünde topladı ve mektubu alıp elinde evirip çevirmeden önce etrafına bir bant sardı. "Gerginim. Ya giremezsem? Ya Pisagor üzerine yazmak için ısrar ettiğim o lanet kompozisyon konusunda haklıysan?"

"Deneme harikaydı ve açana kadar bunu bilemezsin." Birkaç tabak almak için dolaba uzandım. "Üniversiteye kabul edildin. Seni de kursa almazlarsa aptallık etmiş olurlar."

"Ne yazdığını zaten biliyor musun?" Ses tonunda, bilseydim bundan hoşlanmayacağını söyleyen bir alt akıntı vardı.

"Sadece mektupların gönderildiğini biliyorum. Şu anda bundan daha fazla bilgiye erişimim yok."

Sözlerimi inceledi. "Ama sonunda bu tür bir erişime sahip olacaksın?" Şu anda onun lise kayıtlarına bu tür bir erişimim olduğunu belirtmedim. Eğer bunu anlamazsa, ateşe benzin dökmeye gerek yoktu. Liseden ayrılmak Phoenix için yeni bir bağımsızlık seviyesini temsil ediyordu. Bu aynı zamanda, onun zihninde, dengesiz güç dinamiğimizin bir anlamda sonunu temsil ediyordu. Sevmemem gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldığım bir dinamik. İstememem gereken kontrolü bana veren bir dinamik. Keşfimiz için riskler şu anda daha yüksek ve maliyeti daha büyük olsa da, daha sonra bizi bir şekilde yapacak ya da kıracak olan eşit ayaklarımız olacaktı. "Ben asla konumumu senin üzerinde güç kazanmak ya da sürdürmek için bir silah, Phoenix."

"Biliyorum." Elleri kucağına düşerken mektup tekrar yüz üstü düştü. "Sadece kendi başıma başarılı olmak istiyorum. Üniversitenin liseden daha zorlu olacağını biliyorum. Senin araya girmeni hiç istemiyorum."

Demek onun endişesi buydu. "Kendi gücünle başaracaksın, Phoenix. Söz veriyorum."

Sert bir baş hareketiyle mektubu bir yara bandı gibi yırtıp açtı ve ben yemeği hazırlayıp sakın davranmaya çalışırken okudu. Mektup elinden kaydı ve dalgınlaştı. Elimdeki seramik tabaklar mermer tezgâha çarptı ve ben daha fazla gerilime dayanamadım. "Bana söyleyecek misiniz, söylemeyecek misiniz Bay Michaelson?"

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "İçeri girdim," diye fısıldadı. Sonra biraz daha yüksek sesle, "İçeri girdim!"

Yıllardır hiç bu kadar gururlu hissetmemiştim. Oturduğu yerden fırladı ve adanın etrafında koştu, kollarıma atladı ve sessizleşmeden önce beni vahşi bir maymun gibi öptü.

"Ne oldu?" Onu tekrar ayağa kaldırıp omzumun üzerinden dehşet dolu bakışlarının odaklandığı yere bakarak sordum.

"Pizza siyah." Araştırmak için yanına gitti.

Boğazımı temizledim. "Ah, evet. Çok uzun süre bekletmiş olabilirim. Ama bu sadece üst tabaka. Onu tereyağı bıçağıyla kazıyabiliriz" diye mırıldandım. Domatesin büyük parçalarından birini itti ve patlayarak ikimizin de geriye sıçramasına neden oldu. Yemek pişirmek benim uzmanlık alanım değildi, ama pizza ona ölçülemez bir mutluluk ve nostalji getiren bir anıydı, bu yüzden bulduğum bir tarifi denedim. "Özür dilerim, Phoenix-" Özrüm, güçlü kolların ortama sarılması ve bu dünya için fazla iyi bir ruhun kaleydoskopu olan gözlerin benimkilere bakmasıyla kısa kesildi.

Benim gibi bir adamın yeniden yaratıldığını hissetmesine yetecek bir duyguyla, "Teşekkür ederim Sebastian," dedi.

BÖLÜM 12

PHOENIX

"Hayatta iki trajedi vardır. Biri kalbinizin arzusunu elde edememek; diğeri ise onu elde etmektir."

~SOKRATES

Danny ve ben mutfakta Theory'nin okula gidebilmek için üstünü değiştirmesini bekliyorduk. Emily'yi yatak odamın penceresinden izlemenin cazibesinden kaçınmanın tek yolu buydu.

İşe gitmek için hazırlandı. Elimde değildi. Onun iyi olduğundan ve yoluna devam ettiğinden emin olma ihtiyacı her geçen gün daha da artıyordu.

Danny buzdolabının içindekileri karıştırırken, "Teori sana kızgın," diye bariz bir şekilde belirtti.

"Biliyorum." Yarısı yenmiş mısır gevreği kâsemi kenara ittim. "Sence-"

"Söylemeyeceğine söz verdi."

"Doğru." Başımı salladım. "Neden bu konuda bu kadar soğukkanlı davranıyorsun?"

Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Dostum, eğer ateşli bir öğretmenle yatma şansım olsaydı, yapardım."

"Bu ciddi, Danny." Bu işi şakaya vurmayı bırakmalıydı.

"Ve o evli," diye araya girdi Teori, giydiği dar kazak elbiseyi aşağı çekerek. "Bu yanlış."

Danny gözlerini devirdi. "Pheeny yasal ve adam onun için boşanıyor."

"Onun için mi yoksa onun yüzünden mi?" diye karşı çıktı.

"İkisi de değil," dedim hayal kırıklığı içinde. Aynı soruları kendime sorduğum yetmiyormuş gibi bir de ondan duymaya ihtiyacım yoktu.

"Benim için ya da benim yüzümden değil. Mutlu değillerdi."

"Hmpf. Siz ortaya çıkana kadar mükemmel mutsuz hayatlarını gayet iyi yaşıyorlardı."

Sözleri beni yıktı.

"Phoenix, özür dilerim." Yanımdaki koltuğa oturdu ve bir elini benimkinin üzerine koydu. "Sana neden çekici geldiğini anlayabiliyorum-"

"Yapma-

"O senin baban değil-" "-Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun!"

Dudakları inceldi. "Seni avlıyor."

"Değil, Teori," dedim, zaten konuşmaktan bitkin düşmüştüm.

Danny'ye doğru döndü. "Ve en çok senin bunu kabullenmemen gerekir. Annenle babanın evliliğinin neredeyse yıkılışına tanık oldun. Boşanmanın ortasında biriyle ilişkiye girmenin iyi bir fikir olmadığını biliyorsun." Danny tartışmaya kalkışınca elini kaldırdı. "Unut gitsin. Bir şey söylemeyeceğimi söyledim ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez. Hadi gidelim."

"Teori." Kapıdan çıkmadan önce kolundan tuttum. "Sınıfta tuhaf davranamayacağını biliyorsun, değil mi? Ona farklı davranamazsın."

"Yapmayacağım." Kadın yumuşadı. "Bu konuda emin misin? Anlıyorum, yakışıklı ve etkileyici biri ve o sırtışlarından biriyle sana vurduğunda dizlerinin bağı çözülüyor. Ama bunun sonu kötü olabilir. Hem de çok kötü."

"Sırıtarak mı?" Danny, onun ruh halini düşündükten sonra sormamaya cesaret edemediğim şeyi sordu. Sosyal işaretlerle arası pek iyi değildi.

"Evet. Güneyli ağzı gibi yavaşça şekilleniyor," dedi sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi.

"Hayır. Bağlantı kuramıyorum-ompf." Danny karnına aldığı darbeye yere yığıldı ve ben de irkildim.

"Cuma günleri aptal olmayacağına söz vermiştin," dedi kulağına, "ve eğer kendini kurtaramazsan seni kurtaracağıma söz vermiştim."

"Güzel... kurtarış," diye homurdandı.

"Bunun babanla ilgili olmadığına yemin eder misin? Sana babanı hatırlattığı için mi ondan hoşlanıyorsun diye sormuyorum. Babanın bıraktığı boşluğu doldurduğu için mi onunla birlikte olduğunu soruyorum. Arada fark var."

Daha önce hiç bu açıdan incelememiştim. Bunu bulmayı Theory'ye bırakın. Sebastian'ın kim olduğuna dair net bir fikrim vardı. O benim babam

değildi.

Ama babam hâlâ hayatta olsaydı onunla bu yola girer miydim? Babamın vefatından sonra açılan yarayı onaracak bir bağa karşı savunmasız değil miydim? Buna cevap veremezdim. "Ona karşı hissettiklerimin gerçek olduğuna söz veriyorum."

"Tamam," dedi ellerini havaya kaldırarak.

Danny önümde durdu. "Eğer sana zarar verirse, benimle uğraşmak zorunda kalacak." Batık kot pantolonunu yukarı kaldırdı.

"Teşekkürler, Danny."

Tuvaletten çıktıktan sonra yerime yerleşmişim ki yemekhanenin karşısından gelen bir el sallama sesi gözüme çarptı. Mason. Ve masamıza doğru yöneldi.

"Kahretsin," dedi Teori, uzun bir nefeste aceleyle. "Dün gece Johnny Rockets'taki retro gecesine gitmek isteyip istemediğini soran Facebook mesajına yanıt vermiş olabilirsin."

"Olabilir mi?"

"Evet, ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek beni sabırsızca başından savdı. Mason yaklaştı. "İki arkadaşını getirebilir misin diye sormuştun. Bizi," diye açıkladı.

"Evet, anladım. Ama neden?" Cevap için beklemem gerekecekti.

"Mason. Selam." Merhaba dedi. Teori el salladı ve Danny onu garip bir yarı-

el sıkışma, yarı kucaklaşma. "Naber, kardeşim."

"Saat yedide görüşürüz çocuklar?" dedi kırmızı kapüşonunun fermuarıyla oynarken. "Sabırsızlanıyorum," diye cıvıladı Danny. "Retro için yaşıyorum. Kıyafetimi aldım bile seçtim."

"Harika." Mason'ın gözleri bana dikildi.

"Evet. Sabırsızlanıyorum. Davet için teşekkürler," dedim olabildiğince ikna edici bir şekilde.

"Elbette," dedi Mason. "Arkadaş olacağımıza söz vermiştik."

Teori'nin buradaki amacı n ı n ne olduğunu anlamaya çalışırken garip bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, sonra görüşürüz," dedi.

Teori, gitme planlarıyla çantasını kaptı.

"O kadar hızlı değil," diye uyardım.

"Arkadaş olabileceğinizi söylemiştin. Sadece ikiniz olacaksınız diye bir şey yok. Biz de onu daha yakından tanımak istiyoruz." Danny'yi masanın altından tekmeledi.

"Ah, evet. Çok fazla arkadaşım olamaz," diye bitirdi Teori'nin ters bakışına karşılık.

"Onun duygularıyla oynayamazsın, Teori. Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum."

"Biliyorum ama emin olmaktan zarar gelmez. Ve yıldızların aynı hizaya gelmesine yardımcı olmak için orada olacağız."

Tartışmadım. Kemikli köpek havasına girdiğinde bunun bir anlamı yoktu. Asla gerçekleşmeyecek bir aşk bağlantısı için gözlerinde yıldızlar olması, Mason ve benim aynı hizaya gelmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Arkadaşlık konusunda anlaşmıştık ve ben de bu akşamki buluşmaya böyle bakacaktım. Teori bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Sebastian'ın evine girerken ona seslendim. Çalışma odasından çıktı. "Hey-" Sözleri dilinin ucuna kadar geldi. "Rol yapma notunu kaçırdım mı?"

Saçlarımı geriye doğru taramış ve ensemden bağlamıştım. Danny'nin geçen Noel'de bana aldığı motorcu ceketini ve Fonzie kılığını tamamlamak için beyaz bir tişört giymiştim. "Hayır. Retro parti için Johnny Rocket'e gitmeden önce seni görmek için uğradım."

"Partilerden nefret edersin." Kollarını göğsünde birleştirdi.

"Evet, ama Danny ve Theory gitmek istiyorlar ve işler zaten gergin. Bir gece acı çekmenin çok da kötü olmayacağını düşündüm." Omuz silktim. "Zaten parti sayılmaz. Daha çok kostümlü bir akşam yemeği gibi. Saat dokuzda bitiyor."

"Anlıyorum. Yalan söylemeyeceğim ve bu gece arkadaşlığını özlemeyeceğimi söylemeyeceğim, ama benim dışımda bir hayatın olduğunu anlıyorum. Bunu sürdürmek önemli." Ceketsiz kahverengi takım elbisesini hâlâ giyyordu ve beyaz gömleğinin kolları güçlü kollarına doğru kıvrılmıştı. Yeleğinin düğmeleri hâlâ ilikliydi ama gömleğinin üst düğmeleri açılmıştı. Ofisinden gelen ışık ve yetersiz bir lamba dışında ev karanlıktı.

kanepenin yanındaki sehpa da oturuyorduk. Birbirimizden uzak değildik ama yakın da değildik.

Gözlerinin gölgesini seçemiyordum ama gözlüklerini çıkarmak için uzandığında, gözlerinin sert olduğunu görebiliyordum. "Mason geliyor."

"Bu nasıl oldu?"

"Arkadaş kalmayı kabul ettik. Bizi davet eden oydu." Bu arkadaş gecesinin nasıl başladığına dair kanlı ayrıntıları atladım.

"Anlıyorum," dedi kayıtsızca.

Ve loş ışıkta, takım elbiseli, yoğun ama vurdumduymaz bir şekilde orada durmasıyla ilgili bir şey sormama neden oldu. Gizliden gizliye umutlandırdı. "Kıskandın mı?"

"Elbette öyleyim Phoenix. Bunu istismar etmesen iyi edersin."

Ellerimi gizlice fermuarımın önünde birleştirdim. Bunun anlamını kaçırmadı.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Bana doğru yürüdü ve kısa bir an için lambanın ışığı gözlerine değdi. O kadar karanlıktılar ki, tıpkı dersin ilk günü gibi laciverttiler. Ellerim daha sıkı bastırdı ve kollarımın altı ilk ter belirtileriyle karıncalanmaya başladı.

"Belki yarın-"

"-Yarın mükemmel olur." Çenemi kaldırdı ve beni öptü.

Ağzını kovalamak için ayak parmaklarımla ucuna kadar ittim, ama beni eli boş bıraktı. "Tamam. Evet. Yarın."

"İyi eğlenceler. Ve bu ceketini yarın giy." Cevap beklemeden çalışma odasına geri döndü. Duvara yaslandım. "Ve Phoenix. Bay Jones'un ellerini kendine sakladığından emin ol." Kapı arkasından kapandı.

O gece eve geldim, kıyafetlerimi çıkardım ve sadece saçlarımdaki tüm ürünü yıkamak için bile olsa duş almayı düşündüm, ama sonunda buna karşı çıktım ve yorganın altına girdim. Mesaj alarmım çaldı ve yemin ettim, telefonumu ceketimin iç cebinden çıkarmak için yorganı geriye attım.

Seni hak etmiyorum. Yarın görüşürüz.

Sebastian, komodininin üzerinde sarılı bıraktığım monogramlı günlüğü bulmuş olmalı.

Günlüklerden bahsetmişken... Perdeyi araladım ve Emily'nin aydınlık yatak odasını görebilmek için dürbünümü yukarı kaldırdım. Sırtını yatak başlığına dayamış, günlüğünü bükülmüş çıplak dizlerine dayamış, son sayfayı okuyup kitabı kapattı, göğsüne bastırdı ve derin düşünceler içinde önüne baktı.

Her şey bitmişti. Sona ulaşmıştı. Belki şimdi biraz kapanış yapabilirdi. Belki artık uyuyana kadar ağlamayacaktı. Günlüğü yavaşça komodinin üzerine yerleştirdi ve lambasını kapatmak için uzandı.

O gece aklımda ağır bir soruyla uykuya daldım. Her şey bitmiş miydi, yoksa daha yeni mi başlamıştı?

Sebastian'ın Range Rover'ının orta konsolunda el ele tutuşarak şehir dışındaki en iyi ve en kötü anılarımı barındıran göl evine doğru yola çıktık. Bana nereye gitmek istediğimi sorduğunda aklıma gelen ilk yer burası olmuştu. Zamanımız kısıtlıydı, sadece hafta sonumuz vardı, bu yüzden bu mükemmeldi. Yaklaştıkça elim onunkinde sıkılaştı. Çocukken gittiğimiz yoldan gidiyorduk ve yıllar sonra tüm önemli yerlerin önünden tekrar geçmek hem heyecan verici hem de yürek parçalayıcıydı.

"Annenle Şükran Günü nasıl geçti?" **d i y e** sordu ve dikkat dağıtma çabasını takdir ettim.

"Tuhaf," dedim.

"Nasıl yani?"

"Başlangıç olarak, gerçek et ve peynirle yemek pişirdi."

"Deniyor gibi görünüyor?" dedi cesaretlendirici bir şekilde.

"Ama neden? Neden şimdi?" Başımı salladım ve pencereden dışarı, yanından geçtiğimiz ıssız mandıraya baktım. Bulutlar griydi. Meteoroloji kar yağma ihtimali olduğunu bildirmişti.

"Belki de senin hâlâ burada olduğunu ve işleri yoluna koymak için hâlâ bir fırsatı olduğunu fark etmiştir. Ebeveyn olmak kolay değil, Phoenix."

Neredeyse bu konuda ne bilebileceğini soracaktım ama sonra bir çocuğunu kaybettiğini hatırladım. Bir şeyleri onarmak için onun kadar şansı yoktu. "Babam öldükten birkaç yıl sonra biriyle çıkmaya başladı. Onun için tam bir pisliktim." Onu babamı sevmemekle, onun yerini almaya çalışmakla suçlamıştım. Randevularına hiç adil yaklaşmamıştım. "Sanırım bana kaybettiğim bir şeyi geri vermeye çalışıyordu. Geriye dönüp baktığımda, bunun onunla ilgili olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ve sonra pes mi etti?"

"Evet. Ona yüklendikten ve onu ağlattıktan sonra. Hemen ardından bana babamın benim için bıraktığı bir mektubu verdi. O zamana kadar buna hazır olmadığımı düşünüyordu, çünkü ben dengesiz bir canavardım."

"Hey. Yapma bunu." Elimi tutuşu daha da güçlendi.

"Mühürlüydü. Ne yazdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sözleri onu çok fazla suçluluk duygusundan kurtarabilirdi, ama ona içinde ne olduğunu asla söylemedim."

"Çok geç değil," dedi. Alex'i, ailesini ve bir çocuğunu kaybetmişti. Kaçırılan fırsatlar konusunda bilgili biri varsa, o da kendisiydi.

"Evet." Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük.

BÖLÜM 13

SEBASTIAN

"Sevgi, kendinizi sevinçten boğulmuş hissedecek kadar takdir etmektir."

~PLATO

I Phoenix yavaş adımlarla evin önüne yaklaşırken ben de cipin arkasından çantaları aldım. Bagajı kapattığımda ondan hiçbir iz yoktu. İnce, bozulmuş kar parçasını takip ettim.

büyük, rustik Adirondack tarzı evin arkasındaki çimlerin üzerinde. Phoenix, etrafı çevrili verandada bir sandalyeye oturdu.

Çantalarımızı ahşap güverteye bırakıp yanına oturdum ve güneş çekilirken ormana baktık.

"Bana söylediği yer burası," dedi.

"Bunun senin için çok zor olacağını tahmin etmeliydim."

"Hayır." Yün paltosunun kanatlarını birbirine doğru çekti. "Burada kendimi ona yakın hissediyorum. Yıllardır olmadığım kadar yakın." Ellerin içine üfledi. "Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir. "Hadi içeri girelim. Güneşle birlikte sıcaklık da düşüyor." Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım, bu hareketle ondan kendini ellerime bırakmasını, gücümün onunkini desteklemesine izin vermesini ve onu güvende tutacağıma güvenmesini istedim. Gülümsedi ve teklif ettiğim şeyi aldı.

Gelişimiz için her şeyin hazır olmasını sağlamıştım. Yiyecekler teslim edildi ve kaldığımız süre boyunca şömineyi çalıştırmaya yetecek kadar odun kesildi.

Phoenix'ten turu aldıktan sonra, annesi ve babasının paylaştığı ana yatak odasında uyumaktan "tuhaf" hissettiğini itiraf etmişti.

O duş alırken ben de büyük boy yatağı yatak odasından oturma odasına sürükledim ve şöminenin önüne koydum.

Bavulundan mumları ve kayganlaştırıcı şişesini çıkardım ve ortamı hazırlamaya çalıştım. Prezervatif olmayacaktı. Boşanma davası açtıktan ve bu ilişkiye başlamaya karar verdikten kısa bir süre sonra benim ısrarım üzerine test yaptırmıştık. Benim için gerekliydi, Phoenix için bir formalite ve sürecin bir parçası olmanın bir yoluydu.

"Çok romantiksin," dedi Phoenix.

İç çamaşırları dışında çıplaktı ve ben ipek çarşafı yatağın üzerine sererken birkaç metre uzakta duruyordu. Açık planlı evin ahşap kirişli tavanları bir mil yüksekliğindeydi. Burayı ısıtmak sonsuza kadar sürebilirdi, ama Phoenix'in orada durduğunu, saçlarının kıvrılıp omuzlarına damladığını görmek, benim için herhangi bir sıcaklık sorununu halletti.

Karanlık odada mumlar yanıyordu ve taş şöminenin kenarına bir meyve tabağı yerleştirilmişti. "Öyle miyim? Bunu daha önce duyduğumu sanmıyorum."

"Evet, öylesin," dedi. "İçimde bu geceyi asla unutamayacağıma dair bir his var." "Hayır, unutmayacaksın," diye söz verdim. Alt dudağının iç kısmını çiğnedi ve

Onu yakalayıp sertçe öpmek istememe neden oldu. "Rahatına bak. Geri geleceğim." Elimde çantamla banyoya yöneldim, o yatağın üzerine zarıfçe otururken durup baktım, meyve tabağına uzanırken sırt kasları esniyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Geri dönüp ıslak saçlarıminin üzerinde bir havlu gezdirdikten sonra, "Bana da bırakır mısın?" diye sordum.

Utangaç bir bakış attı ve son çileğı uzattı. "Acıkmıştım."

Kıkırdadım ve onu başından savdım. "Şaka yapıyorum. Hepsi senin içindi. Gerçi senden birkaç tane yemeyi ve kalanını da sana yedirmeyi planlamıştım."

Omuzları düştü. "Neden bana söylemedin?"

Havluyu bir yere attım ve dudaklarımı dudaklarına bastırırken kıs kıs gülerek üzerine süründüm. "Bu gece beni beslemek için bol bol fırsatın olacak." Sonra onu ciddiyetle öptüm. Dil kullanmadan. Sadece dudaklarını dudaklarıminin arasına aldım. Önce üstten, sonra alttan. Tekrar ve tekrar. Üzerimde durması için bizi yuvarladım ve sonra dişlerimle boynunu yakalamak için oturdum,

İşaretimi köprücük kemiğinin üzerine yerleştirirken kollarımı onu sıkıca kavradım.

"Bu gece benimle dalga geçme. Ben hazırım." Nefesi titrek kekelemeler halinde çıkıyordu.

Tepelerde bir yerlerden çakallar uluyordu ama biz gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Onu ensesinden tutuyordum ve nefesi ağzıma girerken elleri tedirgin bir şekilde omuzlarımda ve kollarımda geziniyordu. İlk seferimizin bu hafta sonu olmasını planlamıştım ama bunu birkaç gün içinde yavaş yavaş gerçekleştirmeyi umuyordum. Ama ona bir bakışım, onun üzerindeki iddiam bu şekilde sağlamlaşana kadar rahatlamamanın olmayacağını doğruladı. "Senin hızında gideceğiz, sen dur dediğinde duracağız."

"Tamam."

Avucuna kayganlaştırıcı döktüm ve yüzükoyun yatan vücudunun üzerinde dört ayak üzerine kalktım. "Dokun bana, Phoenix." Ona konsantre olabileceği bir şey vererek ağzımı onunkine yaklaştırdım ve ilk başta çok az bir baskı uyguladım. Başımı döndürdüm, dilimi içeri gönderdim, sanki onun sıcaklığını yeni keşfetmişim ve henüz yolumu bilmiyormuşum gibi keşfediyordum. Olgun şeftali ve taze çilek tadındaydı ve daha fazlasını tatmak zorundaydım. Burunlarımız birbirine çarparak havamızı hapsetti ve nefes almamızın an meselesi olduğunu bilerek ağzına mümkün olduğunca daldım. Arayan dilinin kenarlarını yaladım, dişlerim onunkilerin direnciyle karşılaştı.

Phoenix inledi ve dudaklarımı ayırdım, kalçalarım geri çekildi ve yumruğunun arasından öne doğru kaymaya başladı. "İyi misin?" Cevabını beklerken elini sikmeye devam ettim.

"Evet," diye nefes aldı, yutkundu, başını salladı. "Evet."

"Dizlerini göğsüne çek ve uyluklarının arkasını tut, tatlım." Beni serbest bıraktığında sikim karın kaslarımda zıpladı ve pozisyonumu ayarladım, böylece o da istediğini yapabildi.

Şimdi bana açtı, aşağı kaydım, düz bir şekilde yayıldım ve pembe deliğini yaladım. İnledi, bacaklarından biri tuttuğu yerden kayarak omzuma indi. Onun için geri ittim, sikimi yatağa sürttüm, temiz teninin tadı ve sadece ona ait olan kokusuyla gözleri geri döndü. "Çok iyi gidiyorsun," dedim deliğini emmeden önce. Taşaklarım ağrıyordu ve

Ağırdı. Kalçalarını yukarı doğru salladı, durakladığımda dilimi kovaladı, sıkı tomurcuğunun geri çekildiğini ve sonra benim için çiçek açtığını görünce hipnotize oldu. Alay ediyor ve sonra benim için yalvarıyordu.

"Yapma... dur, *lütfe*," diye yalvardı, kendini daha geniş açarak, aleti lezzetli bir şekilde kıvrıldı.

O zaman ona sert ve hızlı bir şekilde geldim, ondan bir çığlık kopardım. Yüzüm yarığının arasına gömülmüştü, kokluyor, yalıyor, emiyor ve hırıliyordum. Başımı tutarak beni daha da içine itti. Sikimi yeniden yerleştirmek için kalçalarımı kaldırdım, böylece serin ipek çarşafıara sürtünerek daha iyi sürtünme elde edebildim.

Phoenix artık bacaklarını destekleyemiyordu ve bacaklar aşağıda olduğu için dilim erişiminin bir kısmını kaybetti. Ellerimi altından geçirdim ve kıcının etli kısmına, apış arasının yarıkla birleştiği yere doğru bir morluk emdim. "Lütfe, lütfe, lütfe..." diye mırıldandı.

"Sadece... biraz daha, lütfe," diye cevap verdim ve kuyruk sokumunun altını içime çekme çabam sırasında onu neredeyse ters çevirdiğimde çığlığını dirseğinin kıvrımına bastırdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, bedenini aşağı indirdim ve ön kolumu alt yüzümdeki ıslaklığın üzerinde gezdirdim. "İyi misin?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Evet, ama lütfe bir şeyler yap," diye homurdandı. Bakışlarımız sikine kaydı, tepesindeki deri o kadar sıkıydı ki parlıyordu. Sızdıran sikini tutarken kaygan bir parmağımla girişini yokladım. Precum hemen ucundan fıskırdı. "Dayanamayacağım," diye uyardı, ter üst dudağına sıçramıştı.

"Yapacaksın, tatlım." Onu orgazmı teşvik edecek kadar sıkı kavramadım, ama uyarılmasını artıracak kadar sıktım. Onu daha da gevşetmek için. İki parmağım içinde kayboldu ve içgüdüsel olarak aşağı indiğinde, yaptığı baştan çıkarıcı görüntüyü düşünmeden üst dişlerini diliyle ıslattığında, vücudum sarsıldı ve neredeyse ikimizin de üzerine boşalırken kökümü sıktım. "Mmmm." Başımı sertçe sallayarak kontrolü yeniden ele aldım.

Parmaklarım durmaksızın bezesine sürtündü ve sıkılmış dişlerinin arasından inledi, tepesi benimkiyle aynı mor renge döndü. Sanki biri onu boğazından yakalamış ve tüm kan dolaşımını kesmişti.

"Tanrım!" diye bağırdı. Şimdi içinde üç parmağımla oyalanıyor, alışmasını bekliyor, bir kademe aşağı inmesini bekliyordum. "Bash," diye nefes nefese bağırdı, başını şilteden kaldırırken karın kasları esniyordu. "Lütfen. Ben hazırım."

"Bunu görüyor musun?" Kendi sikimi tutmak için onun sikini bırakarak sordum. "Eğer hazır değilsen, sonunda canını yakarım. Amacımız bu değil, bu yüzden acele etmiyoruz."

Phoenix'in başı yastığa düştü ve saçlarını çekiştirerek sinirli bir homurtu çıkardı. Prekumu patlamış bir volkan gibi sikinden aşağı akıyordu ve ağzıma götürmeden önce bir parmağımla sildim.

Dört parmağım sorunsuzca içine girip çıktıktan sonra, üzerine uzandım ve ıslak sikimi deliğine getirdim. "Sakin ol," dedim kendi kendime yüksek sesle, bir nefes alıp iki nefes verdim. Phoenix de aynısını yaptı. Sikimin başı ona kolayca girdi, ama boynu muhalefetle karşılaştı. "Rahatla, tatlım. Bırak gireyim." Bir elimi boğazına doladım ve hafif bir baskı uyguladım. Ağzı açıldı, gözleri cam gibi oldu ve sorun çıkarmadan bir santim daha soktum. "Ellerim meşgul, bu yüzden kendini tutmana ihtiyacım var, ama taşaklarının gerildiğini hissettiğinde okşamayı bırak." Bir santim daha kazandım. "İşte bu kadar."

"Daha fazla," dedi, rengi vücuduna yayılıyordu.

"Tanrım, böyle çok güzelsin." Titremeye başladığında sikimin yarısını içine almıştım. "Sanırım şimdilik bu kadar yeter." İticilerim yavaş ve şehvetliydi. Dibe vurmadan onunla seviştim. Biraz daha devam edersem onu ikiye ayıracaktım. Elimi nefes borusunda tuttum ve onu tüm kalbimle öptüm. "Hazır mısın?" Nefes alış verişini düzensizleştirdiğinde sordum.

"Evet."

"Elini daha hızlı hareket ettir. Kendini daha sert sık. Bırak, Phoenix."

Söylendiği gibi yaptı ve uzunluğumun yarısı yavaşça içine girip çıkarken, elim geri çekilmek zorunda kalmayı telafi etmek için horozumun dibine yakın pistonladı. "Bash!"

Birlikte boşaldık, sıcak dölüm onun deliğinin içini kapladı. Oda, harcanan tohumumdan iten horozumun ıslak sesleriyle doldu ve göğsümüzün üzerine sıçradı.

Sonra onu banyoya taşıdım ve temizledim, gevşemiş dudaklarını öptüm. Nefes alışını, vücutlarımızın soğumasını, bana sarılırken kollarında yükselen tüyleri dinledim.

"I..." Duygularına yenik düşerek söylemek üzere olduğu şey boğazında düğümlendi. "Özür dilerim. Sadece çok fazla." Başını göğsüme bastırdı.

"Biliyorum." Parmağımı çenesine götürerek yüzünü yukarı kaldırdım. Bir zamanlar babasıyla paylaştığı yere geri dönmüştü. Hayatı büyük ölçüde değişmesine rağmen değişmeyen bir yere. Masumiyetiyle özdeşleştirdiği ve şimdi sonuncusunu da kaybettiği bir yere. Gözleri yaşlarla doldu. "Kaç kişi önce sevilmek için zaman ayırdığını söyleyebilir, Phoenix?"

"Sen...?" Artık özgürce ağlıyordu.

"Evet, Phoenix. İstiyorum." Onu kucağıma aldım, oturma odasına doğru yürüdüm ve ateşin yanındaki derme çatma yatağıma usulca yatırdım. Onu yanıma çektim ve dışarıdaki fırtınanın sesleriyle huzur içinde uykuya daldık.

Verandanın en üst basamağına yerleştim ve Phoenix'in ısrarla şekerleme istediği sıcak kakao fincanımı yere bıraktım, yeni günlüğümü elime aldım ve yazının üzerinde parmağımı gezdirdim: *Wicked'ı seven çocuktan.*

Kalemi sırtı boyunca uzanan yuvasından çıkardım ve kalbim çelik kaplama boyunca uzanan aynı gravürle ısındı. Bahçede kar melekleri yapmakla meşgul olan Phoenix'i aradım, katılmayı reddettiğim bir şeydi bu. Çocukluğumda ikinci kattaki kütüphanemizin kemerli pencerelerinden dışarı bakarken, uzaktan komşuların çocuklarının da aynı şeyi yapmasını izlediğim bir anım canlandı. Annem tarafından öğretmenimle derslerimin üzerinden geçmem için aşağıya çağrılmadan önce onların sevincini hissetmek umuduyla avucumu cama dayadığım an.

Günlüğümün ilk sayfasını açarak, karda Phoenix ile ilgili her şeyi katalogladım. Güneşin saçlarını vurgulama şekli, çocukken olduğu altın saçlı çocuğun net bir resmini çiziyordu. Bu şekilde

Gözlerini bir gaz alevinin dibindeki maviden, sadece gökyüzünde bulunan cennet gibi bir tona dönüştürdü. Ve beni ona hayret ederken yakaladığında kulaklarına dokunan gülümsemesi. Phoenix, yaz mevsiminde tamamen açmış bir çiçek gibiydi. Yaprakları gergin ve davetkâr.

Tam o sırada, başımın yan tarafına soğuk bir şey çarptı ve günlüğümün sayfalarını silkeleyip bir kenara bıraktım. Sağ tarafımdan bir kahkaha geldi. "Bana *kar* mı attın?" İnanamayarak sordum, ayağa kalkıp üzerimdeki ıslak, soğuk beyazlığı fırçaladım.

"Buna kartopu deniyor, Bash," dedi nefes nefese. Elleriyle karnını tutarak meleğinin içine kıvrıldı.

Kollarımı iki yana açmış, dehşete mi düşeceğimi, şok mu olacağımı, kızacağımı mı yoksa soğuk mu davranacağımı bilemeden aval aval baktım. Kahkahası kesilip yakışıklı yüzüne gerçek bir endişe ifadesi yayılınca içimde tomurcuklanan kızgınlık da uçup gitti. Merdivenlerden aşağı indim, ellerime kar topladım ve ona doğru fırlattım.

Saatlerce ağaçların arkasına saklanıp evin etrafında ve komşu ormanda gizlice birbirimizi arayarak ve sonra da saldırıya geçerek geçirdik. Tökezleyerek kapıdan içeri girip şöminenin önünde toplandığımızda, artık penceredeki çocuk değildim.

"Mağara Alegorisi"

Elim saçlarında hareketsiz kaldı. "Platon'un *Cumhuriyet'inin* yedinci kitabı -tüm diyalogları arasında en çok övülen- en sevdiğin mi?" Elim buklelerini karıştırmaya devam etti. "Seni asla popüler görüşe uyan bir adam olarak görmedim," diye takıldım. Sırtımı pelüş kanepeye dayayıp yere oturdum, Phoenix'in çenesini göğsüme yasladım, ateşte kütükler çıtırdıyor ve tepemde Bessie Smith mırıldanıyordu.

"Bugüne kadar çokça incelenmesinin bir nedeni var. Sonsuza dek geçerli." Hareket etti ve ince battaniye sırtının altındaki tümseklerin üstüne kaydı.

"Bunun Sokrates ile başladığının farkında mısınız?"

"Elbette öyleyim," dedi büyük bir alınganlıkla. "Anlat."

Başladı ve durdu. "Bütün bunları zaten biliyorsun."

"Senin gözünden görmeyi tercih ederim." Beynini hareket halinde görmek olağanüstü bir şeydi, iç gıcıklayıcı ve hayranlık uyandırıcıydı.

"Bu cehalet ve aydınlanma için bir benzetme. Ve insanlara hatalı olduklarını söylemenin tehlikelerini anlatıyor."

"Devam edin Bay Michaelson," dedim, bu alanda tutkulu bir bağlantıya duyduğu ihtiyacın farkındaydım.

"Her şey Sokrates'in dinleyicilerinden karanlık bir yeraltı mağarasında doğduklarından beri zincirlenmiş, yüzleri duvara dönük ve başlarını çeviremeyen bir grup mahkûm hayal etmelerini istemesiyle başladı. Arkalarında yanan bir ateş, yüzlerini döndükleri duvara gölgeli görüntüler fırlatıyordu. Böylece mahkûmlar sadece hayaletleri görürler. Bir köpek, bir müzik aleti, çiçekler... Cehaletlerinden dolayı bunun tek gerçeklik olduğunu varsayarlar."

Heyecan ve canlılık içinde, onu belinden örten kumaş tehlikeli bir şekilde aşağı kaydığını ve ben dikkatimin dağılmaması için uğraştım.

"Mahkumlardan biri serbest bırakılır ve gün ışığında gerçekliğin gerçek doğasını keşfeder. Mağaraya geri döner ve kalan grup üyelerini zincirlerinden kurtararak onları mağaranın dışındaki yaşamla ilgili hayali hikayelerle doldurur. Ona inanmadılar. Güneş denen bu şey hakkındaki saçmalıklarını tuhaf buldular. Onu sakın dünyaları için bir tehdit olarak gördüler ve ölüme mahkûm ettiler. Demek istediğim, aynı senaryo ne kadar sıklıkla oynandı? Sayılamayacak kadar çok kez." Yüzünü buruşturdu.

"Yani mağarayı içinde yaşadığımız cahil ama mutlu dünya olarak ve serbest bırakılan mahkûmun mağaradan çıkışını da eğitilmek için bir fırsat olarak mı algılıyorsunuz?"

"Ve güneş de söz konusu eğitimle kazanılan aydınlanmadır," diye açıkladı. Saçlarını kulaklarının arkasına ittim. "Hayatlarımızın çoğu gölgede geçiyor. Şöhret, mükemmel eş, yüksek statülü iş. Bunlar kültür tarafından kusurlu zihinlerimizin duvarlarına yansıtılan hayaller. Ama etrafımızdaki herkes bize bunların gerçek olduğunu söylüyor çünkü onlar da mağarada."

"Peki, onlara deli ya da daha kötüsü, düzenli dünyalarına bir tehdit - statükoyu korumak için ortadan kaldırılması gereken bir tehdit - olarak görülmekten korktukları için mağarada olduklarını söyleyemiyorsak, onları güneşe nasıl ulaştıracağız? Aydınlanma durumuna?"

Müstehcen bir sırıtma yaptı. "Daha yüksek düşünce üreten bir yöntemle. Sokratik Yöntem."

"Açıklamak ister misin?" Fısıldadım, bir kolumu arkasına uzattım ve parmaklarımı sergilenen cazibenin üzerinde gezdirdim.

Sesi derinleşti. "Sokrates hedefe ulaşmayı teşvik eden sorular sordu..." Bir yanağını açıp hassas deliğini okşadığımda inledi.

"Golle mi?" Ben sordum.

"...Başkalarının kendileri için gerçeğe ulaşmalarını sağlamak."

"Örnek, Bay Michaelson."

Yutkundu. "Amerikan Devrimi hangi yıl başladı?" Kaşlarım çatıldı. "1775," diye yavaşça cevap verdim.

"Şimdi, Amerikan kolonileri 1775'te neden ayaklandı diye sorsaydım hangi gerçekleri keşfedebileceğimizi hayal edin." dedi muzaffer bir edayla.

"Gerçekten de ne gerçekler, Bay Michaelson." Yanaklarını ellerimin arasında sıkıştırdım ve dudaklarımı artık büzüşmüş olan ağzına bastırdım, sonsuza kadar öyle kalmaktan memnundum. Nefeslerini en iyi purolar gibi içime çektim ve ona kendi nefesimi vererek serbest bıraktım.

"Beklemeye değdi mi?" diye sordu çenemdeki çatlağı ovuşturarak.

"Beklemeye değip değmediğini mi *soruyorsun*?"

"Evet."

"Senin değerin ölçülemez, Phoenix." Gerçekliğimize dönmeden önceki son gecemizdi. Mantık dışı bir şekilde tahrik olduğum ve o benim olduğu için, onu -çok geçmeden göl evimiz olduğunu öğreneceği- evin zeminine götürdüm.

BÖLÜM 14

PHOENIX

"Acı çekmeden öğrenemeyiz."

~ARISTOTLE

W Şimdi seks yapıyorduk. Göl evinde geçirdiğimiz zamanın üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen, Bash bana karşı hâlâ çocuk eldivenleri kullanmakta ısrar ediyordu. Ama her türlü seksi yapıyorduk ve bu

iyiydi, her ne kadar sonunda beni bırakmasını dilesem de.

Sebastian'ı telefonda avukatıyla konuşurken duydum, evrakları imzalamak için gelmesi gereken tarih ve saati teyit ediyordu. Her şey daha iyi olamazdı.

Danny, Theory ve ben, tüm gariplikleri ve sırları geride bırakmış, eski halimize dönmüştük. Birbirimizle olan sırlarımız. Teori kararlarımı birdenbire onaylamamıştı ama bu yüzden benden nefret de etmiyordu.

Annem ve ben yine yemek yedik. Bu, işlerin çözülmek üzere olduğunun ilk işareti olmalıydı.

Danny ve Theory yaşlı bir çift gibi arkamda didişirken yatak odamın kapısından içeri daldığımda, kahkahalarım azalırken gözümün kenarındaki salgıyı sildim. Her şey okuldan eve dönerken Danny'nin bize egzersiz planını anlatmayı düşünmesiyle başladı.

"Sakız çiğnediğinde terlersin," diyen Teori, bu kadar kısa sürede Kış Balosu için forma girme planında delikler açtı.

Alay etti. "Menopozdan fan endüstrisinin sorumlu olduğunu düşünen birinden mi geliyor bu yargı?"

Kiralık smokinimi almayı aklıma not ederek onları tartışmalarıyla baş başa bıraktım ve perdeleri kapatmak için pencereye doğru ilerledim.

"Phoenix?" Teori sordu. "İyi misin?"

Tekrar tekrar yutkundum, boğazım Sahra Çölü kadar kuruydu. Titreyen yumruklarımın arasında tuttuğum beyaz kumaşı görene kadar sorusunu ya da neden sorulduğunu anlayamadım. Perdeleri sürükleyerek kapattım, sonra ellerimi arkama attım. "Evet. Yorgunum. Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

Teori pencereye baktı ama beni neyin sarstığını göremedi, sadece tahmin etmek zorunda kaldı. Yanılıyordu. Her ne hayal ettiyse, yanlış olacaktı. "Eğer eminsen-"

"Evet. Öyleyim."

"Dostum, o yaşlı adam sana sürtünüyor. Saat daha beş bile olmadı," diye sızlandı Danny.

"Görünüşe göre artık kendini pek iyi hissetmiyor," dedi Teori dikkatle.

Onu görmezden geldim ve fiziksel olarak onlara kapıyı gösterme dürtüsüne direnmek için dilimi sıktım. *Böyle bir şey olamazdı.*

Kapı kapanır kapanmaz masamın çekmecesini karıştırdım ve içindekileri masanın üzerine fırlatarak dürbünümü aradım. Onları en son kullanalı haftalar olmuştu. Emily günlüğün sonuna ulaştığından beri. Onları bulunca dizlerimin üzerinde süründüm ve perdenin bir tarafını geri çektim.

Emily yatak odasının içinde volta atıyor, yatağın üzerindeki beyaz bir çubuğa bakarak cevap bekliyordu. Ona odaklandım. "Hayır, hayır, hayır. Lütfen, hayır." Kalçalarımın üzerine düştüm ve masanın kenarıyla kendimi sabitlemek için bir elimi uzattım. Yardım almadan dik durabileceğimden emin olduktan sonra lensleri yukarı kaldırdım ve bu sefer bir eliyle çubuğu tutarken diğer eliyle ağzını kapattı. Öğürüyormuş gibi vücudu sarsıldı. Aynı anda hem kusmak hem de bayılmak istedim.

Bu ne anlama geliyor? *Hiçbir şey demek.* Ağzını kapatan eli muhtemelen bir çılgılığı ya da hiçbir şey olmadığı için duyduğu hayal kırıklığını engelledi. Ya da rahatlama. Ama eli ağzından çekilip ürkek bir gülümsemeyi ortaya çıkardığında ve koruyucu bir şekilde karnının üzerine indiğinde dünyam altüst oldu ve karanlık beni alıp götürdü.

Yerde uyandım ve gece çökmüştü. Emily'nin yatak odasındaki ve evin geri kalanındaki ışıklar kapalıydı ve nereye gittiğini merak ederek nefesim kesildi.

O kadar hızlı ayağa fırladım ki destek için sandalyenin arkasına tutunmak zorunda kaldım, kendimi toparladım ve Bash'in evine doğru koştum. Bacaklarımı ve kollarımı daha hızlı pompaladıkça ciğerlerim yanıyordu. Soğuk rüzgâr tenime iğneler gibi batarken. Paltomu unutmuştum. Arabamı unutmuştum.

"Phoenix mi? Ne oluyor be?" Sebastian kapının ziline yaptığım baskıya karşılık verdikten sonra sordu. Titreyerek sadece kapıya yaslanabildim ve o da beni içeri almakta hiç vakit kaybetmedi. "Delirdin mi sen?" Sanki peşimde vahşi bir hayvan sürüsü varmış gibi gözlerini kısarak geceye baktı. "Palton nerede?" Kapıyı kilitledi ve kanepeden aldığı örtüyü omuzlarıma yerleştirip kollarımı aşağı yukarı ovuşturdu. "Peki araban nerede?"

"Ben-ben-ben unuttum," diye gıcırdayan dişlerimi ittim.

Elleri hareketsiz kaldı. Şaşkınlık ve endişe alınına çizgiler çizdi. "Otur, ateşi yakayım."

Battaniyeyi üzerime daha sıkı örttüm ve dediğini yaptım. "Yalnız mısınız?"

"Tabii ki. Burada başka kim olabilir ki?" Şömineyi kurcaladı ve ben cevap vermedim, onun yerine değişiklik belirtileri için onu izledim. Belki de o aramıştı. "Nerede olduğunu merak ediyordum. Genelde şimdiye kadar burada olurdun."

"Uyuyakalmışım."

Alevler parladı ve beni ve sözlerimi inceledi. Halının üzerindeki bir nokta ilgimi çekti. "Bana bir dakika ver," diye iç geçirdi, gitti ve daha fazla yorganla döndü. Önce kendini, sonra da beni soyarak bizi sardı. "Vücut ısısı sizi daha hızlı ısıtacaktır."

Soğuk kollarımı ve ellerimi ona doladım, o da beni yanına alarak arkasına yaslandı. "Konuş benimle, Phoenix. Kışın ortasında üzerinde palton olmadan neredeyse iki mil koşmana ne sebep oldu? Seni kollarımda soğuktan titreten ve korkutan şey ne aşkımdı?" Sözleri yumuşak bir şekilde söylenmişti ama

Kalbi hızla ve sertçe çarpıyordu. İlk gözyaşı göğüs kafesinden süzüldüğünde başımı saçlarımdan tutup yukarı çekti. "Beni korkutuyorsun, Phoenix."

"Beni terk etmene ne sebep olabilir?" Burnumu çektim ve bakışları yüz hatlarımda gezindi. "Neye mal olur?"

"Bizi başka biri mi öğrendi?" Bizi ayağa kaldırdı ve ben de avuçlarımı göğsüne bastırdım.

"Hayır, başka kimse bilmiyor."

Alçaldı. "Bu nereden geliyor?"

"Sadece cevap ver," diye yalvardım. "Hapsi masadan kaldır. Beni terk etmene ne sebep olabilir?"

"Ölüm, Phoenix. Tek yolu bu." "Bana söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

O zaman açıkça yas tuttum, yüzümü boynunun kıvrımına sakladım. Gözyaşlarım teselli etmek için değildi, her ne kadar nefesi bana öyle düşündüğünü söylese de. Ağladım çünkü günahlarıma yenilerini eklemiştim. Bir adama tutamayacağı bir söz verdirmiştim. Ve zamanı geldiğinde bunu onun üzerinde tutacaktım.

Pazartesi günüydü.

Salı

Pencereme konan tabak gibi kar taneleri, o gece utangaç davranan ay ve ne benim ne de Emily'nin odasında yanmayan ışıklar arasında, kendimi herhangi bir şey görebilecek durumda bulmam tamamen irade ve dehşetten kaynaklanıyordu. Yüzü banyo kapısına dönüktü, cep telefonunu çenesine dayamıştı, vücudu bana profilden bakıyordu. Ayak bileklerine kadar uzanan kış beyazı ipek bir gecelik giymişti, bir spagetti askısı omzunun ucundan sarkıyordu ve maun rengi saçları sırtının ortasını gıdıklıyordu. Sadece bir gün içinde, onun duygularını not etmekten güzelliğini de fark etmeye başlamıştım.

Sonunda aramayı yapmadan telefonu duvara fırlattı. Bu en azından bana bir gün daha kazandırdı ve ben zaten onları birer birer yaşamaya karar vermiştim.

Sebastian'a gittim ve her zamankinden daha muhtaç bir halde bütün gece onun kollarında kaldım. Yaşadığım şeyin kelimelerle tedavi edilemeyeceğini bilerek benimle sevişti, bu yüzden dokunarak aktarmaya çalıştı. Ve dokunuşu bana, nefesim kesilene kadar, hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını tekrar tekrar söyledi. Mağaramın duvarındaki büyük bir gölge kurt gibi üzerimde belirdi ve ben zincirlenmiş mahkum olarak ondan uzaklaşamadım, hapishanemden yükselmeyi reddettim. Güneşi görmeyi reddediyordum.

Çarşamba

"Bana sorunun ne olduğunu söylemeye hazır mısın?" Sebastian antrenmanımızı bitirdiğimizde sordu. "Kum torbasını ikiye bölmediğine şaşırdım." Ben evin içinden geçip banyoya doğru ilerlerken, duşu açıp soyunurken o da beni takip etti. "Hey,"-ben sıcak spreyin altına girmeden önüme geçti-"son iki gündür duygusalsın ve bugün çok kızsın. Nedenini bilmek istiyorum, lanet olsun."

Haklıydı ve nedense bu beni daha da kızdırdı. Ya da kendimi tutmamam için bana bir bahane verdi. "Beni ne zaman ciddiymişsin gibi becereceksin?"

Geriye çekildi ve ben de onun şokundan faydalanarak göğsünü ittim ve onu duş başlığının altına gönderdim. "Bu da nereden çıktı?" diye homurdandı, ıslak saçlarını alnına doğru iterken.

"Nasıl sevdiğini biliyorum." Emily'nin hamileliğiyle sonuçlanan gece zihnimde canlanırken boğazım yandı. "Bunu kaldırabilirim." *Sana ihtiyacın olanı verebilirim.*

"Mesele bu mu? Sana zarar vermeyeceğim için mi üzgünsün?" Yükselen öfkesiyle beni köşeye sıkıştırdı. "Boğazına kadar soktuğum sikim bunu bitirecek mi?"

"Evet!" Bağırdım ve aklı başına geldi, ellerini sabunla doldurmadan önce bir avucunu ensesinde gezdirdi ve sessizce beni kabaca temizledi. "Beni yıkamana ihtiyacım yok, Sebastian. Bana cam gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Kırılmayacağım!"

"Lanet olsun sana," diye kükredi, beni koltuk altlarımdan tutup yatak odasına fırlattı ve beni yatağa fırlattı. Zıpladım, rüzgâr uzun bir esintiyle beni terk etti, çarşaflar su içinde kaldı. "Bunu sen istedin." Beni işaret ederek şifonyere doğru ilerledi ve kayganlaştırıcı şişesini getirip bana fırlattı. "Kendini hazırla," dediğinde yüzüm kızardı. "Ne? Şimdi o kadar sert değil misin?" Işıklar parlaktı ama Sebastian çıplaklığına güveniyordu. Göğsünü saran dövme tehditkâr bir şekilde inip kalkıyordu. Öfke ve çaresizlik, gözlerindeki öfkeli ateşi tutuşturmak için çakmak taşı gibi çalışıyordu. Ama açlık da vardı. Ya onun ateşiyle boy ölçüşecektim ya da denerken ölecektim.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, kığım ona dönük, bir kolumu üzerime attım ve parmağımı içime doğru gönderdim. Önümdeki yatak başlığıyla, sadece onun hava alışını duyabiliyordum. "Tanrım." Ağırlığını taşıyan kolum neredeyse çöküyordu, aynı anda bacaklarım kendiliğinden daha da açıldı. "Işıkları... kapatabilir misin?" Dedim.

"Hayır."

Dudaklarım dişlerimden geri çekildi ve intikam olarak bir parmak daha soktum. Başım bir çığlıkla geri döndü ama onun iniltili "*Siktir*" sesi çığlığımı yarıp geçti. Islak sesler kulaklarımı tırmalıyordu ve bu sesler benden gelmiyordu.

"Hoşuna gitti mi?" Toplayabildiğim tüm güvenle sordum, onu görmek için başımı çevirdim, çekingen doğamı boğazımdan yakaladım ve arka koltuğa zorladım. Cevap olarak bir adım attı. "Orada kal." Ona her *şey* olabileceğimi gösterecektim; masum olabileceğim gibi sefahat düşkünü de olabilirdim. *Her şey* olabilirdim. Bir değil, iki parmağımı daha içeri ittiğimde göğsüm yatağa çarptı. "Hah, hah, hah..." Nefesim hızla tükeniyordu. Düşüşüm birçok şeyin simgesiydi. Elim kurtardım, kabadayılığım bardağımdan akıp gitti.

"Phoenix?" Sesindeki acı beni kendime çekti. Duruşu yumuşadı ve gözleri de öyle. "Bunu anlamama yardım et."

Avuçlarım uyluklarımda, kamburumun üzerinde ona neredeyse gerçeği söyleyecektim ama onu kaybetmeye hazır değildim. En azından onun tamamına sahip olmadan olmazdı. Her yönden. "Hepinizi istiyorum."

Kollarını açtı. "Her şeyim senindir. Kalbim senindir. Sonsuza kadar."

Sözlerini yalayıp yuttum. Kavrulmuş boğazımdan aşağı süzülüşlerinin tadını çıkardım, ne kadar geçici olursa olsun beni beslediler. Sebastian daha önce çocuğu için doğru olanı yapmamıştı, bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Beni kanlar içinde yerde bırakacaktı, bunu yapmak ikimizi de öldürecek olsa da. Bunu yapacaktır. *Yapacak*. Başımı eğdim. Tek yapabildiğim buydu. Işıklar söndü ve "Falling" şarkısının sözleri odayı doldurdu. Ne kadar da uygun, çünkü düşmüştüm ve bitmişim. Düşüyordum.

Şimdi sırtüstü yatan Sebastian bacaklarımın arasına kaydı, her kilosu üzerimde ağırlaşıyordu. "Çok güzelsin, biliyorsun."

"Öyle miyim?"

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey." Aleti içeri girdi ve hiç durmadı. Topuklarımı yatağa doğru itip bu saldırıdan kaçmaya çalıştığımda beni susturdu ve ağzımın kenarını öptü, saç çizgimdeki teri sildi ve devam etti. "Kırılmayacaksın," diye hatırlattı bana, gözlerinden aşk dökülüyordu, karasevda ellerinde katılaşıyordu. Tenimi her okşayışında, meme ucumu her koparışında ve başımın üstünde benimkiyle sarmaş dolaş olan her parmağında bunu hissettim. Ve *düşmeye devam ettim*. "Artık her şeye sahipsin," diye fısıldadı leğen kemiği popomla buluştuğunda.

"Bunu kaldırabilirim," diye tekrarlardım ve onu içimde bu kadar derinde hissettikten saatler sonra, sadece onun için kalıcı bir çukur açılmıştı. Vücudumuzun her santimini dölleri kaplamıştı. İçte ve dışta. Çarşaf bize macun gibi yapıştı ve gözyaşları teri temizlemek için çalıştı.

"Seni seviyorum, Phoenix Michaelson." Saçlarımı avuçlarının arasına alarak beni omuzlarımdan kulaklarıma kadar yaladı. Şimdi onun kucağına oturmuştum, kığım onun şişkin kalçalarıyla aynı hizadaydı, ayaklarım yatağın üzerine düz bir şekilde dikilmişti.

"Neden?" Onun basmakalıp sözlerine doyamıyordum. İleriki bir tarihte kullanmak üzere onları bankama eklemeye devam ettim. Kaçınılmaz olarak devam edemeyeceğimi hissettiğimde beni ayakta tutmak için.

"Yaptığıma pişman olmadığım ilk seçim sensin." Beni dümdüz etti ve sanki bir çarmıha çivilenmişim gibi bileklerimi yanlara doğru kaldırarak beni bir amaç uğruna becerdi. Onun için çarmıha gerilmişim. Ona işi ağırdan almamasını söylemişim ve gözleri *ne istersen onu alırsın diyordu*.

Sonra kendimizi yatağın üstüne sürükledik ve Sebastian çarşafı üzerimize çekerek sonsuza kadar benimle kalacağına yemin etti. Ama Sebastian bir erkekti.

suçluluğuyla tanımlanan bir adam. Keşke her şeyi farklı yapsaydım diye yaşayan bir adam. Geçmişteki hatalarını düzeltmek için can atan bir adam. Benden ayrılmak, yüküne eklediği bir başka başarısızlık olacaktı, ama onun için kötünün iyisi olacaktı.

Kokusunu içime çektim. Ciğerlerimi doldurdum ve tutabildiğim kadar uzun süre tuttum. Bizi öldüren her şeyin neden bizi en canlı hissettirdiğini merak ederek dalıp gittim.

Perşembe

Sebastian'ın evine girdim. Orada değildi. Saatlerce bekledim, oturma odasındaki halıyı yıprattım. Hiç gelmedi. Telefonu doğrudan telesekretere düştü ve mesajlarım cevapsız kaldı.

Eve gittim ve o gece başımı kollarımın üzerine koyarak pencere pervazında uyuyakaldım, boynumda bir sızıyla uyandım. Ağzımın kenarını sildim ve Emily'nin uzanıp lambasını kapattığını görmek için tam zamanında başımı kaldırdım. Oda karanlığa gömüldü.

Çalar saatimdeki kırmızı rakamlar tanrısal olmayan bir saati gösteriyordu ve telefonum titredi, Sebastian'dan gelen bir mesaj ekranda belirdi.

Üzgünüm, bugün ilgilenmem gereken bazı işler vardı.

Üçüncü denemede parolamı doğru girdim. Yine, telefonu doğrudan sesli mesaja gitti.

Cuma

Theory'nin ailesinin onun hayatıyla ilgili son talepleri hakkındaki konuşmasını, bakışlarım sınıfın kapısına dikilmiş bir şekilde yarı dinledim ve orada kasıtlı olarak eğitildiklerini bilmemesini umdum.

"Beni dinliyor musun, Pheeny?"

"Ha? Ah, evet. Seni gerçekten onunla evlendirebilirler mi? Burası Amerika, Hindistan değil." Kapıyı izlemeye geri döndüm.

"Oh, Pheeny. Çok safsın," diye iç geçirdi ve koltuğuna geri yaslandı. Sahte ilgimi anladığını düşünerek kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Tabii ki beni yapabilirler."

Sebastian içeri girdi. Sınıf sessizleşti, çantalardan kitaplar çıkarıldı ve öğrenciler yerlerine geri döndü. Yoklama kâğıdını çantasından çıkarıp duvara yakın ilk sıradaki bir öğrencinin sırasına koydu. Her zaman odanın benim tarafımdan başlardı. Tahtaya düzenli karalamalarıyla notlar yazdı. Sonra çantasından küçük bir not defteri çıkardı. Bir sayfayı çevirdi ve dudakları kıpırdayarak sessizce okudu. Parmaklarım açık ders kitabımın kâğıdına doğru kıvrıldı ve sayfayı sırtın üstünden yırttı.

Sabahlarımız her zaman odaya adımını atar atmaz göz temasıyla başlardı. Bu alanda bana diğerlerinden farklı davranamasa da benim özel olduğumu sessizce kabul ederdi. Şimdi bana bakmıyor. Odanın benim tarafıma bakmaktan aciz görünüyordu. Ve normalde tertemiz giyinen biri olmasına rağmen bugün gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

Dersin sonuna yaklaşıyorduk ve o sabah gözlerinin hangi mavi tonunda olduğunu hâlâ söyleyemiyordum. Gözlerinin tonu çok şey anlatıyordu. Kendimi küçük, bir kabuk gibi hissediyordum. Korku içsel histeriye, sonra da çaresizliğe dönüştü. Sorusuna cevap vermek için elimi kaldırdım. Elini kaldıran tek kişi bendim. Beni çağırmak zorunda kalacaktı. *Bana bakmalıydı. Tek olduğum için benimle gurur duymalıydı.* Ama beni görmedi ve bunun nedeni kötü niyetli olması değildi. Sadece gözlerimin içine bakamıyordu. Fiziksel olarak yetersizdi.

"Bay Sawyer," dedi ve elim sönen bir balon gibi aşağı indi. Bay Sawyer konuşmak için çırpındı ve sonunda Sebastian kendi sorusuna cevap vermek zorunda kaldı.

Sebastian rahatsız edici bir süre sessiz kaldı ve notlarına baktı. "Metaforlar olarak özetlenebilecek alegorileri tartışmak istiyorum. Daha derin anlamları ortaya çıkaran bir şey." Kravatını düzeltti. "Tartışmamıza özellikle Moby Dick alegorisi ile başlamak istiyorum." Kısa bir süre de olsa bana baktı. Ve kalemim elimden kayıp yuvarlandığında

Yerde yatarken arkasını döndü, ama derisinin yarı saydamlaştığına tanık olmadan önce değil.

Moby Dick bir balıneydi ve hikâye Kaptan Ahab'ın onu çılgınca kovalamasını anlatıyordu. Moby Dick'in alegorisi, asla ele geçirilemeyecek bir şeyin peşine düşmenin aptallığını ortaya koyuyor. Ve çaresizliği öfke tüketti. *Söz verdi.*

"Neden Moby Dick'i tartışıyoruz?" Dedim, öfkeyle, koltuğumda titreyerek. "Ders programında bile yok. Konuyla hiçbir ilgisi yok!"

"Anka Kuşu," diye mırıldandı Teori, ama kulaklarımdaki çınlamadan sözlerini pek anlayamadım.

"Sınıfı bir yere götürüyorum, Bay Mic-"

"-Sen bizi hiçbir yere götürecek nitelikte değilsin!" Yumruğumu masama vurarak öne doğru atıldım.

"Bay Michaelson!" Dehşet ve üzüntü çılgın gözlerini doldurdu. "Sen bir yalancısın," diye tısladım.

"Yeter!" Boynu gerildi ve omuzlarından itildi. Tendonlar kopmaya hazır bir şekilde gerildi ve yüzüne yeniden renk geldi.

Sarktım, kendime ve bedenime geldim. Etrafımızdaki yuvarlak gözlü, şaşkın yüzlere baktım.

Zil çaldı ve sınıf arkadaşlarım dışarı çıkarken sınıfta "uh-oh'lar" ve "boka battın Michaelson" sesleri yükselmeye başlamıştı bile.

Sebastian, "Oturun, Bay Michaelson," diye uyardı ve havada birkaç ıslık çalındı.

Teori gergin bir gülümseme verdi, sonra kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Sebastian sandalyesine çöktü. Hareketleri, sonuçsuz cevap arayışından kaynaklanan bir tür yorgunlukla delik deşik olmuştu. Başlayacak bir yer bulmaya çalışırken tebeşiri parmaklarının arasında evirip çevirdi. "Biliyordun," diye karar verdi. "Nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim, ama biliyordun ve bana söylemedin."

"*Bunu* ertelediğim için beni gerçekten suçlayabilir misiniz?"

"Hayır. Seni suçlamıyorum." Kravatını kabaca gevşetti.

"Şimdi ne olacak, Bash?" Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, gözyaşlarımın geldikleri yöne geri gitmelerini umarak tavana baktım.

"Tanrım, bilmiyorum. Bana burada ne yapacağımı söyle, Phoenix?"
Kapıya doğru ilerledi ve kilitledikten sonra sırtını tahtaya dayayarak herhangi birinin içeri bakmasına izin verecek kare şeklindeki pencereyi kapattı. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?"

Ben sordum. "Bilmiyorum-"

"-Bullshit."

"Ne yapmamı isterdin?" diye sordu kollarını açarak. "Beni hâlâ seviyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Kapıyı itti ama sonra pencereyi hatırlayarak bana doğru gelmekten vazgeçti. "Kahretsin. Okuldan sonra gelebilir misin?"

"Evet." Bu iyiye işaretti. Bunu çözebilirdik. Bir plan yapabilirdik. Bu bizim sonumuz olmak zorunda değildi.

"Bekliyor olacağım." Kapının tokmağı sallandı, diğer taraftan sesler geldi ve o kilidi açmadan önce başımı salladım.

BÖLÜM 15

SEBASTIAN

"Ben yaşayan en bilge adamım, çünkü bildiğim tek bir şey var, o da hiçbir şey bilmediğim."

~PLATO

O ir keresinde, çocukken, babamın beni okuldan alması için şoförünü bekleme talimatına karşı gelmişim. Diğer çocuklar gibi eve tek başıma yürümek istedim. Çok uzakta oturmuyorduk ama Yirmi dakika sürmesi gereken yürüyüş bir saat sürdü.

Bir dükkânda durup yol sorabilirdim. Evi aramak için yoldan geçen birinin telefonunu kullanmayı isteyebilirdim. Bir kapıyı çalabilirdim. Şimdi biliyorum ki bu gerçekten kaybolmak değildi. *Yardım istemeden önce bunu kendi başıma çözebilir miyim* oyunuydu. Kendi seçimimle kaybolmuştum. Bu seçeneğe sahip olduğum için ne kadar minnettar olmalıydım.

Bu öyle bir şey değildi.

Ön kapı açıldı ama her zaman yaptığı gibi ilk denemesinde beni bulacağını bilerek çalışma odamdaki masamın arkasında kaldım. Ondan mümkün olduğunca saklanmayı umarak perdeleri çektim ve ışıkları azalttım. Ve acısının bir kısmını görmezden gelmeyi umuyordum. Bir korkak benden daha cesurdu.

"Merhaba," dedi başlangıçta sık sık benimsediği o küçük ses tonuyla. Şimdi bunu duymak bana acı veriyordu. Odanın karşısındaki kitaplığa doğru ilerledi ve artık ezbere bildiği kitapları inceledi.

Onu bu durumdan kurtarmak için her şeyi yapardım. Sorduğum her soruya cevap verirken ellerini kaldırmamak için ellerinin üzerine oturduğu sınıftaki ilk güne geri dönmek için. Zihinsel perdelerimden bir güneş ışınının süzüldüğü ilk güne. Düşüncelerini yabancı bir gülümsemeyle dinlediğim ve dersimin her yönüne dahil olduğunu hissettirmek için kendimi sürekli ona doğru gülümserken bulduğum güne. Eğer geri dönebilseydim, ona da o odadaki diğer herkes gibi davranırdım. Onu asla özel olduğuna inandırmazdım. "Emily tekrar denemek istiyor. Bebek için."

"Ne istiyorsun?" Yuvasından bir kitap çıkardı ve sırtı bana dönük bir şekilde sayfaları çevirdi.

"Seninle sevişmek istiyorum. Seni kollarımda tutmak ve asla bırakmamak istiyorum ve hayatımın geri kalanını seni severek geçirmek istiyorum, Phoenix." İstediklerimiz çoğu zaman elde ettiklerimiz değildi. Panikle aldığı nefesler sessizliği dolduruyordu, bu düşünceleri ifade etmenin işleri daha da kötüleştireceğinin kanıtıydı, ama bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmeden çekip gitmesine izin veremezdim. Tamamen sevildiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Kitabı çarparak kapattı. "Ama yapamazsın."

Ona cevap veremedim. Zaten bu bir soru değildi.

Nefes aldığımı hatırladığımdan beri her şey benimle ilgiliydi. Mutsuzluğum bile. Hepsi bana ve sadece bana hizmet ediyordu. Alex'in benden başka güvenecek kimsesi olmamasına duyduğum ihtiyaç egoma ve geride kalmaktan korkan içimdeki küçük çocuğa hizmet ediyordu. Benden başka bir şeyin alınmasından. Onun sevgisine layık bulunmamaktan. Onu terk etmem, her ne kadar onu kurtarmak gibi görünse de, o küçük çocuğun babasının sevgisini sürdürmesini sağlamaya hizmet etti. Başından beri onu gerçekten sevmeyen ve onu sadece mirasının devamı olarak gören bir babanın. Onun gücü. Ona bağlılığımı bir kez daha kanıtlamak için Emily ile evlenmem bana hizmet etti. Ve başlangıçta elimi bile sürmemem gereken bir öğrenciye aşık olmam - bunların hepsi içimde hiç ilgilenmediğim bir parçaya hizmet ediyordu. "Denemek zorundayım, Phoenix. Doğmamış çocuğuma hizmet etmek için şimdi yaşamak zorundayım. Zaten bir tanesinde başarısız oldum. Bunu anlıyor musun?"

"Hayır. Bilmiyorum." Artık sırtı bana dönük değildi. "Onu sevmiyorsun. O şekilde değil. Beni sevdiğin gibi değil." Son kısmı daha az güvenle söyledi. "Beni seviyorsun, değil mi?"

"Evet, hayal görmüyorsun. Seni daha fazla sevemeyeceğime yemin edebilirim ama yarın beni yalancı çıkarır." Gözlerim doldu ve o da gözlerinin içinde yüzüyor gibiydi. "Lütfen yanlış bir şey yapmadığını bil."

Sallanarak kitaplığa yaslandı ama ben ayağa kalkmak istediğimde elini kaldırdı. "Yapma. Çünkü bana dokunursan..." Gözlerini kapattı.

Zaman her şeyi iyileştirir derler. Ben bunun doğru olmadığını canlı kanıtıyım. Phoenix'i incitmeyi *asla* atlatamayacaktım. Bu sonsuza dek taşıyacağım istenmeyen bir yara olacaktı. Bunun acısı, kanamak için kaşınan bir avuca bastırılan cazip bir bıçak gibi keskin kalacaktı. Önünde koca bir hayat vardı ve ben sadece bir noktada, sadece iğrenç bir şeyin kokusunu içine çekerken hatırlayacağı belirsiz bir pişmanlık olacağımı umabilirdim. "Özür dilerim," diyebildim sadece.

"-Seni bekleyebilirim." Yüzü buruştu. "Bekleyebilirim."

"Beni öldürüyorsun," dedim, sesim ancak bir nefesten daha fazla bir şeye düştü.

"En azından yalnız ölmeyeceğim." Bir damla gözyaşı burnunun ucundan yuvarlandı ve üst dudağının arasındaki vadide tepe yaparak ölüme doğru yuvarlandı. Nasıl hissettiğimin bir göstergesiydi.

"Böyle konuşma." Bu fikirle çılgına dönmüş bir halde sandalyemden fırladım. Öfkeyle yanaklarını sıvazladı. "Onunla seks yapacak mısın?"

"Ne? Hayır-"

"Ama sonunda yapacaksın? O kadar ilerisini hiç düşündün mü?" diye bağırdı. "Yoksa bu evlilik her zaman olduğu gibi mi olacak? Bunun herhangi bir çocuk için iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onu şu anda bırakamam. Hamilelik zaten yüksek riskli-"

"O zaman ne zaman? Seni bekleyebilirim," dedi tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Konuşma dönmeye başlamıştı. Şimdi masamın üzerine eğilmişti, avuç içleri ahşabı deliyordu.

"Sana asla dokunmamalıydım-"

"-Yine mi bu?" Elleri saçlarının arasına daldırdı.

"Önünde koca bir hayat var," dedim hararetle, acı acı güldü. "Bir çocuğum olacak, Phoenix. Bunun *nasıl sonuçlanacağını* düşünüyorsun? Ya Emily çocuğumu benden uzak tutmaya karar verirse?"

Gerçek mi? En kötü ihtimalle hapsedilmeme yol açabilecek bir gerçek. En iyi ihtimalle, aşkımız gizli kalır ve birbirimizi kazanırız ama diğer her şeyi kaybederiz. Kızgınlığın bizi yiyip bitirmesi ne kadar sürer?" Kalbimin sağduyumun önüne geçmesine nasıl izin verebildim?

"Bu şekilde bitmek zorunda değil."

"Sen yaşamadın. Anlamıyorsun." Başımı salladım. Boğazımın kenarındaki yumru kurtulmak için çılgık atıyordu. "Her eylemin bir zevki ve bedeli vardır." Hatalıydık ve bunun bedelini ödeyecektik.

"Sokrates sadece bir insandı, Tanrı değil!" diye bağırды. "Her zaman haklı değildi." Boğazının duvarlarından bir hıçkırık yayıldı ve onu yaralı bırakan hayvanı parçalamak istedim. İçimden, kendime sapladığım hayali bıçak darbeleri yüzünden hayatımın kanını akıttım. "O seni tanımıyor. Kendini soyutladığında bunun birinin seni bulmasını istediğin için olduğunu bilmiyor. Seni bulamayacak, Sebastian."

Emily ve bebek için orada olmam gerektiğinden daha fazlasını düşünmemiştim. Bebeğimiz bu sefer başarmak zorundaydı, çocuğumun benim bağılılığıma ve odaklanmama ihtiyacı vardı. İlişkimizin gelecekte nasıl görüneceğini bilmiyordum. Kalbimin aşık olmaktan sorumlu kısmı her zaman Phoenix'te kalacaktı. Tek umudum derin bir sevgi ve dostluğun Emily ve beni idare edebilmesiydi. Mutlu bir çocuk yetiştirmek için yeterli olacaktı. "Bu yüzden kırılma. Sana *yalvarıyorum*." Yanına gittim ve yüzünü kararsız ellerimin arasına aldım.

"Hepimiz kırıldık, Sebastian." Gömleğimin önünü tırmaladı. "Hepimiz."

"Benden daha iyisini hak ediyorsun. Her zaman hak ettin ama ben yine de seni istedim. Bilgeliğinle bana meydan okudun, masumiyetinle beni teşvik ettin ve güzelliğin kalbimi çaldı. Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim. Ama bu sefer doğru seçimi yapmak zorundayım. Yapmak *zorundayım*."

"Doğru seçimi yapmıyorsun. Bunu görmek için daha kaç kalp kırman gerekiyor?" diye homurdandı.

Sözcüklerin ağzından ayrılıp havada süzülerek bana doğru gelmesini ve yıkıcı etkisini göstermesini izledim. Neyse ki masam düşüşümü yakalamak için oradaydı. "I..." Yutkundum ve tekrar denedim ama doğru kelimeleri bulamadım.

"Yani komşu olarak mı kalacağız? Her sabah sınıfta *komşuymuşuz* gibi davranıyoruz.

hiç olmadı mı?"

Kendimi içki arabasının yanına sürükledim ve sürahiden kendime iki parmak doldurdum. Emily bana sadece dün gece anlatmıştı. Her şeyi planlamak için fazla zamanım olmamıştı. "Taşınacağız-"

"-Hayır! Gitme..." *Ben* sessiz kaldım.

"Kalmak gerçekten Emily'nin fikri miydi Sebastian?" diye sordu, bir şeyin ipucunu yakalamıştı. Altıncı bir his. "*Emily'nin* tekrar denemek istediğini söylemiştin. Bu doğru muydu? *Sen* miydin?"

Dilsizdim.

"Cevap ver
bana!"

"Mutluluğu hak etmiyorum, Phoenix. Yaptığım her şeyin hesabını vermeden çekip gidemem." Bu kadar çok şeyi kaybetme sürecindeyken bu hamileliği bir lütuf olarak görmek zordu. Bu da Phoenix'i tanımak ve sevmekle gelen bir nebze değişikliği de yiyip bitiriyordu. Safça sadece sevgiyle kovulabileceğine inandığım karanlık düşünceler şimdi beni sıcak, tanıdık bir kazak gibi örtüyordu. *Acı çekmeyi hak ediyorsun, Alex'e, Emily'ye, doğmamış ilk çocuğuna ne yaptığına bir bak. Bunun için hissettiğin hayal kırıklığına bir bak.*

Hayır! Bu son düşünceye karşı savaştım. Hissettiğim şey karmaşıktı.

Daha çok kazanmak ama aynı zamanda çok şey kaybetmek gibi. *Ama çocuğumu seveceğim.* "Ben senin için iyi değilim," dedim, Phoenix'le

birlikteliğim sayesinde kazandığım tüm mutluluktan sıyrılmıştım. O benim değildi. Bir aptallık yapmıştım.

aksini düşündü.

Bakışları benimkileri rehin aldı. "Lütfen beni sevmekten vazgeçme."

"Asla," diye fısıldadım, gözlerim dolmuştu. Onu sevecek ve kaybının yasını sonsuza dek **t u t a c a k t ı m** . O, yığının tepesine eklenecekti.

Bir süre sonra, çeyrek şişe viski içtikten sonra zil çaldı.

Çalışma odamdaki yıkımın etrafından dolaştım. Dört bardağın hepsini duvara fırlattığım zaman kırılan camlar -beni şişenin boynundan içmeye zorluyordu. Artık raflarında durmayan kitaplar.

Oturma odasındaki aynanın önünde durdum, ağzıma bir nane şekeri attım, gömleğimin düğmelerini düzelttim ve daha doğal görünen bir tanesinde karar kılmadan önce üç kez gülümseme provası yaptım. O sabahdan beri uzayan saçlarım için yapabileceğim çok az şey vardı. Son bir kontrolden sonra kapıyı açtım. "Emily, içeri gel."

Hayatımın geri kalanı olacak şeyin ilk günüydü. Benimkine benzer bir gülümseme takınmadan önce bana yorgunca baktı.

Pazartesi günü geldi çattı ve kış tatili nedeniyle dersler başlamamış olmasına rağmen, ne kadar uğraşsam da, o gece okulun Kış Balosu'nu denetlemeye yardımcı olmak için anlaşılmadan çıkamadım. Belki de çıkmak istemiyordum. Sadece onu son bir kez görmem gerekiyordu.

Spor salonunun en ucunda, içecek masasının yanında punç kasesi görevi bana verilmişti. Bu yılın teması Kış Harikalar Diyarı Maskeli Balosu'ydu. Taklit karlar odanın çevresi boyunca zemini kaplamış, diğer alanlarda da tepeler halinde yığılmıştı. Ve bir şekilde tavana karanlık ve fırtınalı bir gece görüntüsü vermeyi başarmışlardı. Öğrenciler smokin ve cüppeleriyle içeri dolmuş, odanın geçirdiği dönüşümü gördükçe ağızları açık kalmıştı.

Ben de tamamen siyah bir takım elbise ve ona uygun bir hayalet maske tercih ettim. Ruh halime ve fark edilmeme isteğime uygundu. Hafta sonunu, ön kapıya ve telefonuma göz kulak olmak arasında, Emily ile taşınmaya hazırlanmak için kiralık evi toparlayarak geçirmiştım. Phoenix'ten uzaklaşmanın, anestezi yapılmadan bir uzvun kesilmesi kadar acı verici olacağını hayal etmişim. Beklemediğim şey ise rüyalar dı. Yorucu bir antrenmandan ya da zorlu bir sevişme gecesinden sonra onu yıkadığım sahneler. Yapmayı çok sevdiğim gibi sabunlu ellerimi kalçalarının yarıklarında gezdirirken. Saçlarını yıkadığım ve ağzını yağmalarken kıvrılmış telleri yumruklarımda topladığım. Ya da karşılıklı oturup aşk dolu bir sessizlik içinde kitap okumak gibi sıradan bir şey yapmamız. Tanrı aşkına *ayak* oyunu oynamak. Rüyadan uyandığımda yastığa sıkışmış bir şekilde sevişiyordum.

Bacaklarımın arasında, kollarımın arasında bükülmüş bir yastık, şaşkın, düzlemlerinin neden tanımlanmadığını ya da bana sarılmadığını merak ediyordum.

Suçtu evin her köşesindeki onun işaretlerine atmıştım. Öfkeyle tüm hatırlatıcıları bir kutuya atmış ve çöplerin toplanması için kaldırıma bırakmıştım. Sonra da deli gibi üzerimde sadece boxer külot ve çoraplarla evden koşarak onu temizlik görevlisi kadının kollarından aldım.

Bir öğrenci merhaba diyerek kendi kendime yaptığım işkenceyi böldü. Yüzümü kaplayan plastiği ayarlayarak başımı salladım. Maske neyse ki şiş gözlerimi saklıyordu ama ne yazık ki içlerindeki özlemi gizlemek için çok az şey yapıyordu.

Tam o sırada Phoenix iki arkadaşıyla birlikte girişten içeri girdiğinde nefesimi tutamadım. Ona doğru koşma isteğimle savaşıp gölgelerin arasında bir adım geri çekildim. Başını sallayıp yüzünü buruşturmaya çalıştığında kaskatı kesildim ama Bayan Kumar dirseğini yakalayıp ona bir şeyler fısıldadı. Başını salladı ve balonların oluşturduğu kemerin altından ilerlerken smokininin kuyruğuyla oynadı.

Burada olmamalıydım. Zaten punç kâsesi için iyi değildim. Biri onu patlatmak istese, benden direnç görmezdi. Yine de gidemezdim. Beni fark etmemişti ve olduğum gibi karanlığa karışmıştım, kendimi burada kalıp onu zararsızca izleyebileceğime inandırmıştım.

Saçlarını ürünle topuz haline getirmişti ve yüzü maskesizdi. Bu durum narin yüz hatlarını gizlememişti ve gözlerinin parlaklığı ön plana çıkıyordu. Cesur, mavi ve buğuluydular ve kaşları çatılmış olsa da, çizdiği yakışıklı resim karşısında titreyen ağzımın kenarları kalktı.

Bir keresinde Phoenix'i uygunsuz bir pozisyonda yakaladığım genç adam onun adını söyledi. *Bay Mason Jones.*

Bayan Kumar trenini yerden aldı, kolunu Phoenix'in koluna doladı ve ona doğru ilerlediler. Eski bir örtü giymiş olan diğer arkadaşları tuvaletlerin yakınındaki bir grup kızı işaret etti ve o yöne doğru ilerlemeyi seçti.

Bay Jones, Bayan Kumar'a tek koluyla sarıldıktan sonra Phoenix'e garip bir şekilde sırtıttı. O gün parkta ve benim onları kafeteryada sıkıştırdığım günkü yüz ifadesinin aynısını şimdi de takınmıştı.

Phoenix'in hakkını yemeyelim, Bay Jones'u aynı şekilde gördüğü izlenimine hiç kapılmadım. Ancak yeni kırılmış bir kalp insanı savunmasız bırakma eğilimindeydi ve Mason'ın gözlerinin Phoenix'in kıyafetlerinde bir delik açmakla tehdit etmesi tüylerimi diken diken etti ve endişelendim.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. Bu ne *cüret*.

Hoparlörlerden birinin yanında oyalandılar, bu da DJ müziğin sesini açtığında birbirlerini duymalarını zorlaştırdı. Bu da Bay Jones'un artık yaklaşıp doğrudan Phoenix'in kulağına konuşmak için bir bahanesi olduğu anlamına geliyordu. Yumruklarımı hırsla pantolonumun ceplerine soktum ve cep dikişlerindeki ipliği yırttım. Phoenix bir elini Mason'ın omzuna koyup kulağına cevap verdiğinde, bir grup öğrenci önümden geçip beni yanlış kararımdan döndürmeden önce bilinçaltımda iki adım ileri attım.

"Onları yalnız bırakmayın," diye mırıldandım Bayan Kumar uzaklaşırken gergin bir çeneyle. İhanet, incinmiş duygular ve öfke göğsümde yer kapmak için savaştı. Ama beni nefes nefese bırakan şey utançtı. *Bu ne cüret*.

Onu bir kenara atmamış mıydım? Onu her zaman seveceğime söz verip, sonra bu sözü küçük parçalara ayırıp konfeti gibi yere düşmelerini izlememiş miydım? *Başka ne seçeneğim vardı ki?*

Bay Jones'un elini Phoenix'in beline koyduğunu görünce ağzımın kenarlarında biriken köpükleri temizlemek için nemli bir elimi ağzımın kenarlarında gezdirdim.

Maskemi çıkardım, saçlarım gözlerimin üzerine düşerek onları örttü ve bir nebze olsun soluklanmamı sağladı. Bay Jones bileğini oynattı, saati kontrol etmek için manşetini yukarı kaldırdı. Phoenix'e bir şeyler söyledi, Phoenix de başını eğip tuvaleti işaret ettikten sonra uzaklaştı.

Tüm sağduyuma rağmen yüzümdeki örtüyü değiştirdim, spor salonunun köşelerine çekildim ve onu takip ettim.

BÖLÜM 16

PHOENIX

"Aşk çılgınlığı cennetin nimetlerinin en büyüğüdür."

~PLATO

O günün erken saatlerinde

"Phoenix!" Yumuşak vuruşlar giderek şiddetlendi. "Kapıyı aç. Sensiz bir yere gitmiyoruz," diye söz verdi Teori.

"Evet, dostum. Hadi ama. Bütün hafta sonu kilitliydin.

Annen bile endişeli."

Cuma günü Sebastian'ın evinden kaçtığımdan beri her gece ağlayarak uyuyordum. Tabii ki bu hafta sonu annemin işten izin almaya karar verdiği hafta sonu olacaktı. Tanrı bilir kaç yıldır bir ilkti bu. Kapıya vurmasını, aramalarını, mesajlarını görmezden geldim ve sadece 911'i başımın üzerinde sallandığımda yaşadığıma dair olumlu bir çığlık attım.

İki kez kapımın önüne dokunulmamış yiyecekler bırakmıştı ve ara sıra verdiğim tuvalet molası dışında yerimden kıpırdamamıştım. Pencereden dışarı bakmak için bile. *Özellikle de bakmadım.* Yorganı arkaya atarak etrafımı bir toz bulutu gibi saran pis kokuya öksürdüm.

Zombi gibi kapıya doğru yürüdüm, kilidi çevirdim ve battaniyeyi başımın üzerine çekerek yatağa geri döndüm.

"Tanrım," diye bağırdı Danny, pencereyi iterek açtı. Yorganların içine daha da gömüldüm. "Burayı havalandırmalıyız."

Yatak eğildi. "Pheeny," diye fısıldadı Teori başımın yanında. Sesindeki acıma duygusu boğazımı tıkadı.

"Ben gitmiyorum." Sonunda sesim kesildi ve kendimi tekrar etmek zorunda kaldım. "O orada olacak." Sebastian gönüllü oluyordu. Daha birkaç gün önce Kış Balosu'na gitmenin en önemli olayının onu görmek olduğuna inanmak zordu.

Teori yorganı bedenimden çekip aldı. "*Gerçekten bu* gece yüzünü göstereceğini düşünüyor musun? Sana yaptıklarından sonra? O kadar zalim olamaz." Ondan nefret ediyordu. Sebastian'ın zalim biri olmadığını söylemenin bir yararı olmazdı. Onu herhangi bir şekilde savunmak sadece ondan daha fazla nefret etmesine neden olacaktı. Eğer bu gece gittiyse, benim gitmeyeceğimi düşündüğü için gitmiştir. Ya da belki beni görmek istediği için. Bu fikir elektrik çarpması gibi adrenalin salgılamama neden oldu.

"Mason da orada olacak," diye araya girdi Danny. "Onu ribaunt olarak kullan demiyorum" -kaşlarını salladı- "ama senden daha az arkadaşı var. Bizim orada olacağımıza güveniyor."

"Senin de benimle aynı sayıda arkadaşın olduğuna eminim Danny."

"Evet, ama ortaklarım var," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, göz kırparak ve parmak tabancasıyla bana ateş ederek. *The Untouchables* filmindeki Kevin Costner gibi giyinmişti.

"Dışarı çıkmalısın. Biraz güneşe ihtiyacın var," dedi Theory.

Güneş. Bu kelimenin beni ne kadar korkuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aydınlanmak istemiyordum. Denizde onun gibi çok daha fazlası olduğunu öğrenmektense, duvarımdaki gölgeli balığın var olan tek şey olduğuna inanmayı tercih ederdim. "Giyecek hiçbir şeyim yok." Sebastian'ın gerçeği öğrenmesine ve ardından ayrılığa kendimi o kadar kaptırmıştım ki smokinimi almaya fırsat bulamamıştım.

"Çoktan halledildi." Gıcır gıcır bir smokinin şeffaf bir giysi torbasında asılı olduğu kapımı işaret etti. "Oradaysa ne olmuş yani?" diye meydan okudu. "Seninle işim bittiğinde, akşam yemeğinde salyalarını yiyor olacak." Ayaklarının yanındaki bir çantaya uzandı ve kendi salonunu açmaya yetecek kadar saç ürünü çıkardı.

Homurdandım. Sebastian'ın salyasını çorba gibi kaşıklaması fikri biraz çekici gelmişti. Büyük umut dolu gözler bana bakıyor, son cevabımı bekliyordu. "Teşekkürler çocuklar." Kollarımı uzatarak doğruldum ve Teori bana bir dur işareti yaptı.

"Uh-uh. Önce duş, sonra kucaklaşırız." Burun deliklerini birbirine sıkıştırdı.

Son smokin provamdan bu yana birkaç kilo kas almıştım, bu yüzden omuzlarım biraz dar gelmişti. Teori ve Danny bunun beni "katil" gibi gösterdiğinde ısrar ediyorlardı. Saçlarım düzleştirilmiş ve öyle sıkı bir topuz yapılmıştı ki, gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Görünüşe göre bu benim görünüşümü yükseltti. Yolda ölmüş gibi hissediyordum ama en azından ona benzemiyordum.

Okulun spor salonunun dışında durdum, parmaklarım pantolonumun kenarlarına kıvrıldı. "O burada," diye mırıldandım. İçerisi insanlar ve süslemelerle doluydu ve loş ışıkla birlikte onu göremiyordum. Ama oradaydı, derimden fırlamaya çalışan tüyler bana bunu söylüyordu. Danny boynunu çevirip onu aradı ve ben gitmek için döndüğümde Teori beni durdurdu.

"Seni o şiir şölenine götürdüğümüz zamanı ve ışıpta yaşayacağına söz verdiğin zamanı hatırlıyor musun? Onun yüzünden karanlık köşene çekilme, Pheeny."

Karanlık köşemi hiç terk etmediğimi belirtmek istedim. Pek sayılmaz. Işık bana gelmişti ama şimdi gitmişti.

"Anka Kuşu!" diye bağırdı biri.

"Mason burada. Hadi," dedi Teori.

Pavlov'un köpeği gibi bir grup kızın yanına götürülen Danny, "Ah, size sonra yetişirim çocuklar," dedi.

Teori onun kolunu benimkiyle birleştirdi ve Mason'ın DJ kabininin yanında durduğu yere doğru ilerledik.

Dostça bir sohbe başladık ve Mason kulağıma konuşmak için her eğildiğinde gözlerin sırtıma dikildiği hissi arttı. Smokinim dar geliyor, yoğun topuz yüzünden kafa derim karıncalanıyor ve kalbim acıyordu. Sebastian'ın bakışlarının takım elbisemi delip geçtiğini ve çıplak bir el gibi tenimde gezindiğini de bu karışıma ekleyince her saniye daha da rahatsız oluyordum. Ve aşâğılık. Mason'a yaklaştım ve kulağına bağırarak konuştum. Arkamdan vuran soğuşun ayaklarımı yerden kesmesine direnmek için kaslarımı gerdim.

Teori kendini affettirdi ve Mason sadece ikimiz olduğumuzda daha rahatladı ve benim zoraki gülümsemem ondan gerçek bir gülümseme çekti. Hoşuna gitmişti.

Ben. Benden *hoşlanıyordu*. Ve içgüdülerim onu yönlendirmeyi bırakmam için bana bağıırıyordu. Sözlerinin beni etkilemediğine dair hiçbir fikri yoktu, çünkü aklım o spor salonunda başka bir yerdeydi. Eli belime doğru yolculuk yapmaya cesaret ettiğinde hasta olacağımı düşündüm. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Eve gitsem iyi olacak."

Saatini kontrol etti. "Daha erken," dedi ama endişesi hayal kırıklığının önüne geçti. Ne kadar boktan bir insandım. "Arabayı sen mi kullandın?"

"Ah, hayır." *Bu gece daha kötü olabilir miydi?* Teori bizi yönlendirmişti. Artık hiçbir şekilde kaçamazdım.

"Seni götürebilirim," dedi neşeyle.

"Gerçekten mi? Bu harika olur. Önce tuvaleti kullanmama izin ver." Cevap veremedi oradan ayrıldım ve tüm okulun önünde yıkılmadan önce tuvalete koştum.

"İyi misin?"

Alnımı duvara yasladığım yerden döndüğümde Sebastian'ı kapının yanında maskesini kafasına doğru kaldırırken buldum. Ona cevap veremedim. Bunun için nefes almam gerekirdi.

"Size yaklaşmayacağımı söylemişim ama bu tarafa doğru giderken pek iyi görünmüyordunuz."

Kelimelerimi bulmama yardım edecek bir saçmalık kokusuna ihtiyacım olduğunu kim bilebilirdi ki? "Mason'la konuşmamı onaylamadığını söylüyorsun, değil mi?"

"Şu anda savunmasızsın-"

"Kendine sakla, Sebastian. Onu hep kıskanmışsındır-"

"Seni isteyen herkesi kıskanırdım." Başparmağı ve işaret parmağıyla kırmızı gözlerini sertçe ovuşturdu. "Senin için daha iyi olan herkesi."

"*Savunmasız olmam* senin suçun," dedim. Düzgün düşünemiyordu. Bir okul tuvaletindeydik, kapının diğer tarafında öğrenciler ve öğretim üyeleri vardı. Buraya giren herkes bir şeylerin ters gittiğini anlardı. Gerginlik ve acı duvarları zorluyordu. Ahşap kabin kapıları bu baskıdan dolayı inliyordu. "Ben gidiyorum. İzninizle."

Sırtını kapıya dayadı. "Nereye gidiyorsun?" "Bu seni ilgilendirmez." Ama öyle olmasını istedim. "Onunla mı gidiyorsun?"

"Ya öyleyse?"

"Aramızda olanlar yüzünden aptalca bir karar verme." "Siktir git. Artık kararlarımı karışamazsın."

"Seni eve bırakayım."

"Eve gideceğimi söylemedim."

Biri kapıyı iterek açmaya çalıştığında Sebastian'ın vücudu sarsıldı.

"Phoenix? Sen iyi misin? Kapının nesi var?"

Mason.

"Onu içeri al," diye fısıldadım panik içinde. Hasta olduğumu düşünüyordu ve o benim aracımdı. İyi olduğumu doğrulayana kadar gitmeyecekti.

Sebastian başını salladı. "Onunla birlikte gitmiyorsun."

"Phoenix?" Arayan Danny'ydi. Sanki işler daha da kötüye gidemezmiş gibi. "Delirdin mi sen? Yakalanmaya mı çalışıyorsun?"

Maskesini indirdi ve ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerledi.

Kapıyı ben açtım. "Hey, ben iyiyim." Danny ve Mason yanımdan geçip Sebastian'a baktılar. "Ben hayatımı kusarak geçirirken Bay Wicked içeri girdi. Utançtan kurtulmama yardım etmek için çöp kutusuyla kapıyı kapatacak kadar kibardı." Zayıf bir açıklamaydı ama Mason gerçeği öğrenmek için daha derine inmesi gerektiğini bilmiyordu. Danny tuvaletin diğer tarafındaki çöp kutusuna baktı.

"Merhaba beyler," dedi Sebastian. Maskesi ne kadar bitkin görüldüğünü gizliyordu. "Ben de tam çıkmak üzereydim. Gecenizi kısa kesmenize gerek yok Bay Jones. Bay Michaelson'ı evine bırakayım."

Dişlerimi sıktım ve gülümsedim. "Çok nazıksınız Bay Wicked."

"...Emin misin?" Danny sordu. Arkasında insanlar dans ediyor, müzik çalıyor ve öğrenciler gürültüden kendilerini duymaya çalışıyorlardı.

"Evet." Mason'ı ve onun hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesini geçip çıkışa yöneldim.

"Burada ne işimiz var Sebastian? Beni eve götüreceğini sanıyordum."

Anahtarı kontaktan çekti. "Bir dakikalığına içeri gel.

Lütfen."

Ev toplanmıştı. Çalışma odasında sadece babasının antika masası ve birkaç parça eşya kalmıştı. "Ben neden buradayım?"

Yarısı boş şişeden kendine bir içki doldurdu. Bir yudum aldı ve ardından bir tane daha içti. "*Bunun* seni daha sonra pişman olacağın bir şey yapman için etkilemesini istemiyorum."

Homurtum göğsümün derinliklerinden geldi. *Bu ne cüret.* "Birini becermek gibi mi?"

Başparmağını alnına götürdü ve boş bardağının dibine baktı. "Kendine biraz zaman tanı, tek söylediğim bu."

"*Sana* biraz zaman vermemi mi kastediyorsun?"

Suçlulukla başını kaldırıp uzaklara baktı ve sırf ellerimle bir şeyler yapabilmek için kendimi boğmak istedim. Ona uzanma dürtüsünü öldürecek herhangi bir şey. Onu sarsmak için. Onun yapboz parçasını benimkine uydurmak için. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Kıskanç mı?" Çırpınan bakışlarını takip ettim. "Bu ayrılığın nasıl sonuçlanacağını düşünüyordun Sebastian? Hayatımın sonuna kadar bekâr kalacağımı mı?"

"Hayır, ben-"

"Kimsenin senin dokunuşunu silmesine izin vermeyeceğimi mi?" "Hayır-"

"İçimdeki aletin izini silecek misin?"

"Yeter!" Bir elini havada gezdirdi. "Sana benden başka kimse dokunamaz." Bardağı duvardan sekerek, zaten gelişmekte olan bir yığın parçanın üzerine düştü.

Evet. *Evet.* Sonunda, onun lanet şehitliğinden başka bir şey. Her ne kadar hastalıklı olsa da, onun aklını kaçırdığını görmek bana onun tarafından sevildiğimi ve deliliğimde yalnız olmadığımı hissettirdi. Hesap yaptım ve kısa hayatım boyunca üç versiyonum olmuştu. Babam ölmeden önceki ben ve Sebastian'dan önceki ben. Şimdi o odada Bash'le birlikte duran, etrafı kırık camlar ve kalplerle çevrili yeni bir ben vardı. "Kendini dinle. Ne istiyorsun? Hayatıma devam edemeyecek durumda olmamı mı istiyorsun?" Yaklaştım ve o da beni vahşi bir hayvanı izler gibi bıkkınlıkla izledi. "*Alex* gibi mi?"

"Hayır." Bakışları korku doluydu. "Sen ondan daha güçlüsün. Desteğin var." Sanki her şeyi çözmüş gibi başını salladı.

"Yani yaşayacağım ama *sevişemeyeceğim* öyle mi?" Kasıtlı olarak kaba davranıyordum. Ama incinme ve acı, ruhumun bilmediğim bir katmanını

kesip geçti.

vardı. Hasar vermek ve cezalandırmak istedim. Yalnız gitmeyecektim.

"Gidin. Hemen. Arabamı al. Yarın alırım." İğrenç meşe masanın diğer tarafına geçerek onu bir kalkan olarak kullandı.

"Bahse girerim içten içe sensiz yaşamayı bırakmamdan daha çok istediğin bir şey yoktur." İliklerime bir soğukluk sızdı, ona fırlattığım kelimeler kadar soğuktu.

Sebastian masanın üzerine eğilmiş, parmaklarını kenarlardan geçirmeye çalışıyordu ve tatmin olmam için daha ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ediyordum. Acımızın dengelendiğini hissetmem için. İstemediğim halde göl evindeki buzdolabının karşısında seviştiğimiz görüntüler zihnimde bir film şeridi gibi oynadı. Bir mıknaatısla asılı duran tapuyu indirdikten hemen sonra. Göl evinin benim olduğunu söyleyen tapuyu. *Bizim olduğunu.*

Bir sonraki makara çalarken titrek bacaklarımla ona doğru ilerledim. Ateşin başında bana Macbeth okuduğu bir sahne, ben uykuya dalana kadar parmakları içimde, tembelce araştırıyordu. Rüyalarımda hala onu duyardım, çünkü o da uykunun çağrısına daha fazla direnemeyene kadar okumayı ya da araştırmayı bırakmazdı. Vücudumu büyük bir özen ve saygıyla kaydırırdı, ta ki ben onun vücudu arkamdan koruyucu bir şekilde bana sarılmış halde yatana kadar. Önümdeki alevler ve arkamda yanan onun ateşi beni ısıtıyordu. Kulağımı kaşıdım, hâlâ uykuda iç çekişlerinin gıdıklamasını hissediyordum. "Hayatta kalmamamı mı istiyorsun Sebastian?"

Beni kendisine yaklaştırmak için ayağa kalktı. "Bunu asla istemezdim," diye fısıldadı umutsuzca, saçlarımı hapsoldüğü yerden kurtararak omuzlarıma düşüşünü ezberledi. "Mükemmel bir adam olmayabilirim..." Duyguları cümlesinin geri kalanını boğdu.

"Sen iyi biri bile değilsin," diye bağırdım, zalimlik tiradım için çok az inancım kalmıştı. "Ama yine de seni istiyorum. Biz ruh eşiyiz. Özümüzün atandığı kişiler için savaşmamız gerekmiyor mu?" Aç ama çelişkili ifadesi beni yiyip bitirirken ve elleri saçlarımı karıştırırken bile, kederli gözleri bana savaşı kaybettiğimizi söylüyordu. Yalvarmak, bunun sadece kısa bir süre için zor ama çok daha uzun süre için kolay olacağına söz vermek istedim. Ama boşuna olacaktı.

Annemin bir keresinde bana söylediği bir Şeyi hatırladım. Doktorlar babamı iyileŐtirmek için her Şeyi denemiŐlerdi ve bir noktada tüm kemoterapi ve ilaçlar onu kanserden daha hızlı öldürüyordu. Babam pes etmek istemiyordu ve annem, babamın daha ne kadar yaŐayacađı konusunda bir fark yaratabilecek olmasına rağmen onunla hiç mücadele etmedi. "Bazen, yanlış olduğunu bilseniz bile insanların kendi seçimlerini yaŐamalarına izin vermelisiniz. Bazen bunun işe yaramayacağını kendi gözleriyle görmeleri gerekir. Denediklerini söyleyebilmeleri gerekir." Bu yola girmenin tehlikeli olabileceğini söylemişti.

Sebastian'ın denemesi gerekiyordu ve benim de en azından bir geceye daha ihtiyaım vardı. Ceketimi ıkardım.

Panik içinde ellerini indirdi. "Yapamayız."

"Bu kadar, değil mi? Buradan ayrılmadan önce son bir kez. İster kabul et ister etme, beni buraya neden getirdin. Bu bizim için son." Kravatına uzandım.

"Bu gece kendimi pek nazik hissetmiyorum Phoenix," diye uyardı bileklerimi bağlarken. Karanlık, soğuk bir odadaydık, bir tahta parçası, kırık cam ve güvenceler dışında oraktı. "Senin çirkinliğinden korkmuyorum Sebastian." "Ben korkuyorum. Hayır," dedi kilitlenmiŐ bir çene ve zorlukla TaŐındı.

Bileklerimi tuttuğu yerden kopardım ve göğsüne doğru itmeye başladım. Yumruklarımın yanlarını ona vurdum. "Sen bir korkaksın." Vuruşlar durmuyordu. "Burada oturup kendini biraz daha Őehit edebilmen için gitmemi mi istiyorsun?" ığlık attım. Bir yumruğu havada yakaladı ve beni kendine doğru çekti. "Bırak beni." BođuŐtuk. Bir elimi kurtardım ve yüzüne koordinasyonsuz bir darbe indirerek dudağını patlattım.

"Lanet olsun!" Beni masaya çarptı ve nefesim kesilmesin diye ksrdm. Kollarımı tutarken tekmeledim, küfrettim, dişlerini gösterdim. Bir damla kan, bir ağacın özsuyu gibi çizgili çenesinden aşağı aktı. Dili onu kovaladı; nefes nefese kaldığımızda ağırlığı bana baskı yapıyordu, yüzü benimkine o kadar yakındı ki odaklanamıyordu. Sonra ağzı dudaklarıma yapıştı. "Siktir!" Alt dudağının diğer tarafına dokunarak geri çekildi. Bakırın tadı dilimin üzerinde yıkandı. Dudakları dişlerinin üzerine kıvrıldı, burun delikleri açılıp kapandı ve bir çığlıkla ben onunkini yırtarken o da gömleğimi yırttı.

Acil parmaklarıyla pantolonumu kavradı ve ben de bir yerlerde lime lime olmuş gömleğimin kalan tek kolunu çıkardım. "Geri durma," diye nefes aldım, pantolonumu aşağı indirebilmesi için kıçımı kaldırdım.

Viski kokuyordu ve genellikle sosyetik diye dalga geçtiğim saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu. Açık gömleğinin manşetini saatinin üzerine geçirmeye çalışarak doğruldum.

Masanın çekmecesini karıştırırken, çalkantılı gözleri silah zoruyla benimkileri tuttu. "Bana durmamı söyle." Bir kapağın patlaması ve bir fermuarın aşağı inmesi sesi odayı yarararak geçti.

"Asla." Ben geriye düştüm, o da bacaklarımı omuzlarına atarak kendini konumlandırdı.

"Son şans," dedi ve gözyaşlarım akarak kulaklarımı tıkadı. *Son şans. Son kez.* İçime bir koçbaşı gibi girdi, çoktan girdiğinin farkında olmadan vurmaya devam eden bir koçbaşı. Tırmaladık, ısırдық, parmaklarımızın arasından saç tellerini kopardık. Ağladık, akıl sağlığımız ve tutamayacağımız sanrılar arasında yeminler ettik. Kavga ettik, çoğunlukla ben, ve kollarımı sertleşmiş tahtaya vurduğunda, tek yapabildiğim bunu kabul etmek, onu kabul etmek ve onun mükemmel fırtınası tarafından yıkılmamayı ummaktı.

Yüzü öfkeden acıya dönüştü. Aşktan nefrete ve tekrar nefrete bulanıklaştı. "Sen benimsin," diye yalan söyledi, dudaklarındaki gerçeği tattım. Vedalaşmayı.

Dizlerim kulaklarıma vardı, ereksiyonum ağrıyor ve ağlıyordu ve onun aleti sert ve sızıyordu. Kalbimin kenarları boyunca alay ediyordu. "Neden?" Çaresizlik içinde tekrar tekrar sordum.

"Lanet olsun. Beni bundan vazgeçmek zorunda bırakma." Beni masadan kaptığı gibi arkamdaki duvara yapıştırdı ve avuçlarını iki yanımda düzleştirdi. Ben sikine yapışmış halde hareketsiz dururken öyle sert nefes alıyordu ki boynumda buğular birikmişti. Bacaklarımı kalçalarının etrafında büküm ve kendimi onun üzerine doğru eğdim, o da homurdanarak kulağıma yalvardı ve bir hırıltıyla göğsüme yapıştı.

"Ah! Tanrım..." Aramıza girdim, cansız kalana kadar kendimi onun üzerinde becerdim. Ta ki ondan kayan bacaklarımı yakalamak zorunda kalana kadar. Tenim alev alev yanana kadar beni yaladı, emdi ve öptü. Ben tekrar boşalana kadar. Geriye doğru tökezleyene, kıçı masanın kenarına inene kadar ve sonra beni hala becerdi. Yarı sertleşmiş aletimin aşağı yukarı sallanışını izlerken

Beni bir bez bebek gibi belimden tutup kaldırdı ve tekrar tekrar kucağına oturttu. "Bu...çok fazla, Bash. Mmmm..."

"Hayır!" Dilinin ucu, boğumlu üst dudağındaki kan kalıntılarını temizlemek için dışarı çıktı. Bana yırtıcı bir hayvan gibi baktı, her gözeneğinden ter fışkırıyor, her kası uzun, şişman sikiyle birlikte şişiyordu. "Bu yeterli değil. Asla yeterli değil."

Beni masanın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı. Kendimi yerde açık çalışma odasının kapısına doğru sürüklerken, arkamdan ağızıyla deliğimi kovaladı.

Bütün gece içimde kaldı. Dayanıklılığı kıskançlık, keder ve yalnızlık kalıntılarıyla beslendi.

Hırpalanmış ve kanlar içindeydik. Orgazmdan çok çürük vardı ve her saniye ödünç alınmış gibiydi. Çalınmış. Suçluyduk. Zehirliydik. *Son kez korkusuzduk.* Son kez güzeldik de.

BÖLÜM 17

PHOENIX

"Sahip olduğu şeyle yetinmeyen, istediği şeyle de yetinmez."

~SOKRATES

IKış Balosundan sonraki Pazartesi günü kafam karışmış bir şekilde uyandım, ta ki tüm kış tatili boyunca evimin ön tarafına bakan misafir odasında uyuduğumu hatırlayana kadar. Alarmı susturdum. telefonumu açıp okula hazırlanmak için kendimi yatak odama sürüklediğimde, gözlerim pencereye çivilenmiş tahta parçasına kaydı. Bunu Sebastian'dan döndükten sonra yapmıştım. Pencerenin cazibesine kapılarak bu odada kalmak benden çok şey istiyordu.

Bunu anneme açıklarken bir yandan da Sebastian'ın çalışma odasında geçirdiğim gecenin sonuçlarını saklamaya çalışmak eğlenceliydi.

Gözlerimin kızarıklığı sabahın parlak ışığı altında daha belirgindi, ama en azından boynumdaki morluklar ve diğer yerlerdeki morlukların çoğu daha az uğursuz bir hale gelmişti. Ön kapı açılıp kapandı ve Teori odama girerken aynaya son bir kez bakarak banyodan çıktım.

"Vay canına." Yaklaştı, göğsümdeki bir çürüğe dokunmak için uzandı. "Ne oldu sana böyle?"

"Önemli bir şey değil," dedim ve atılmış tişörtümü almak için banyoya geri döndüm.

O bana inanmadı. Ben bile kendime inanmıyordum. "Okula bu şekilde gidemezsin."

"Gömleğimi giydiğimde göremezsin."

Kollarını kavuşturdu ve ağırlığını tek ayağına verdi. "Ya boynunuz? Drakula'nın onur konuğu gibi görünüyorsun."

"Balıkçı yaka
giyeceğim." "Pheeny-"

"Okulu kaçırmayacağım." Kış Balosu gecesinden beri Sebastian'ı görmemiş ya da onunla konuşmamıştım. Ne kadar hasta olsam da onu görmeye ihtiyacım vardı. Gözden ve gönülden ırak olmak istemiyordum. Beni unutmamasını istemiyordum. Çekmecemi karıştırıp iç çamaşırı aradım ve duşa girdim.

"Sınıfta yaptığın o sahneyi kimse unutmadı, Phoenix-"

"-Yani unutmadın mı Shweta?" diye tersledim. "Bu senin lanet teorilerinden biri değil."

"Vay canına. İlk isim bazına geri döndük, değil mi?" Elindeki postacı çantasını yere bıraktı ve dua eden ellerini çenesine götürdü. "Bana biraz kredi ver, *Phoenix*. Not ortalamam 4.0, aptal değilim-"

"Özür dilerim-"

"Ama öyle görünüyorsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Danstaki kızlardan birkaçı Bay Wicked'in nasıl Süpermen gibi görünmekten süper boka dönüştüğünden bahsediyordu. Sonra sen de onunla gittin. Şimdi de steroid almış bok gibi görünüyorsun." Sesi alçaldı. "Sence kimse öğretmenimizin yıldız evcil hayvanının şimdi ona vahşileştiğini fark etmedi mi? Sınıfta ona karşı düpedüz düşmanca davranmaktan bir adım öteye gitmiyorsun. Sanki yakalanmak istiyorsun..." Bana kısık gözlerle baktı ve banyoya girmeye çalıştığımda önüme atladı. "Umduğun şey bu mu? Yakalanmaya mı çalışıyorsun?"

"Çekil yolumdan."

"Bence öylesin. Belki de skandal, onun yapamayacak kadar korkak olduğu şeyi halleder. Bu mudur yani?"

Bakışlarımı omzunun üzerinden geçirdim.

"Hapse girebilir, Phoenix! Bunu hak ederdi."

"Hayır! Öyle değil." Onun tutuklanmasını istemedim. Çocuğunu kaybetmesini istemedim. Sadece *onu* istedim.

"Senden faydalandı-"

Omzunu kontrol ettim ve banyo kapısını çarparak yanından geçtim.

"Annen senin için endişeleniyor."

"Umurunda değil." Sırtımı kapıya yasladım.

"Onun çabaladığını bile görmüyorsun. Bu hafta beni iki kez aradı ve onunla konuşmadığın için sorunun ne olduğunu bilip bilmediğimi sordu."

Eğer bunun işleri daha da kötüleştirmeyeceğini düşünseydim, lavabonun üzerindeki aynaya yumruğumu geçirirdim. Teori'nin doğru sözleri kalbime bir ok gibi saplanmıştı. Annemin bana ulaşma çabalarını engellemenin verdiği suçluluk duygusuyla başa çıkamazdım. Her şey bir yana.

"Ben Danny'lere gidiyorum. Okulda görüşürüz," dedi ve birkaç saniye sonra kapı kapandı.

Theory'den önce sınıfa gitmek için acele ettim. Eğer onu çoktan otururken görürsem, bu bana tartışmamızdan sonra nerede durduğumuza dair hiçbir şey söylemeyecekti. İçeri girip beni zaten orada görünce ne yapacağını görmek istedim. Yanıma oturacak mıydı?

Kapı aralığında durdu, sonra derin bir nefes aldı ve her zamanki gibi benimkinin yanındaki koltuğuna kaydı. Benden nefret etmiyordu. Eğer etseydi o anda parçalara ayrılırdım. Zaten elimden çok şey kayıp gitmişti.

Bana yaklaşırken masasının ayakları yere sürtünüyordu. Ona bir bakış attım ve yarım bir gülümsemeyle karşılaştım.

Kapı açıldı ve kısa boylu, yuvarlak, tuzlu biberli saçlı bir kadın elinde bir kucak dolusu dosyayla içeri girdi. Teori ve ben bakıştık, o da omuz silkti. Dehşet, denizdeki kum torbaları gibi midemin çukuruna çöktü.

"Günaydın sınıf. Benim adım Bayan Smith ve okul yılının geri kalanında Bay Wicked'in yerini ben devralacağım..."

Ondan sonra söylenen hiçbir şeyi duymadım. Tüm enerjim bilincimi korumaya odaklanmıştı. Solgun tenim ter içindeydi ve vücudum bir matkap gibi titriyordu. Dünyam eski çarpışma mankeni reklamlarındaki gibi ağır çekimdeydi. Frenler gıcırdadı, vücudum öne doğru savruldu, ama kemer takılı değildi.

beni enkazdan korumak için. Bayan Smith önüme dikildi, dudakları yarı hızda hareket ediyordu. Gözlerimi kırptım ama bu bile çok fazla enerji harcadı. *Sarsıntı neden durmuyor?* Teori'ye döndüğümde omzumu sallayanın o olduğunu gördüm. Dosyam ve ders kitabım yere saçılmıştı. Her yerde kâğıt vardı. Sınıfa üstünkörü bir bakış attığımda Bayan Smith ve Teori'nin çatık kaşlarının aynısını gördüm.

"Nefes al, Phoenix," dedi Theory'nin dudakları.

Midemi bulandıran bir his beni ele geçirdiğinde ayağa kalktım ve sınıftan koşarak çıktım. Son hızla boş koridorlardan geçtim, çıkış kapılarından süzüldüm ve kalbim boğazımda, karla kaplı otoparkın önünden hızla geçtim.

Yatak odamın kapısından içeri daldığımda, kapalı pencereyle karşılaşınca küfrettim. "Kahretsin." Parmaklarımı kenarlarda gezdirdim, çekip çıkarabileceğim hassas bir nokta aradım. Ellerimi kalçalarımaya koyarak geri çekildim, zihnim berraklaştı ve aceleyle aşağıya, arka bahçeye indim ve çitteki açıklıktan geçtim.

Burnumu veranda kapısına dayadım ve içeriyi görebilmek için yüzümün kenarlarını kavradım. İçerisi boştu. Evin yan tarafına doğru koştum, kapı zorlanmadan açıldığında neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

Çıplak duvarlar bana bakıyordu. Her hareketim boş alanda yankılanıyordu.

Ben haftayı acımın içinde boğulmakla geçirirken, Sebastian burnumun dibinden kaybolmuştu.

Mutfak tezgahının üzerinde kapalı bir kitap duruyordu. Bir kitap değil, bir günlük. Ona aldığım günlük. Hıçkırıklarımı tutarak titreyen elimi ona uzattım. *Unutmuş muydu?* Ama sonra açtığımda içine sıkıştırılmış el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Phoenix'e: Umarım bunu geride bırakmak doğru olanı yapmıştır.

İlk yazıyı akan gözlerle okudum.

İlk kez burada, göl evimizde seviştik. Ona en çok neşe veren yer, ki bu da beni karşılıklı olarak neşelendiriyor. O

henüz bizim olduğunu bilmiyor. Kiraya verme planım, satılık listesinde olduğunu gördüğümde suya düştü. Onun için sonsuza kadar kaybolacaktı ve zaten çok şey kaybetmişti. Bu habere tepkisini görmek için biraz gerginim. Önce sormadan böyle büyük bir jest yaptığım için üzülecek mi? Teklifimi bir şekilde birbirimize bağlı kalmamızı sağlamak için küçük bir araç olarak mı görecek?

Phoenix'in bana ait olması ihtiyacımı dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. Ona gelişmesi için yer açıyorum. Sahiplenici doğama karşı dikkatli olmak için. Dikkatli ol Sebastian, kendimi tekrar tekrar azarlıyorum. Ego bizi zaten sahip olduğumuz şeylerle ayartacaktır.

Ancak söz konusu geçmişle henüz yüzleşmemişken geçmişin hatalarından kaçınmak kolay değildir. Hayatım gizli mayınlarla dolu bir çim tarlası gibi. Bir patlamadan kaçınmak için her zaman dikkatli adım atmam gerekiyor. Ama kollarımı açıp özgürce koşmak ne kadar harika olurdu. Şimdi onun güneşli ve tepeli tarlasında koştuğuma göre, onu kendi tarlama davet etmekten kendimi alamıyorum. Önce mayınları temizlemem gerekecek. Nereden başlayacağım?

Günlüğü karnıma bastırdım, şövalyeler kılıçlarıyla pozisyon alıyorlardı. Ve çığlıklarımı emen dişlerimin arasında bir yumrukla, teslimiyet içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

Babamın ölümünden sonraki ilk birkaç yıl en zoruydu. Annem eksikliğini hissettiğim şeyleri bana nasıl sağlayacağını bilmiyordu ve ben de onu nasıl insan olarak göreceğimi bilmiyordum. Sabrını kolayca kaybederdi ve ben de bunun için onu yargıladım. Sonra daha çok denerdi ve bir dahaki sefere toleransını test ettiğimde başarısız olurdu ve sonunda umursamayı bıraktım. Onu korkutuyordum, çünkü babamın mirasını temsil ediyordum ve o bunu nasıl mahvetmeyeceğini bilmiyordu. Kendi acısıyla bana ebeveynlik yapmak için çok uğraştı, ama benim acımın üzerine gidecek bir şeye ihtiyacı vardı, bu yüzden acının yükünü taşımak zorunda kaldı. Nasıl hayatta kaldık bilmiyorum.

Beni seviyordu, ama babamın aksine, bana sadece davranışlarıyla göstermesine değil, bana *hissettirmesine ihtiyacım vardı*. Oynamak ve

kucaklanmak isteyen içimdeki ve dışımdaki çocukla bağlantı kurmasına.
Ondan harika alıntılar yapmasını istedim.

Yunan filozofları. Sopayı onun almasını istedim. Tüm meyve ve sebzeleri ve yatağımın köşelerini sikeyim.

Babam onu olduğu gibi kabul etti, ama ben ona olmadığı gibi kızdım. *Ona*. Bir yanımda bunun *benimle ilgili bir* sorun olduğunu biliyordu ama henüz bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayacak kadar olgunlaşmamıştım. O da daha fazla çalışıyordu, şu anda eksik olan gelirimizi tamamlamak için fazladan paraya ihtiyacı vardı. Babamın sigorta ödemesi ipoteği karşılıyordu ve geri kalanı da benim üniversite fonuma gidiyordu, ama yine de başka her şey vardı.

Terapiyi denedik, ancak her seans birimizin ağlaması ve diğerimizin bağırmasıyla sona erdi. Ondaki daha fazla ne istediğimi anlamıyordu. "Burada zar zor dayanıyorum!" diye bağırıyordu. Dr. Bell bunun bir ilerleme olduğu konusunda ısrar ediyordu ama eve dönüp odalarımıza kapandığımızda ve kapılarımızı çarpıp çıktığımızda hiç de öyle hissetmiyorduk. Acı çekiyorduk ve çapamız olmadan denizde sürükleniyorduk.

Sonunda bizi kurtaran şey zaman ve bir sürü kaçınma oldu. Annem iyi olup olmadığını sorar, ben yalan söyleyip "daha iyi olamazdım" derdim ve o da o günkü işini yapmış gibi davranırdı.

Sebastian'ın kaybolduğunu öğreneli birkaç gün olmuştu. Artık hangi gün olduğunu bile bilmiyordum. Noel'in tüm bu karmaşanın arasında bir yerlerde gelip geçtiğinden oldukça emindim. Gerçi bir süredir evimizde Noel diye bir şey yoktu.

Kendimi misafir yatağından kazıyıp annemi aramaya çıktığımda ne kadar kötü hissettiğimin gerçek bir kanıtıydı. Kapıyı birkaç kez çaldı; iyi olduğumu bağırdım ve ikimiz de bir süre nefeslerimizi tuttuktan sonra -ben ipucunu anlamasını umuyordum, o da itmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu- ayak sesleri geri çekildi ve ben de nefesimi verip duvara döndüm.

Denediğini bile görmüyorsun. Theory'nin sözleri kafamın içinde pinpon topu gibi zıpladı ve iç çekerek annemin yatak odasının kapısını hafifçe çaldım.

"İçeri gel!" diye cıvıladı, sanki ona ihtiyaç duymamı bekliyormuş gibi.

Kot pantolonu ve tişörtüyle hazırladığı yatağına oturdu, kumanda elindeydi. "Ee, neden iş önlüğünü giymedin?"

Televizyonun sesini kısıtı. "Bir hafta izin aldım. Geri dönmem gerekene kadar birkaç günüm daha var." Bacak bacak üstüne attı ve yanındaki yeri okşadı.

"Öyle mi? Evde miydin?" Temkinli bir şekilde oturdum, kendimi içinde bulduğum mevcut duruma alışkın olmayan bedenim geri çekilme dürtüsüyle sarmalandı.

"Evet. Tanrı biliyor ya, önümüzdeki on yılı çıkaracak kadar zaman biriktirdim," diye şaka yaparak kahverengi saçlarını kulağının arkasına itti.

"Ama... neden? Hiç izin almıyorsun."

"Bana ihtiyacın olursa diye," diye fısıldadı, iri gözleri kocaman ve böyle olmasını umuyordu.

"Oh." *Denediğini bile göremiyorsun.* Eşofmanımın gevşek ipliğini çekiştirerek yatakta onun pozisyonunu taklit ettim.

"Konuşabiliriz," dedi. "Ya da konuşmayız."

"Erkek arkadaşımdan ayrıldım." Ona böyle seslenmek garip hissettirdi. Biz çok daha fazlasıydık. Kirpiklerimin altından onu izledim, suları test ediyordum. Gülümsemesi beni daha fazlasını anlatmaya davet ediyordu ama sertçe yutkunması gerginliğini gösteriyordu ve bu da beni paylaşmaya daha meyilli hale getiriyordu. Tek başına korkmak berbat bir şeydi.

"Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum," dedi hafifçe davranarak.

Taze gözyaşları bıçak gibi saplandı. "Onu unutuyorum. Babamı," diye açıkladım, konu değişince kafası karışmıştı ama Sebastian hakkında konuşmadan önce biraz sakinleşmem gerekiyordu.

"Vefatının üzerinden uzun zaman geçti. Bazı ince ayrıntıları kaybetmek doğal." Omuzları içe doğru çöktü ve suçlu bir gülümsemeyle yastığın altına uzanıp buruşuk bir kâğıt çıkardı. "Aslında sen kapıyı çalmadan önce bunu okuyordum. Televizyon bir kılıftı."

"Ne oldu?"

"Babandan bir mektup. Bazen bir şeyleri unutmaya başladığımda okuyorum. Ya da kötü bir anne olmadığımın söylenmesine ihtiyaç duyduğumda," dedi şaka yollu ama biraz da içtenlikle.

"Elinden geleni

yaptın." "Yaptım

mı? Öyle miyim?"

Elini tuttum. "Bunu kolaylaştırmadım." Danny ve Theory'nin daha zor anlarda bana yardımcı olduklarını fark ettim. Anne

kimsesi yoktu. Tek başına acı çekiyordu. Kendi kalbim paramparça olmuşken, bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Şu anki acımın, babamı kaybetmenin onun için nasıl bir şey olduğunun sadece bir gölgesi olduğunu bilsem bile empati kurdum.

"Berbat durumdayım anne." Göz kırpan bakışlarım onunkilere çarptı.

"Ben iyi değilim."

Ellerimi avuçlarının içine aldı. "Ben de öyleyim ve ben de değilim. 'Öyle ya da böyle bir yolunu bulacağız. Birlikte." Komodininin üzerindeki kağıt mendil kutusunu aldı. "Bana şu eski erkek arkadaşından bahset."

"O... benden daha yaşlı-"

"-Ne kadar yaşlı?"

"Bundan hoşlanmayacaksın." Hakkını yemeyelim, soğukkanlılığını korudu. "Bana babamı hatırlatıyor ama babam olmadığını biliyorum," diye söze girdim o daha fazla düşünmeden. "Pek çok ortak noktamız vardı. Aynı şeyleri severdik." Daha fazla devam edemeyerek yanaklarımı havayla doldurdum.

"Babanın özelliklerine sahip birine ilgi duymam beni şaşırtmadı." Dudaklarını büzdü ve parmakları ellerimi sıkıca kavradı. "Pheeny-"

"Anne," diye uyardım. "Benim için savaşmana ihtiyacım yok. *Lütfen...*"

"Tamam, tamam." Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Babam öldüğünden beri bir bekleyiş içindesin, Pheeny. Bekliyordun. Onun dönmesini ya da benim onun gibi olmamı bekliyorsun, arkadaşlarının senin ya da onun gibi olmasını diliyorsun. Beklemeyi bırakmayı kendine borçlu olduğunu düşünmüyor musun? Onun dışında kim olduğunu bütünüyle anlamaya?"

Başımı salladım, o anda sözlerini analiz edemeyecek kadar yorgundum ama daha sonrası için saklıyordum. Yanağına bir öpücük kondurdum. "Sen olduğun gibi sevmeyi hak ediyorsun anne." O anda kendime bunu ona daha iyi göstereceğime dair söz verdim. Kapıya doğru yöneldim.

"Pheeny."

"Öyle mi?" Ses tonundaki sertlikle ilgili bir şey kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Ortaokuluma bir kasırga gibi geldiğinde ön büro personeline karşı kullandığı ses tonunun aynısıydı.

"Birkaç gün önce hastanenin koridorunda bir kadın beni durdurdu. Kaybolmuştu ve kadın doğum bölümüne gitmek için yol tarifine ihtiyacı vardı. Konuşmaya başladık ve kısa bir süre öncesine kadar kocasıyla birlikte bizim evin arkasındaki evde yaşadıkları ortaya çıktı. Hani şu senin tahtalı pencerenin baktığı evde," dedi kasıtlı olarak.

"Kocasının da yakın zamana kadar lisede felsefe  ğretmeni olduğunu söyledi."

Sırtım ona dönükken, yumruklarımı gizlemek için e ofmanımın kollarını ellerimin üzerine çektim.

"AP felsefesi alıyorsun, değil mi?"

Bu noktada onunla y zle memek tuhaf olurdu. Dönerek, "Ah, Bay Kötü'den bahsediyor olmalısınız," dedim. Adını umursamıyormu um gibi söylemek için tüm irademi kullandım. Sanki anılarımı karıştırıp bulmam gereken bir  eymi  gibi.

"Evet. Adı bu," diye fısıldadı, kafasında hesap yapıyordu. " n nde koca bir hayat var, Phoenix. Belki de erkek arkada ından ayrılmam en iyisiydi. Şimdi anlamıyor olabilirsin ama anlayacaksın tatlım."

Gülümsedim çünkü i e yaradığını hissetmeye ihtiya ı vardı ve cevap vermek için kendime güvenmiyordum.

"Ve pelerinimin tozunu almamı istersen bana haber ver. Tamam mı?"

Her a k hikayesinde kahramanın kalbinin kırıldığı ve iyi niyetli birinin ona "konuşma" yaptığı bir sahne vardır. Her şeyin bir nedeni olduğunu açıklayan bir konuşma. *Zamanla her şeyin daha iyiye gideceğini* ya da *daha sonra her şeyin anlam kazanacağını* söylerler.

Her zaman rahatlamak için *daha sonraki bir* zamana kadar beklemek zorunda kalıyorlardı. Ama sonrası önemli değildi. Burada ve şimdi ile uğraşırken asla önemli değildi. Çünkü tutunabileceğim tek şey * u anda* ve * u anda* hiçbir  eyim yoktu.  u anda d   yordum.

Günler bulanıkla tı ama en zoru gecelerdi. Günümün Sebastian'a ait olan kısımlarıydı. Onun ellerine. Ağzına. Geceleri ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiya ım vardı.

Geceleri onun yazılarını okuyordum. Çok fazla değildi ama bir seferde sadece birkaç cümle okuyabildiğimi görünce, bana ömür boyu yetecek kadar sözüne sahip olacağımı düşündüm.

Bir hafta kadar okula gitmeyerek paçayı kurtarmıştım ama annem ondan sonra rutine dönmem konusunda ısrar etti. Okula gidip gelirken Danny ve Teori'yle ufak tefek konuşmalardan fazlasını denemedim ve kafeteryadaki masamızda bensiz sohbet etmeye devam ettiler. Bizi odadan odaya takip eden file kimse dokunmadı.

Kucağımda günlükle yeni yatak odamın zeminine yerleştim, dün gece başladığım bölümü bitirmek için güç bekliyordum. Kendime kızarak günlüğü elime aldım ve doğru sayfaya geldim.

Az önce Phoenix'le seviştim ve takıntılı bir deli gibi yatağın benim tarafımdaki sandalyesinde oturmuş onun uyumasını izliyorum. İlk defa bir ressam olmayı diledim. Bir şövale kurar ve bütün gece tuvalime fırça darbeleri atarak onun güzelliğini uyku halinde yakalamaya çalışırdım. Fırça kullanmayı ya da genel olarak resim yapmayı beceremediğim için yazmanın daha uygun olacağını düşündüm. Yine de geriye dönüp bakabileceğim bir şey.

Uyku pozisyonu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Çıplak ve karnının üzerinde, bir bacağı dizden bükülü. Ama benim hoşuma giden şey, yanağının katlanmış avuçlarının üzerinde durması ve dudaklarının O harfini oluşturuyormuş gibi büzüşmesi.

Bacakları okyanus kadar uzun. Ve kemikleri narin, benimle dövüştüğünden beri aldığı kaslarla kapasitesine kadar şişmiş.

Ve saçları. Bakalım... Kurduğunda, ruh haline bağlı olarak bazı noktalar kıvrılıyor, ancak birkaç başıboş bölge iğne gibi düz kalarak isyan etmekte ısrar ediyor. Ama su ya da terle ıslandığında, onun değerli tomurcuğu gibi sımsıkı kıvrılıyor. Onu sonsuza dek uyurken izleyebilirim.

Belki bir gün ona bunu gösteririm.

Bunu okuyan biri onu kolayca ünlü Davut heykeli ile karıştırabilir. Benim Zümrüdü Anka'm da en az onun kadar büyüleyici.

Ben bunu yazarken o kıpırdanıyor. Gözleri kapalı, eli yanındaki boşluğa uzanıyor. Sonra ne olacağını biliyorum. Yavaşça, kocaman mavi gözleri açılıyor, başı yastıktan kalkıyor ve beni aramak için dönüyor. Beni sandalyede görecektir.

sık sık uyandığında beni içeride bulur. Bana ne yaptığımı sorar, yanakları erken olgunlaşmış domates rengindedir ve dudakları kabarcıklı O'larından dolayı dolgun ve nemlidir. Ve ben olduğum yerde dururum, üzerinde çalıştığım cümleyi, hatta kelimeyi bile bitirmeye üşenirim. Ve sonra

-

Giriş aniden sona erdi. O geceyi hatırladım. Göl evinden yeni dönmüştük. Sırt üstü dönmüş, esnemeye çalışarak ayaklarımı onun sandalyesinde oturduğu yatağın kenarına uzatmış ve utangaç bir tavırla kendimi ona açmış, bir yandan da ne yaptığımı sormuştum. "Asla unutmak istemediğim bir şeyin resmini yapıyorum," demişti. Sonra günlüğü omzunun üzerinden attı ve ağzı deliğime, eli de sikime yapıştı.

Günlüğü kapatıp duvara fırlatarak alnım halıya değene kadar öne doğru düştüm. Gözyaşı dökmeden hıçkırdım, hepsini kullanmışım ama yine de kasıldım. Kendime sarıldım, acımı dağıtmak için parmaklarımı yanlarıma gömdüm, açık denizde terk edilmiş bir sandal gibi sallandım, küreklerim benden uzaklaştı. Michelangelo'mu özlemiştim.

BÖLÜM 18

PHOENIX

"Bütün iyi olmadıkça parça asla iyi olamaz."

~PLATO

Teni yıl geldi geçti, mezuniyet ve balo planları yapılmaya başlandı. "Kime soruyorsun?" Tepsimdeki ekmekleri karıştırırken Teori Danny'ye "Kime soruyorsun?" diye sordu. Mason tepsideki Sağımdaki boş sandalyeye oturdu. Kış Balosu'ndan bu yana gruptaki boşluğumu dolduran bir demirbaş haline gelmişti. "Hey, Mason! Danny kimi kafasına vurup baloya sürüklemeyi planladığını bize anlatmak üzere." Hepsi güldü; ben de yarım ağızla en sonda söze girdim.

"Kış Balosu'ndan bu yana kadınların benimle baloya gitmek için sıraya girdiğini bilmenizi isterim. Sanırım takım elbise beni ucubeden seks sembolüne fırlattı," dedi bir ağız dolusu patates kızartmasının etrafında.

Teori gözlerini devirdi. "Onlara bu hanımların inek takımının bir parçası olduğunu söylemeyi unutmayın."

"İnek takımının bir parçası *olduğumuzu* unuttunuz mu? En azından üçünüz öylesiniz," dedi ukala bir göz kırpmayla.

"Evet, biz inek takımımız, siz de ucube takımısınız." Hepimiz güldük, Danny bile ve bu sefer tam zamanında geldim. Mason beni bir şeyin kenarında tehlikeli bir şekilde duran cam bir vazoymuşum gibi izliyordu; bu, umursayamayacak kadar yorgun olduğum bir alışkanlık haline gelmişti. Devrilirsem kırılmayacakmışım gibi davranamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Zil çaldı ve herkes tepsilerini bırakıp çantalarını omuzlayarak ayağa fırladı.

Mason ve Danny önümüzden giderken, Teori koluma elini koyarak beni geride durmaya teşvik etti. "Bazılarımız okuldan sonra takılmak için benim evimde buluşacak. Sen de gelmelisin."

Kurşunlaşmış beynim ilk üç kelimeyi bataklık kumu gibi sindirdi. "Bazılarımız mı?"

"Ah, evet, şey..." Postacı çantasının askısını sıktı. "Dansta birkaç yeni arkadaş edindik. Önemli değil."

"Şimdiden beni değiştiriyor musun?"

Ağzı soluk soluğa kalmış bir balık gibi açılıp kapandı.

"Şaka yapıyorum," dedim, rahat bir ses tonu benimseme konusunda sefil bir şekilde başarısız oldum. Benim yokluğumda genişliyorlardı. Annem haklı mıydı? Daha çok benim gibi olmalarını mı istemiştim? Beni geride bırakmamak için kendilerini sınırlıyorlar mıydı?

"Buraya geldiğinde onlarla tanışabilirsin." Geri çevrilemeyecek kadar umut vericiydi ve ayrıca kalan birkaç kişi tarafından unutulma düşüncesi suyun altında nefes almaya çalışmak gibi hissettiriyordu.

"Bugün olmaz ama bu hafta sonuna ne dersin?" Kendimi şirkete uygun bir hale getirmek için zamana ihtiyacım olacaktı.

"Benimle *konusacağına* söz verirsen, bu hafta sonuna erteleyeceğim, Pheeny," diye yalvardı.

"Tamam."

"Tamam. Ve Danny'nin baloya götürmek istediği kızla tanışacaksın," diye fısıldadı.

O akşam kapı çaldı. Kapıya koşmadan önce panjurdan dışarı bakmak için oturma odasının zeminine yayılmış kitaplarımın ve notlarımın üzerinden geçtim.

"Teslimat için"- Fedex şoförü elindeki büyük kutunun üzerindeki etiketi okudu

-"Phoenix Michaelson."

İmzaladım ve kapıyı tekmeleyerek kapattım, kutuyu mutfığa götürdüm. "Denwin Üniversitesi: Felsefe Bölümü." Bandı kestim. "Ne o l u y o r b e ?" A r k a m d a bir sandalye olduğu için minnettarım, çünkü düştüm.

nereye ineceğimi düşünmeden. İlk klasörü çıkardım ve üzerine iliştirilmiş yapışkan notu okudum.

Sevgili Bay Michaelson,

Babanızın bazı akademik notları ve kişisel eşyaları depolarımızdan birinde duruyordu. Talihsiz vefatından sonra geçiş sürecimizde bir süre çok faydalı oldular. Şimdi onları almak isteyebileceğinizi düşündük.

Bölüm sekreteri tarafından imzalanmıştır.

Not, öğrenci not defterine iliştirilmişti. Parmağımı isimlerin, notların ve köşelere düşülmüş notların olduğu sayfada gezdirdikten sonra defteri bir kenara bıraktım ve üst üste yığılmış klasörleri karıştırarak eski, yıpranmış bir ajandaya ulaştım. Aralarında üç fotoğraf bulunan bir sayfaya açıldı. İlk fotoğrafta babam kollarını siyah saçlı bir adamın omzuna atmış, kameraya gülümsüyordu. Onu annemle babamın düğün fotoğraflarından tanıdım. Babamın sağdıçı, Adam. Adam babamın başının arkasında tavşan kulakları tutuyordu. Kaskları ve kaya tırmanışı kayışlarıyla bir kayanın tepesinde duruyorlardı. Fotoğrafın arkasında şöyle yazıyordu: *Zirveye ulaştık.*

Bir sonraki fotoğrafta babam sahilde sörf tahtasının üzerinde yuvarlanıyordu. *Babam sörf mü yapıyordu?* Benden daha yaşlı olamazdı. Annem de çekimdeydi.

Son fotoğraf burada, evde çekildi. Ben kollarında uyurken babam kitap okuyordu. Arkadaki tarihe göre üç yaşındaymışım. Tarihin altında "*Şehirde geçirilen her geceden daha iyidir.*" yazıyordu.

Annem saatler sonra eve geldiğinde beni hala masada babamın el yazısıyla yazdığı notları okurken ve bizimle geçirmediği saatlerde neler yaptığını öğrenirken buldu. Eski fotoğraf albümlerini çıkardı ve beni çılgın parti günleri ve babamın maceracı yönü hakkında bilgilendirdi. Bilmediğim tarafını. Ölümüyle aldatıldığımı tarafını. Hiç sormayı düşünmediğim tarafını. Babam dolu dolu bir hayat yaşamıştı.

Dışarıda tam anlamıyla işleyen bir insan olmam gerektiğinde Sebastian'ın günlük kayıtlarını ziyaret etmekten daha iyisini biliyordum. Cumartesi günüydü ve söz verdiğim gibi giyinmiş, Danny ve Theory'nin yeni arkadaşlarıyla tanışmaya hazırdım. Ama günlerdir babamın eşyalarının olduğu kutuyla meşguldüm ve Sebastian'ın beni hem yatıştıran hem de ayağa kaldıran sözleriyle kendi gözyaşı nehrimde uykuya dalma rutinimi sürdürememiştim. Yazılarını özlemiştim, *onu* özlemiştim.

Bir yenilgi mırıltısıyla ceketimi çıkardım ve misafir odasındaki yatağın altından günlüğü aldım. Yere uzanarak kaldığım sayfayı açtım.

Birkaç gün oldu ve Phoenix hala suratsız ve nedenini paylaşmak istemiyor. Bu durum beni de mutsuz etti çünkü benim mutluluğum onunkine bağlı. Bunu ozmoz sürecine benzetiyorum-

Bir sonraki kayda geçtim. Emily'nin hamileliğini itiraf etmesini beklediğim haftayı rahatlatmaya gerek yoktu. Sebastian'ı mutlu edemeyeceğimi bilmek de hoşuma gitmiyordu, çünkü başkasının gözünden elde edilen mutluluk gerçek mutluluk değildi.

Bu gece Phoenix'le kendimi tutamadan seviştim. Görünürde birbirimizi tanıyamıyorduk ama ikimizin de içinde bir şey vardı ki, karşısındakini tanımlıyor ve hareketlerimize kilitleniyordu. Bizi yönlendiriyor ve kontrol ediyordu. Ben her şeyi serbest bıraktım. Kıskançlığımı, öfkemi, incinmişliğimi, kızgınlığımı, kederimi. Birbirimizi pençeledik. Tek bir deri olana kadar kendimizi şekillendirdik. Tek bir zihin. Ben onun acısını umursamadım, onun da benimkini umursadığını sanmıyorum. Bize dağıtılan el yüzünden dünyaya öfkelenen bencil canavarlardık. Ve intikamımızı birbirimizden aldık. Artık dokunuşlarımdan mırıldanan ve sikim için nazlı nazlı yalvaran o tatlı çocuk değildi. Bukleleri Medusa'nın yılanları gibi başının etrafında yüzüyordu ve dilinden dökülen kelimeler de aynı derecede zehirliydi.

Kollarımda bir tüy gibiydi ve tüm tüy dikenleri uçup gidene ve sadece orta omurgası kalana kadar onu kopardım ve fırlattım.

Sayfadaki kurumuş gözyaşı damllarına dokundum. Birçoğu vardı ve yazı ilerledikçe boyutları artıyordu.

İçimdeki karanlığı tanımasına ihtiyacım vardı. Beni her yönümle tanımasına ve her yönümle kabul etmesine.

Sadece bu gece için, sikim onun derinliklerine gömülmüşken ve dişlerim derisinin yüzeyinden fırlamak üzereyken, birazını onun taşımasını istedim. Çünkü tek başına katlanmak her zaman çok ağırdır.

Ellerimin tersiyle gözlerimi temizledim ve son cümlesini anlamaya çalışmak için kitabı yaklaştırdım. Sanki titrerken yazmış gibiydi.

Birinin bunu daha iyi yapmasını istiyorum.

Günlüğü göğsüme yaslayarak sallandım. *Bunu şimdi okumamalıydım.* Söz verdiğim gibi Theory'nin evine gitmemin imkânı yoktu. *Asla.*

Bir giriş kalmıştı ve bunu bitirmeye karar verdim çünkü bu şekilde daha fazla devam edemezdim. Kot pantolonumun içinden tişörtümü çıkardım ve yüzümü sildim. Bunu bitirdikten sonra artık Sebastian olmayacağı fikri midemi isyan ettirdi. Kılıçları ve geri çekilmem için bağırان küçük adamları görmezden geldim ve sayfayı çevirdim.

Dakikalar sonra ayağa fırladım ve daha fazla güneş ışığının içeri girmesini sağlamak için perdeleri geri çekmeden önce ışık düğmesini açtım. Yazıyı doğru okuduğumdan emin olmam gerekiyordu. Tekrar okudum. Ve tekrar. Nefesimi tutarak ve yere çökerek o kadar çok ağladım ve güldüm ki ikisi arasındaki farkı anlayamadım. Kendimi bir kar meleği gibi yaydım ve omuzlarımdan süzülen tuğlaların arasından nefes aldım. Neredeyse bir aydır ilk kez, geleceğimi yaşayamayacağımı düşünmekten başka bir açıdan düşündüm. Sonra kıvrılıp ağladım ve biraz daha güldüm, sonunda banyoya gidip şişmiş yüzüme soğuk su çarptım. Aynada kendime baktım ve başımı sallayarak kendime "Tamam, iyi olacaksın" dedim. Ve sonra Theory'nin evine gittim.

BÖLÜM 19

SEBASTIAN

"İnsan anlam arayışında olan bir varlıktır."

~PLATO

Kış Balosundan Sonra

I Emily'i taşınmaya ikna etmişti. Birkaç kasaba ötede hemen müsait bir yer bulduğumuz için şanslıydık. Kiralık ve satın alma opsiyonlu tek katlı bir çiftlik evi. Bir avukatla tartışmayı kazanmak ama o bile sürekli merdiven çıkmanın durumu için ideal olmadığını inkar edemezdi. Bu hamilelik çok hassastı ve bu sefer her şeyi doğru yapmaya kararlıydık.

Phoenix'in yatak odasının penceresinin tahtayla kapatıldığını görmek kalbimin sarsılmasına neden oldu. Derinize bir kıymık battığında olan türden bir sarsıntı. Ya da bir kağıt kesiği aldıktan sonra. Elim içgüdüsel olarak onun iyi olduğunu teyit etmek için telefonuma uzandı ama kendime onunla iletişime geçerek işleri daha da kötüleştirmeyeceğime dair söz vermiştim. Bu, tutmam gereken en zor söz olduğunu kanıtlamış olabilir.

Orada çöp biriktirecek kadar uzun süre yaşamamıştık ve tüm eşyalarım Phoenix ile paylaştığım kiralık evimdeydi ve çoktan kutulanmıştı. Bu yüzden taşınma hızlı ve kolay oldu.

Emily nakliyecilerle konuşurken ben de evi son kez gözden geçirdim. Ofisindeki masa ve sandalye henüz kaldırılmamıştı ve eski günlüğüm masanın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Geride bıraktığım. Emily'nin okuduğu.

Ayaklarım titreyerek çantamı sırtımdan çıkardım ve otururken masanın üzerine koydum. Daha sonraki kayıtlardan birine doğru açıldı ve Emily'nin el yazısıyla yazdığı bir not sayfaya yapışmıştı. Önce yazıyı okudum.

Bugün çimlerde yuvarlandım ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Benim evimde çimenler her zaman ciddi bir mesele olmuştur. Sadece gösteriş için orada duran iyi mobilyalar gibi. Çalıları kesilmiş bakımlı çimlerimiz, üzerinde oynamak için değil, etkilemek için oradaydı. Tanrı korusun, vücudumu sevinçle yumuşaklığına doğru fırlatarak tertemiz kesilmiş bir bıçağı çizmem. Bir yetişkin olarak bile üzerinde yürümeden önce omzumun üzerinden bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Ama bugün içinde yuvarlandım. Hava bir kahkaha ile ciğerlerimi terk etti ve rüzgâr beni yolun bir kısmına taşıdı. Onun sayesinde daha önce yaşamadığım bir duyguyu yaşadım. Daha önce hiç yaşamadığınız bir duyguyu adlandırmak zordur, ama sanırım zorlanırsanız buna... sersemlik derim.

Sonra Emily'nin notunu okudum.

Evlenmeden önce bir ressama aşıkım, Picasso türünden bir ressama değil. Her neyse, babam Miguel ve benim iyi bir çift olduğumuza inanmıyordu. Babamın seçimlerimi onaylamamasının ne anlama geldiğini size açıklamama gerek yok. Babanla arkadaşılar sonuçta. Bir elmanın iki yarısı derler ya. Sonra ne olduğunu biliyorsun. Hikâyelerimiz çok farklı değil ve senin ve benim yanlış yaptığımız yerlerin suçunun ağırlığı da çok farklı değil. Aramızda eşit olarak dağıtılmış durumda. Çok uzun süre kalan tek kişi sen değilsin Sebastian.

Miguel ve ben kendi rugby takımımızı kuracak kadar çocuk sahibi olmaktan bahsederdik. Sonra onu terk ettim, tıpkı senin Alex'i terk ettiğin gibi. Ve sonra çocuk sahibi olmanın benim için hiçbir zaman mümkün olmayacağını anladım. Bir umut vardı, sonra o da öldü. Oğlumuz öldü. Mutluluğu hak etmediğime dair daha ne kanıta ihtiyacım vardı?

Bir yalanı yaşamaktan bıktım, Sebastian.

Yorulduğunda çektiği o acı dolu iç çekişini hayal edebiliyordum ama yapılacak daha çok iş vardı.

Günlüğünüzü okuduktan sonra düşündüm ki: Artık onu tanıyorum. Bunu doğru yapabiliriz. Ama geçen hafta seni izlemek bana ne kadar yanıldığımı bir kez daha gösterdi. Çocuğumuzun iyiliği için başlangıçta asla bütün olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışma fikri deliliğin tam tanımı Sebastian.

Sana yeni bir teklifim var. Asla önermeyi düşünmeyeceğini bildiğim bir teklif, çünkü senin hakkında bildiğim tek şey, sana borçlu olunan tek şeyin arafta bir hayat olduğuna inandığın. Kendin için daha büyük hayaller kurmak için yanlışlarından ötesini göremiyorsun. Bir süre ben de göremedim. Neyse ki artık aydınlandım, ha?

Arkadaş olarak yeniden başlayalım. Bunca yıldan sonra senin hakkında bilmediğim çok şey varmış. Ve senin de kendin hakkında bilmediğin çok şey olduğundan şüpheleniyorum. Birbirimize olduğu kadar kendimize de gerçekten yabancıyız.

Zaman sınırlı ve şimdiden çok büyük bir kısmını boşa harcadık. Başından beri bize bunu yapma özgürlüğü verilmiş olsaydı, her zaman olmayı amaçladığımız kişiyi geri kazanma yollarımızda birbirimize yol gösterici ışık olalım. Ve çocuğumuzu sevgi, dürüstlük ve dostluk temelinde yetiştirelim.

Hepimizin başı dönsün, Sebastian.

Emily kapı aralığından beni izledi, kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu ve aramızda sessiz derin bir nefese eşdeğer bir şey geçti. "Nakliyeciler son eşyaları almak için bekliyorlar," dedi bakışlarını masasına yönelterek. Bir adım öne çıktı ve kendi imzasını taşıyan boşanma kâğıtlarını dirseğimin yanına koydu ve beni yine yalnız bıraktı.

O anı yakalamak için acele ettim. Hislerimi tazeyken kağıda dökmek için.

Bir erkeğin değeri ailesine ne kadar iyi baktığıyla ölçülür derler. Birlikte olmadan da bir aile olabiliriz. Aşık olmadan da bir aile olabiliriz. Tabii ki bir aile kuracak kadar akıllıyım.

Bunu biliyordum ama bilmediğim şey her şeye sahip olabileceğimdi. Ya da hepsini hak ettiğimi. Denemeye bile cesaret edemedim. Belki de Emily haklıydı. Belki de iyi bir hayata layık olduğuma inanmıyorum. Bütün olmaya. Ve bu gerçek, beni arka bahçemdeki hatalı çitin üzerinden atlamaktan ve Romeo'nun kötü bir taklidi gibi Phoenix'in penceresinin altında dizlerimin üzerine çökmekten alıkoyan birçok nedenden biri. Hâlâ yapılması gereken çok şey var. Ve hala tehlikede olan çok şey var.

Boşanma belgelerini imzaladık.

Bu ifadenin doğru olması için onları imzalamak için durakladım.

-Ama bu onun benim ailem olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Şu anda bana ihtiyacı var, onların da bana ihtiyacı var ve benim odak noktamın sabit kalması gerekiyor. Ayrıca kendimi bulmam gerekiyor. Geçmişimle barışmaya. Emily ile yeni bir bağ kurmak için. Şimdiye kadar sahip olduğumuzdan farklı bir şey.

Geleceğim şu anda yaptığım seçimlere, şu anda gösterdiğim çabaya bağlı. Daha güçlü olmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Anka kuşumla birlikte küllerimden doğmak için özgür olmak istiyorum.

Kalemi bıraktım ve Phoenix'i düşündüm. Ondan beni beklemesini istemek bencillik olurdu. Hazır olduğumda hâlâ orada olacağını ummak çok mu fazlaydı? Müsait olacağını. Beni hâlâ isteyeceğini.

"Efendim?"

Nakliyeciler masa ve sandalyeyi kamyonu taşımak için kapının hemen içinde bekliyorlardı. "Ah, evet, üzgünüm." Çantamı ve günlüğümü aldım. "Hepsi senin." Ön kapıya doğru giderken durdum, bakışlarım günlüğe sabitlenmişti. Phoenix yarın okula geldiğinde benim artık orada olmayacağımı öğrenecekti. Her ne kadar varlığımı onun hayatından silmek istemesem de, nasıl kalabilirdim? Bize nasıl böyle işkence edebilirdim? *Anlamayacak. Harap olacak.*

İlk koşacağı yer burası olurdu. Kendime ikinci bir tahminde bulunma fırsatı vermeden önce hızlıca bir not karaladım ve günlüğün yanına mutfak tezgâhına bıraktım, parmaklarımı son bir kez yazının üzerinde gezdirdim. Sözlerim onun için sevildiğini yeniden teyit edecekti, çünkü sevildiğinden şüphe duyacaktı.

önümüzdeki günlerde ve haftalarda. Acı ç e k e r k e n yalnız olmadığını bilecekti. Belki bu bana onun affını bile kazandırabilirdi. İnsan umut edebilir.

Hareket eden adamları dışarı kadar takip ettim ve arkamdan son bir kez bakarak kapıyı kapattım.

Sehpanın önünde oturmuş, babamın kişisel eşyalarıyla dolu kutulara dalgın dalgın bakıyordum. Ölümünden sonra sakladığım tek eşyaları onlardı ama henüz onları gözden geçirmemiştim.

Omzuma dokunan bir el beni irkiltti. Emily bir fincan sıcak çikolatayı bana uzattı ve tamamen içime çekmem için yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. Teşekkür ederek başımı sallayarak kabul ettim ve içinde şekerleme olmadığını fark edince içimi burkan bir duygusallıkla sarsıldım. Sıcak çikolatamı daha önce hiç kabarık şekerlemelerle birlikte almamıştım. Onlar olmadan bir daha asla içemeyeceğimi bilmediği için suçlanamazdı. *Phoenix'ten sonra olmaz.*

Kitabı yanıma koydum, kanepeye uzanıp yuvarlak karnını ovuşturmasını ve elinde şu kendini *sevmek için asla geç değildir* kitaplarından birini tutmasını izledim. Bu bana bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattı. İlk kutuyu açmadan önce kafamı sallayarak temizledim.

En üstte annemin bir fotoğrafı duruyordu. Minyon bedenini yutan, prenseslere layık bir gelinlik giymişti. Koyu renkli, nazik yüz hatlarına sahip uysal bir kadındı ve beni çok severdi. Ama sonuçta her zaman babamın davulunun ritmine göre yürümüştü. Onu babamın kayıplarından biri olarak görüyordum. O zamanlar bile, kusurlarına rağmen onu sevmek daha kolaydı. En çok ihtiyacım olduğunda beni savunmamasına rağmen. Babam karşı çıkılması kolay bir adam değildi.

Bir sonraki fotoğrafta koridordan iniyorlardı. Babam, gecenin bir şehrin üzerindeki gölgesi gibi onun üzerinde yükseliyor ama sözsüz bir koruma vaadiyle ona bakıyordu. Babamın sorunu buydu. Hepimizi kurtaracak olanın kendi iradesi olduğuna gerçekten inanıyordu. Kusursuz duruşumuza kadar birbirimizin aynısıydık ama benzerliklerimiz burada sona eriyordu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Eşyaları karıştırırken, cicili bicili eğreti bir iple bağlanmış yıpranmış bir defter çıkardım. Çözmeden önce bir elimi ön yüzünde gezdirdim. Sayfalar sertti ve sanki suya konmuş ve sonra kurumaya bırakılmış gibi birbirine yapışmıştı. Ama kâğıtların üzerindeki kelimeler bozulmamıştı, bu da kitabın sadece eski olduğunu ve düzgün bir şekilde korunmadığını düşünmeme neden oldu. Onları parçalara ayırmadan birbirinden ayırmak sabır gerektiriyordu.

Ailemin evini toparlama ve önemli görünen her şeyi saklama görevini emlak müdürüne bırakmışım, bu yüzden bu kitap benim için bir gizemdi.

*Babam dün gece annemin beni kucığına almasına izin vermedi.
Güçlü erkeklerin hastayken şımartılmaya ihtiyacı olmadığını söyledi.
Bütün gece yastığıma sarılıp ağladım. Bilseydi çok üzülürdü.*

Kalbim hızla çarparak Emily'ye döndüm, bulduğum şeyi paylaşmak niyetindeydim ama kitabı göğsüne yaslanmış uyuyordu. Ağustos 1956 tarihli bir sonraki sayfaya geçtim.

*Bugün bahçede bir tavşan buldum. Küçük, beyaz ve kabarık ve yatağımın altında içi ot ve çikolata dolu bir kutuda saklanıyor.
Babam onu öğrenmemeli. Çivi gibi sert olmam ve dünyanın karşıma çıkaracaklarına hazır olmam gerektiği hakkında bir yorum yapacak.
Ona göre bir tavşan bunun tam zıttı. Tavşanları sevmeyen bir adam olmak istemiyorum. Babam gibi olmak istemiyorum.*

Büyükbabamla ilgili bir imge bulmaya çalışırken kalbim göğüs kemiğıme çarpıyordu. Babamın en kötü ruh hallerinden bazılarıyla ilişkilendirdiğim heybetli, alaycı bir adamın sadece belirsiz izlenimlerini yakalayabiliyordum. Pek sık uğramazdı ve aslında ergenlik yıllarımdan önce bizden uzaklaşmıştı. Bir keresinde babama bunu sormuştum ve o da "Onsuz daha iyiyiz" demişti. Ve bu her şeyin sonu oldu. Ondan bir daha hiç bahsetmedik.

"Oğlu anlamak için önce babanın ekmeğini bölüşmek gerekir," diye düşündüm. Phoenix de bir keresinde bana aynı şeyi söylemişti.

Ciğerlerim boşalırken derin bir nefes aldım ve kendime duyduğum nefretten bir nebze olsun kurtuldum. *Bu ben değildim. O bile değildi* ve büyükbabamla da başlamadığından şüpheleniyordum. Ama burada bitecekti.

Bakışlarım sevgiyle Emily'nin karnına sabitlendi. Üzerini örttüm, babamın günlüğünü kolumun altına yerleştirdim, fincanımı aldım ve şekerleme aramaya başladım.

Sevgili Phoenix,

Sensiz olmayı zor buluyorum, ama yokluğunda çok şey öğreniyorum ve tek umudum, eğer birlikte olmamız gerekiyorsa, bu ayrı zamanı geçirdiğimiz için daha iyi olacağımız.

Seni geceleri çiziyorum. Bunu biliyor muydun? Tabii ki bilmiyordun. Bu mektuplar düzensiz geliyorsa özür dilerim, yazmadan önce düşünmek için kendime bir an bile izin vermiyorum. Duygularımı filtresiz ifade etmek istiyorum. Senin için onları gül rengine boyamadan.

Yatak odamın bir köşesini geçici bir sanat stüdyosuna dönüştürdüm. Resim yapmanın bir meditasyon ya da terapi biçimi olarak kullanılabileceğini okumuştum, ben de bir deneyeyim dedim. Aynı zamanda iyi bir pornografi biçimi olduğu da ortaya çıktı, çünkü yatağımın üzerinde doymuş bir şekilde yayılmış bedeninden başka bir şey resmedemiyorum. Ya da vecd içinde bana sarılmış. Başınız arkaya atılmış, ağzınız açık ve boynunuzun ipleri yay gibi gerilmiş.

Merak etmeyin, resim yapmakta siyasetten bile daha kötüyüm. Tuvalimde oluşan şekiller sadece benim gözümde nettir.

Öpüşmelerimizin tuzluluğunu özliyorum, o kadar erotik ve erotik ki, sık sık üst dudağını ve üzerinde oluşan ter boncuklarını yutuyordum.

Hâlâ uyurken ellerini yanaklarının altına sıkıştırıyor musun? Ağzın hala büzüşüp beni bir öpücük için çağırıyor mu? Yoksa bunu da mı senden çaldım? Beni özliyor musun?

Gözyaşlarım kelimelerimi silmeden önce mektubu orada bitirdim. Rutin olduğu üzere kâğıdı katladım, adresli zarfına koydum, mühürledim ve yatağımın altından son bir aydır biriktirdiğim, ona gönderilmemiş diğer mektuplarla dolu ayakkabı kutusunu çıkardım. Yakında yeni bir kutuya başlamak gerekecekti.

Soyundum ve duşa girdim. Gözlerim kapalı bir şekilde kendime dokundum ve bunu onun yaptığını hayal ettim. Sıcak su vücudumdan aşağı süzülürken meme uçlarımı parmaklarımın arasında yuvarladım ve onun ağzı olmasını dileyerek kalçalarımı havaya kaldırdım. Aletimin, Phoenix'in orada olmadığını hatırlatan her hareketinde karnımın alt kısmına vurduğunu hissetmek beni kızdırıyordu. Öfkeyle, kayganlaştırıcı olarak sudan başka bir şey kullanmadan kendimi kavradım ve onun adına küfrederek boşalana kadar avucumun içinde becerdim. "Siktir, Phoenix!" Dizlerimin üzerine çöktüm ve suyun giderin etrafında dönmesini izledim. "Seni seviyorum."

Üniversitenin merdivenlerini koşarak çıktım, içerideki hareketlilik beni heyecanlandırmıştı. Öğrenciler koridorlarda burunlarını kitaplarına dayamış yürüyor, bölüm ilan panolarına el ilanları asılıyordu. Liseden istifa ettikten sonra başka bir işe girmemiştım, bunun yerine Emily'nin hamileliğine ve kapanışına odaklanmaya karar vermişim.

Hâlâ sonbaharda bölüm direktörlüğü görevini devralacaktım ve Phoenix'in kabul edildiği Mantık dersini vermek için listede yer alıyordum. Rollerden birinden ya da her ikisinden de çekilmem gerekme ihtimali vardı ama bunu henüz düşünmek istemiyordum. Bu benim hayalimdeki işti ve bunu da kaybetmek istemiyordum.

Phoenix'in bana karşı hissettiklerinin bir karasevda ya da babasını geri kazanmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişim olduğunu söyleyen tekrarlayan sesi bir kenara ittim. Ayrılığımız sırasında aklının başına geleceğini fısıldıyordu. Beni unutacağını, beni aşacağını, genç olduğunu ve bir çocuk yetiştirmenin getirdiği sorumlulukları istemeyeceğini - eğer zamanımız gelirse ve geldiğinde. Çünkü sonbahar geldiğinde koşullarımızda pek bir değişiklik olmayacaktı. Daha fazla beklememiz gerekecekti.

En iyi ihtimalle bu süreçte ayrı hayatlar yaşarken aşkımıza tutunurduk ve en kötü ihtimalle paylaştığımız şey bir daha tekrarlanmayacak bir hataydı ve bana en azından onun bu okul duvarları içinde büyüdüğünü ve geliştiğini görme gibi küçük bir ayrıcalık tanındı.

İyimserliğimi tartışmaya açmakta ısrar eden kafamdaki o olumsuz sese kapıyı tamamen kapattım. Bunu yapmak ne kadar da kolaylaşmıştı. Henüz kolay değil. Sadece daha kolay.

Kapıyı benim için açan genç bayana teşekkür ederek sekreterin masasına yaklaştım. Kır saçlıydı, inci zincirinden sarkan bir gözlük takmıştı ve kendisini destekleyen bir minderin üzerinde oturuyordu. Çerçevelerinin kenarlarından bana soru dolu gözlerle baktı. Daha önce iki kez karşılaşmıştık ama sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi selamladı.

"Dr. Sebastian Wicked?" Hatırlaması için işaret ettim ama gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti, daha fazlasını bekliyordu. "Sonbaharda bölüm başkanlığını devralıyorum..." Hâlâ bir şey yok. Kimlik bilgilerimi almak için çantamı açtım ama o gözlüklerini çıkardı ve masasının üzerinde duran başka bir gözlüğü taktı. Bunlar öncekilerden daha kalındı.

"Oh! Dr. Wicked. Evet, evet, sizi şimdi hatırladım. Nasılsın canım?"

"İyiym Bayan Duncan," dedim kıkırdayarak. "Bay Talbot'u görmeye geldim. I

Tamamlamam gereken bazı evrak işleri var ve ders programımı oluşturmama yardımcı olacak materyaller için akademik arşivinize bakabileceğimi söyledi."

"Tabii ki. Takvimine bir göz atayım." Gözlüklerini tekrar değiştirdi. "Şu anda bir toplantıda; siz biraz erkencisiniz. İsterseniz size kayıt odasını gösterebilirim. Böylece beklerken yapacak bir şeyiniz olur."

Duvarlarda dosya dolapları sıralanmıştı ve hava eskimiş kâğıt ve toz kokuyordu. "Bu kutularda ne var?" Beş kutunun istiflendiği odanın bir köşesine doğru ilerledim.

"Ah, bunlar bizim gecikmiş Dr. Michaelson'un kalan eserleri olmalı," dedi gurur ve üzüntüyle.

"Gerçekten mi?" "Alabilir miyim?" diye sormadan önce bir tanesinin kapağını kaldırdım.

"Misafirim olun. Birkaç profesörden fazlası müfredatlarını onun öğretileri üzerine inşa etti. Sizi yalnız bırakayım."

Biraz sonra elimde bir kutuyla Bayan Duncan'ın masasına döndüm. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Burada, personelden ziyade oğlunun elinde daha çok işe yarayacağına inandığım eşyalar var. Bunları ona teslim edebilir misiniz?"

"Hemen, Dr. Wicked."

Toplantımın ardından üniversite kapısından çıkarken telefonum çaldı. Avukatımdı; büyükbabamın izini sürmüştü.

Ekranda numara ve parmağım arama düğmesinin üzerinde park yerinde boş boş bekledim. Korkmuştum. Yine bir çocuktum. Beni reddedecek miydi? Bir saniye içinde ölçüp biçecek ve beni eksik bulacaktı - çok yumuşak, çok muhtaç.

Ve sorun da burada yatıyordu. Bu işe aklanma, affedilme ihtiyacıyla girmiştim. Ve babam bunu bana sağlayamayacağı için, büyükbabamın onun yerine geçmesini bekliyordum. İhtiyacım olan tek bağışlanma kendiminkiydi. Onun benim hakkımda ne düşündüğü **önemli değildi**, olmamalıydı **da**.

Büyükbabama tek bir şey için ihtiyacım vardı. Soyumuza ekilen o ilk zehirli tohumun izini sürmeme yardım etmesi için. Nereye gittiğimi bilmek için önce nereden geldiğimi anlamam gerekiyordu.

Telefonu bağladım ve kendime bir söz verdim. Söyledikleri beni ne yıkacak ne de yapacaktı.

Sevgili Phoenix,

Büyükbabamla bağlantı kurdum ve buluşmak için bir zaman ayarladık. Biraz gerginim. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama neyi başarmayı umduğumu biliyorum.

Huysuz bir ihtiyar. Çapraz konuşma saatinde onu rahatsız ettiğim için neredeyse telefon hattından boynumu kırıyordu. Görünüşe göre, kazanan kelimeyi unutmasına neden olmuşum. Tekrar bulmasına yardım ettikten sonra zar zor yumuşadı. İtiraf etmeliyim ki ilk başta babamın ondan hiç duymadığı özrü arıyordum. Ya da

Belki de babamdan hiç alamadığım bir şey. Ama şimdi, sadece anlamak istiyorum. Göreceğiz, sanırım.

Üniversiteden kutuyu aldınız mı? Aldığınıza sevindiniz mi yoksa üzüldünüz mü? Size herhangi bir şekilde yardımcı oldu mu?

Buradaki hatamın farkındayım. Benden geldiğini bilmenizi istememiştim ama önce süzgeçten geçirmeden yazmak bu tür hatalara yol açabiliyor.

Arkadaşınız Danny ile de kampüs turunda karşılaştım. Film BFA programının sundukları onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir saniyesini rica ettim, o da istemeye istemeye kabul etti.

Senin yanında olmasını istemiştim. Özellikle de bu dönemde. Bu isteğim onu rahatsız etti ve siz ikiniz çocukluğunuzdan beri bunu yaptığını söyledi. Böyle harika arkadaşlara sahip olduğun için şanslısın.

Ayrıca yeni bir şeyler denemek için gösterebileceğiniz her türlü eğilimi teşvik etmesini istedim. Onun sözlerinin "büyük şans" olduğuna inanıyordum. Ama bundan sizin için de iyi bir şey çıkacağına inanmak zorundaydım. İnanmak zorundaydım.

Sen bildiğinden çok daha fazlasısın. Seni seviyorum.

Phoenix,

Bunu size duvarlarıma siyah boya sıçramış ve ellerime hayali kan bulaşmış halde yazıyorum.

Hiç bir rüyanın içinde sıkışıp kaldınız mı? Daha doğrusu bir kabusta? Ben bu gece bir tane gördüm. Beş saniyeden fazla sürmeyen bir sahne ama tekrar tekrar oynayan bir sahne ve kendime ne kadar bağırırsam bağırayım uyanamadım, Sebastian!

Pash, çelik bir merdiven boşluğu kapısını omuzlayarak çatıya çıktım. Alexander, sırtı bana dönük bir şekilde kenarın üzerinden bakıyordu. Yün paltosu rüzgârın kollarında dalgalanıyordu, kendi kolları ise görünmez bir çarmıha çivilenmiş gibi havaya kalkmış ve uzanmıştı. Adı dudaklarımdan acı dolu bir çığlıkla döküldü ve sonra kayboldu.

Sahne her tekrarlandığında farklı bir şey denedim. Ona koştum, yapmaması için yalvardım, affetmesini istedim. Çabalarımın rağmen aynı şekilde sona erdi.

Sonunda uyandığımda titriyordum, ıslaktım ve üşüyordum. En çok da kızgındım, Phoenix. Ama bu kez kendime değil, bu kadar zayıf olduğu ve benim için daha fazla mücadele etmediği için Alex'e. Belki de öyle olsaydı, babama boyun eğmezdim. Bu onun hatası, diye düşündüm. Benim değil. Benim suçum olamaz. Artık olamaz.

Sonra sessizce ve ağzımı kocaman açarak ağladım, Phoenix. Çünkü acı çekiyordum, çünkü düşüncelerimin duygusuzluğundan utanıyordum. Ve çünkü Emily'nin odası koridorun sonundaydı ve onu uyandırmak istemiyordum.

Sonra resim yaptım, çünkü resim yapmanın beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Seni resmetmenin beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Ama zihnimde seni net bir şekilde resmedemiyordum çünkü rüya bitmiş olsa da beni takip ediyordu. Fırçamı bir kenara fırlattım ve avuç avuç siyah boya alıp tuvale sürdüm. Ve sonra aynı ellerimi duvarlarımda gezdirdim. Öfkelenmem gerekiyordu ama yapamadım.

Suçlama kör bir yarasa gibi üzerime çöktü. Ya da taşlar. Alex çatıda çarmıha gerilirken taşlanıyormuş gibi mi hissediyordu? Taşlar benim tarafından mı geliyordu? Onu ben mi devirdim?

Bastırılmış öfkem kızgın bir uyarılmaya dönüştü ve seni burada istedim. Burada olmanı istedim ki seni ağır cüssem altında sıkıştırabileyim ve sikimi içinden geçirip çığlıklarını yiyebileyim. Seni boyamla kaplamak ve gözlerinin içine bakıp kendi teslimiyetimi görürken beni almanı söylemek istedim, hâlâ istiyorum. Seni dört ayak üzerinde güreştirmek ve kontrolden vazgeçme isteğin sayesinde tüm gücümün sana geçtiğini hissetmek. Sen benim gücüm olurdun. Benim direğim. Temelimin çökmesini engellerdin. Bana onu sana vermemi söyledin. Bu gece içimdeki şeyin bir kısmını sana vermemi.

Ve geldikten sonra, seni çok yakınımda tutardım. Her zamankinden daha yakın. Ve seni asla bırakmayacağıma söz verirdim. Düşmene asla izin vermeyeceğime söz verirdim.

Tüm bunlardan sonra kendimi özgür hissettiğimi söylemek kulağa çılgınca geliyor mu Phoenix? Yıllardır hissetmediğim kadar hafif. Her şeyi hissetmek için kendime izin vermem yeterli olabilir miydi?

Bunu yazarken hâlâ titriyorum ve özgür hissetmek, düzelmek ya da tamamen dönüşmek anlamına gelmiyor. Ama bir dönüşüm yaşıyorum. Ve şu anda ne kadar sarsılmış ve yıkılmış olsam da, bunun bir ilerleme olduğuna inanıyorum. Öyle olmak zorunda, çünkü geriye gitmeyi reddediyorum. Nihai hedef doğruca sana koşmakken olmaz.

BÖLÜM 20

PHOENIX

"Kendini tanı."

~PLATO

"Phoenix!" Teori kapıyı açar açmaz üzerime atladı. "Gerçekten geldiğine inanamıyorum."
Nefesimi topladıktan sonra, "Yapacağımı söyledim," diye cevap verdim.

"Evet, şey-" Omuz silkti, her şeyi burada bitirmeyi tercih etti. "Babamın bodrumdaki erkek mağarasını ödünç aldık. Hadi gel, seni herkesle tanıştırayım."

"Danny burada mı?"

Geriye doğru yürüdü. "Evet, ve ben de söz verdim, başkalarının önünde iğneleyici ezmek."

Merdiven sahanlığına ulaştığımızda "Hey," diye fısıldadım. "Sanırım bundan sonra sosyal medya sayfamın sorumluluğunu ben üstleneceğim."

"Sosyal medyadan nefret ediyorsun. Nasıl kullanılacağını bile biliyor musun?" diye tersledi.

"Eminim bir yolunu bulabilirim." Babamın eşyalarına ve Sebastian'ın son günlük yazısına geri döndüm. "Sayfamı bir tür yaşayan günlük olarak kullanmak istiyorum. Maceralarımı belgelemek için."

"Maceralara mı atılacaksın?" Elinin tersiyle alnıma bastırdı.

"Hey, Pheeny. Gelmişsin." Danny merdivenlerden hızla çıktı. "O hasta," dedi Teori. "Onu diğerlerinden uzak tutmalıyız." "Nesi var?"

Danny beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Ben iyiyim-"

"-Kendi Facebook hesabını yönetmekten ve *maceralara* atılmaktan bahsediyor."

Gözlerimi devirdim. "Unut gitsin-"

"Hayır, hayır, hayır, bunu unutmayalım," dedi Danny, beni garip bir şekilde gözlemleyerek. "Ben bunu tamamen destekliyorum ve bence sen de desteklemelisin, Theory."

"Yani, tabii ki öyleyim." Kollarını kavuşturdu, destekleyici olmadığına ima edilmesine sinirlendi. "Birdenbire ortaya çıktı, hepsi bu. Ama tabii ki tam destek veriyorum." Sesini komplocu bir fısıltıya indirdi. "Futbol takımının eğlencesine katılmaktan bahsediyorduk. Bundan daha maceracı bir şey olamaz, değil mi Pheeny?"

Kendimi neyin içine soktum ben? Danny duvara yaslanmış, okunması zor bir bakış takınıyordu. Ayrıca bu yıllara ait bir kot pantolon giyiyordu.

Dün gece bir partiye gittim. İlk kez. Sağır edici derecede gürültülüydü, aşırı kalabalıktı ve sonunda hafif sıklet grubumun belirlenmiş şoförü oldum. Bayıldım. Hayır, aslında *nefret ettim*. Ama yeni bir şey denemeyi sevdim. Konfor alanımın dışında kalan ve geçmişte "asla olmaz-Jose" sütununa yazdığım bir şey.

Ve *dans ettim*. Ben, Phoenix Michaelson, kelimelerin sayfadan emilmesini içeren aktivitelerin aşığı - tercihen otururken. Yanıp sönen ışıkların altında kalabalıkla birlikte öfkelenim, kırmızı bir Solo bardaktan bilmediğim bir şeyden ilk yudumumu aldım -sadece bir *yudum*, millet- ve her korkunç dakikasından nefret ettim. Bunun gibi daha fazla an istiyorum.

Artık birkaç yeni üyenin de dahil olduğu mürettebatımızın bir fotoğrafını paylaştım ve Facebook gönderisini #shareyourscare ile bitirdim.

Yatak odamın penceresinin dışına kar yağdı, tahta şimdi çıkıntıya dayanmıştı. Artık görmemeyi tercih ettiğim şeylerden saklanmak yok. Bu yeni bir şeyin başlangıcıydı.

İlk bildirim geldi. Sonraki ikisi ikincilik için savaştı. Ne olduğunu anlamadan elli yeni arkadaşlık isteği ve bir o kadar da #shareyourscare hashtag'li mesaj ve fotoğraf aldım.

Zihnim dondu ve vücudum geri tepti, gecikmiş bir "beğen" geldiğinde koltuğumun arkasına çarptı. Kullanıcı adı: Büyük Platon.

Sebastian. Öyle olmalıydı. Onu parmağını farenin üzerinde gezdirirken, kendini üç kez sorgularken hayal edebiliyordum. Yarardan çok zarar verip vermeyeceğini merak ediyordu.

Pencereden dışarı bakarken, onun destek gösterisinin bana neye mal olduğunu düşündüm. Karnımda bir ateş kıpırdadı, askerler silah cephaneliklerini bırakarak sığınağa koştular. Sıcaklık, zaten açtıkları yaralara merhem oldu ve onları bir dereceye kadar onardı.

Bana hiçbir şeye mal olmadı, ama cesaretle ödedi.

Mason grubumuza katıldığında üçlüden dörtlüye dönüşmüştük ve şimdi değişim öğrencisi ve satranç kulübünün kaptanı Juan ve Danny kadar gözaltında zaman geçiren gotik bir bilim insanı olan Jules, Altılı Paketimizi tamamlıyordu. Danny bizi bu isimle vaftiz etti.

Bu benim geçen haftaki korku paylaşımındı. Kendimi yeni insanlara açmak ve sadece benim ilgimi çeken şeylere açık olmak yerine onların ilgisini çeken şeylerle ilgilenmek. Satrancın harika bir stres giderici olduğunu ve kromozomların bazılarının düşündüğü kadar korkutucu olmadığını gördüm.

En önemlisi, kendimi ulaşıyor hissettim. *Büyüyorum.*

"Molly Ringwald aşkına! Delirdin mi sen?" Danny çılgın gözlerle sordu, elleri saçlarını koruyordu.

"Bu saç, Danny. Tekrar uzar." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, şimdi dalgalar ve bukleler halinde omuzlarımdan sarkıyordu. Babam saçlarını kulaklarına kadar uzatırdı ve kendimi bildim bileli ben de aynısını yapardım. Şimdiye kadar saçlarımı kestirmiş olsam da bu sadece bir düzeltmeden ibaretti ve onu bile aylardır yaptırmamıştım. "Saçsız nasıl göründüğümü hatırlayamıyorum."

"Bebek kitaplarını çıkar, tamam mı?"

"Ben ciddiym Danny. Bunun ben olduğumu nereden bileceğim?" -koyu saç tellerinden bir parçayı havaya kaldırdım- "Ben miyim?" Bilmem gerekiyordu. Her şeyi bilmem gerekiyordu.

"Şey, ah, ben... şey," kelimeleri karıştırdı ve ben onu kurtarmaya geldim.

"Bu sefer oturabilirsin. Bir daha asla kendin gibi olmanı istemiyorum. kendimi bulmama yardım etmek için." Danny yol boyunca av tüfeğini kullanırken Teori benim fikirlerimin çoğundan uzak durmuştu. Ama bazı yolların yalnız kat edilmesi gerekiyordu. Bu fikri benimsemeye başlamıştım.

Aynada benimle yer değiştirdi, birinci sınıftan beri yaptığı saç modelini ezberliyordu. "Bu kefali uzatmak neredeyse bir yılımı aldı." Sanki bir methiye düzüyormuş gibi konuşuyordu.

Yanına geldim, omuz omuza. "Sorun yok Danny. Yapmak zorunda değilsin."

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle, başını bana doğru çevirerek. "Bu sadece senin yolculuğun değildi. Benim seni desteklememle başlamış olabilir ama benim de bazı korkularım oldu. Sen beni çalıştırdın." Parmağıyla işaret etti. "Kıyafetlerim artık bu yüzyıla uyuyor," dedi kuru bir sesle. "Ve korkumu yendim ve Jules'a baloya gitmeyi teklif ettim."

"Ve o da evet dedi." Gururla omzunu ittim.

"Sanırım sözleri 'kesinlikle evet' oldu." Bir kahkaha paylaştık. "Hadi yapalım, Pheeny."

Tekrar aynanın karşısına geçip son vedalarımızı ettik. "Danny?"

"Evet?"

"Bahar tatili için planlarımı duymak ister misin?"

"Her seferinde bir şey, Pheenster. Her seferinde bir şey."

Mevsim değişiyordu ve ben de buna ayak uydururken benimle ilgili pek çok şey aynı kalıyordu.

Yeni şeyler denemek her zaman daha önce olduğunuz kişinin yanlış olduğu ya da gerçek siz olmadığı anlamına gelmezdi. Bu, kim olmadığınızı kesin olarak söyleyebileceğiniz anlamına geliyordu, çünkü *denemiştiniz*.

Hala okumayı partilere tercih ediyordum ve hala bir bira yerine şekerlemeli sıcak çikolatayı tercih ediyordum. Yeni insanlar tanımayı seviyordum ama

Eğer seçme şansım olsaydı, rahatlatıcı bir geceyi oturma odamızdaki şezlonga kıvrılıp Shakespeare'in oyunlarının film uyarlamalarını izleyerek geçirirdim. Artık hafta sonlarımın en önemli olayı Juan'ın bana satranç oynatması olsa da, bazen Theory ve Danny ile olan izole arkadaşlığımı özliyordum. Ve sosyal medyayı seveceğimi kim bilebilirdi ki?

Seçimlerimden daha emindim. Kendim hakkında inandığım şeylere daha çok güveniyordum. Ve başkalarının hikayelerini dinlerken, iyi olmadığım zamanları da kabullenmeye başladım. Bir gün öncesine kadar emin olduğum her şeyi sorguladığım zamanlar. Sebastian'ın kaybının beni çok sarstığı, yataktan çıkamadığım anlar. Hâlâ kötü günlerim vardı. Mükemmel olmak zorunda değildim.

Son yazımı bitirdim, hashtag'imi ekledim ve dünyaya gönderdim.

Saçıma uzandım - düşüncelerim Sebastian'ı aradığında verdiğim tipik tepki. Şimdiye kadar birkaç kez saçımı kestirmiştim - yanlar aşağıya doğru sivriltilmiş ve tepede sıkı bir bukle toplanmıştı - ama Sebastian saçımı severdi, bu yüzden onu düşünürken değer verdiği şeyi aramak içgüdüsel oldu.

Beni her halükarda güzel bulacağını hayal ediyordum ama bunun bir önemi yoktu. Şimdi değil. Şu anda olduğum kişi için değil. Buna bayıldım. Boynumu daha uzun, saçlarımı daha açık, çocukluğumdaki tonuna daha yakın gösteriyordu ve daha olgun görünüyordum. İçimle uyumluydu.

Her şeyden önce kendim için yaşayacağıma dair kendime söz vermiştim. Yaptığım şeyin onun için değil kendim için olduğunu teyit etmek için sık sık zihinsel olarak kendimi kontrol ettim. İkisini birbirinden ayırmak zor olabilirdi, özellikle de başlangıçta. Ama bir şekilde birbirimizin kollarına geri döneceksek, kim olduğum konusunda güçlü olmalıydım ve babamın vefatıyla barışmalıydım.

Bilgisayarımı kapattım ve yatağa girmeden önce soyundum. Ellerimi başımın arkasına koymuş, tavandaki bir noktaya bakarken, sinirli bir küfürle çarşafın altına uzanmadan önce yaklaşık yirmi saniye dayanabildim.

Sebastian'ın yüzünün görüntüleri değişen bir kanal gibi zihnime girip çıkıyordu. Eğitimli bir dansçının ritmiyle benimle sevişirken şık vücudundan akan ter. Ben ayaktayım, o dizlerinin üzerinde, ben havaya uçuyorum ve o açık ağzıyla yakalıyor.

Çarşafı ters çevirdim ve geldim. "Bununla ne yapardı?" Uykulu bir şekilde elimi ağzıma götürüp yalayarak temizlemeden önce sordum. Sebastian'ın kurtuluşa giden yolunu merak ederek daldım. Çok fazla tümsek ve aksilikle dolu olmamasını umuyordum. Ve sonra merak ettim Onu daha ne kadar seveceğimi.

Sonsuza kadar.

Ve onun için ne kadar beklemeye razı olacaktım? Çünkü işler sarpa sarmadan önce anlamadığım bir şeyi şimdi anladıysam, o da aşkın her derde deva olmadığıydı. Hayatta bazı şeyler yolumuza çıkıyordu. Barikatlar gerçek bir şeydi. Ve bu, filmlerin bana inandırmak istediği gibi ağır çekimde caddede koşup kollarına atlamak kadar basit olmayacaktı. Bash'in şeytanları vardı ve bir çocuğu olacaktı. Ve benim yapmam gereken daha çok şey vardı.

Ama onu daha ne kadar bekleyebilirim ki?

Ne kadar sürerse.

Bahar tatilinin üçüncü günü ve Altılı Paketimiz için bir aktivite seçme sırası bendeydi. Ben kaya tırmanışını seçtim.

Danny kendini bir kayanın üzerine atarken "Hatırlat da... seni... sonra öldüreyim," diye hırıldadı ama hiçbir şey keyfimi kaçıramazdı. Zafer kazanmış bir şekilde kayanın kenarında durmuş, bakışlarımı ufka dikmiştim. Bu gezintiyi aylardır bekliyordum. Babamın eşyaları üniversiteden geldiğinden beri. Kaya tırmanışını çok severdi ve ben de bunun paylaştığımız bir aşk olup olmadığını anlamak için sabırsızlanıyordum. Orada dururken kendimi çok heyecanlı hissediyordum. Başarılı. Güçlü. *Cesur*.

Grubumuzun geri kalanı oflaya puflaya ikinci eğitimle birlikte yükselmeye çalıştı. Aslında bu bir deneme sürüşüydü. Yapabileceğimiz en güvenli tatbikatlardan biriydi. Danny ve ben ekibimizin en formda olanlarıydık ama yüzüyle kayaya sarılmasına bakarak bunu söylemek zor olurdu.

"Bir daha asla seçim yapamayacaksın, Pheeny." Teori bana ters ters baktı, kask saçlarını düzeltti.

Sesler huzurumu kaçırdı, şikayet ettiler ve arkamda yere yığıldılar. Mason yanıma sokuldu. "Bu çok güzel."

"Evet, öyle." Hava berraktı ve güneş dokunulacak kadar yakındı. Bir elimi ona doğru uzattım, sonra kendi aptallığıma güldüm.

Herkes teker teker kavurucu ışınları yakalamak için sıraya girdi.

"Tamam, belki bir kez daha seçebilirsin," dedi Teori, omzunu omzuma vurarak ve ben de kolumu ona doladım.

"Seni seviyorum." Burnunu öptüm, o da buruşturdu. "Hala çok aptalsın, Phoenix Michaelson."

Kayamızın üzerinde öğle yemeğimizi yedik, şakalaştık ve fotoğraf çektik. Gün batımını izlemek için kaldık.

Sonraki hafta sonu tekrar gittim. Bu sefer çete olmadan ve daha yükseğe tırmandım. Annemin izniyle babamın küllerini rüzgâra verdim ve onu taşıırken korumasını istedim. İki turna gökyüzünde babamı kovalarken gözyaşlarımla güldüm.

Turnalar iyileşmenin ve yeniden doğuşun sembolüdür. Artık boş olan vazosunu göğsüme bastırdım. "Seni seviyorum baba. Ve tek umudum senin yarısı kadar bile olabilmek."

O gece kalbimi yardımcılara ve röntgencilere döktüm. Ve Sebastian'ın dünyanın neresinde olduğunu merak ettim. Uzun bir sessizlik içinde oturup Büyük Platon'un ortaya çıkmasını bekledim ama bu hiç gerçekleşmedi. Bildiğim kadarıyla bu lakap Sebastian'a ait bile değildi. O ilk seferden sonra onu bir daha hiç görmemiştim.

Sanki aramızda kilometreler değil de sadece ekranlar varmış gibi avucumu monitörümün üzerine koydum ve yemin edebilirim ki onun benimle çarpıştığını hissettim. Ekran kararana kadar, kolumdaki yanık kalbimdeki yanıkla eşleşene kadar öyle kaldım. Başım klavyemi yastık yapana kadar ve güneş tekrar gökyüzüne yükselene kadar.

"Hayır." Dolabımın kapısını çarptım ve hışımla çıktım. Teori hızını artırdı, yanından geçen bir öğrencinin neredeyse omzunu çıkardıktan sonra ondan özür diledi.

"Baloya *yalnız* gitmeyi düşünüyor olamazsın, Pheeny." "Bana balo için bir eş bulmayacaksın, Teori."

"Ama-"

Mason yanımda belirdi. "Ben de seninle geleceğim."

Arkamızdaki kalabalığın rahatsızlığı karşısında durdum. "Bu da iyi bir fikir değil."

"Gitmem gerek," dedi Theory, "ama bilgin olsun, harika bir fikir."

Mason beni ateş hattından çekip çıkardı ve fısıldadı, "Ben büyük bir çocuğum. Beni yönlendirmiyorsun ya da kabul ederek bana boş yere umut vermiyorsun. Biz arkadaşız, bunu anlıyorum." Ağzı böyle söylüyordu ama bakmadığımı sandığında gözleri başka bir şey söylüyordu.

Sırt çantamı omzumdan yukarı kaldırdım. "Neden biriyle gitmiyorsun?"

"Kimseyi bulamadım..."

"Karşılaştırır" demesine gerek yoktu, boşlukta duydum. Vücut dilinde. "Mason-"

"-Ben büyük bir çocuğum," dedi daha kararlı bir şekilde.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. "Ders başlamak üzere." "Seninle geleceğim ama daha iyi bir seçenek bulursan bana haber ver. Söz mü?"

"Elbette, Phoenix," dedi sırtarak ve yola çıkmadan önce başını sallayarak.

"Hey, anne."

"Oh! Phoenix, beni korkuttun."

Yemek masasında oturmuş bir yığın fotoğrafa dalmış olan anneme arkadan yaklaşıp kollarımla sarılmıştım. Kolumu okşadı, hala büyük sevgi gösterilerinden rahatsızdı, ama ben onu nasıl sevilme istiyorsam öyle sevmeye karar vermiştim, karşılığında hiçbir beklentim olmadan. Kendim olacaktım ve onun da özgün olmasına izin verecektim.

"İçeri girdiğimde pek sessiz değildim." Yanına oturmadan önce başının üstünü öptüm ve bir listeye benzeyen bir resim aldım.

"Yine kaya tırmanışına mı gittin?" diye sordu bir parça sıcaklıkla. Yolumu bulmamı izlemek hoşuna gidiyordu.

"Ah, evet." Taşıdığım kaskı yere bıraktım. Bu benim düzenli bir alışkanlığım haline gelmişti ve çete bu spora benim gibi bağlanmadığından, tek başıma yaptığım bir aktiviteydi. Dürüst olmak gerekirse böyle olması hoşuma gidiyordu. Bir sürü şey düşündüm ve babamla bir sürü şey konuştum. "Bu da ne?"

Uzattığım iğneyi aldı. "Oh, bu benim ve babanın ölmeden önce yapılacaklar listesi. Gitmek istediğimiz ama hiç fırsat bulamadığımız yerler. Neredeyse bunu unutuyordum," dedi hüzünlü bir ifadeyle ve sonra bir kenara koydu.

Annem kapanış için kendi görevindeydi. Kendini bulmaya çalışmıyordu, çünkü o kız çoktan gitmişti, ama şimdi kim olduğunu keşfetmeye çalışıyordu. Şimdi ne istiyordu ve eski kapıları kapatıp yenilerinin açılmasına yer açmak için ne yapması gerekiyordu. Elindeki resimlere göz gezdirmeye devam etti, birini diğerinin arkasına yerleştirdi ama gözleri sık sık listedeki fotoğrafa takılıyordu.

Sonra babamın benim için bıraktığı, daha sık okuduğum mektubu hatırladım. *Annene iyi bak, Phoenix. Bunu kolay yapmayacaktır ama yine de yap. Ve onu sev. Onu tüm yeteneklerinle sev. O da bunu kolay yapmayacaktır.*

"Mezun olduktan sonra yurtlara taşınmadan önce biraz zamanım var. Bu yerlerden bazılarını birlikte görebiliriz."

"Benim için yazından vazgeçer misin? Senden bunu yapmanı isteyemem," dedi ama bu fikir onu hayata döndürmüştü. Sonsuzluk büyüklüğündeki gözleri gülümsedi ve eli atılmış yapılacaklar listesine uzandı.

Bu düşüncenin onu heyecanlandırıldığını görmek beni mutlu etmeliydi ama tam tersi bir duygu tenimi kapladı. Annem kelimenin tam anlamıyla yalnızdı. Sahip olduklarımızı korumak için çok çalışmıştı ama bu ona çok pahalıya mal olmuştu. Ebeveynlerin de hayalleri vardı, ebeveynler de insandı. Ebeveynlerin sevgiye ihtiyacı vardı. "Senin için her şeyden vazgeçerim," dedim. "Sahip olduğumuz tek şey biziz." Bunun ne kadar doğru olduğunu anladım. Onun elini tuttum. "Her zaman ne kadar çok izin kullandığınla övünüyorsun."

"Ben övünmem." Koluma vurdu. "Emin misin?" Dudağını ısırdı, parmağını listedeki ilk durağın üzerinde gezdirdi. "Bu haftalarımızı alabilir. Aylar."

"Zamanımız var anne. Hadi yapalım şu işi."

Bunu düşündü ve fotoğrafın ucunu masaya vurdu. "Tamam. Tamam, hadi yapalım." Her şeyi bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Yarın ilk iş bir seyahat acentesi arayacağım. Şimdi gidip seni balo için hazırlayalım. Bütün gün güneşin altında odun kesmiş gibi kokarak gidemezsin, değil mi?"

Burnumu koltuk altlarıma götürdüm ve sonra kendi korkumdan rahatsız olarak başımı geriye attım. "Hayır, yapamam." Beş yaşımdan beri kendi kendime giyiniyor ve papyonlarımı kendim bağlıyordum ama annem beni sevdiğini söylüyordu ve bu benim için yeterliydi.

Annem havuz başında, kanepede, gül fidanının yanında ve araba yolunda bizi bekleyen limuzinin önünde yüzlerce fotoğrafımızı çekti. Çocuklar uyumlu smokinler, Theory ve Jules ise şampanya rengi elbiseler giymişlerdi. Limuzine tırmanırken gülerek, "Anne, gitmeliyiz," dedim. Arabayı kenara çektik ve köşeyi dönene kadar annem sokakta el sallarken görülebiliyordu.

Konuşmalar hızlandı ve Teori flütlere köpüklü elma şarabı doldurma görevini üstlendi. Danny, Jules'un yardımıyla müzik sistemiyle uğraşırken Mason ve Juan satranç ve matematik üzerine tartışılar.

"Sizi seviyorum çocuklar," dedim ve tüm hareketlilik durdu. "Danny ve Theory, siz beni kimsenin tanıyamayacağı kadar iyi tanıyorsunuz ve ben sizden daha sadık arkadaşlar isteyemezdim. Beni siz kurtardınız." Babamın mektubu tekrar zihnimi doldururken tıkandım. "Ona verdiği sözünü tuttu. Benimle ilgilendin."

"Biz birbirimize göz kulak olduk, Pheeny," dedi Teori gözlerini kırıştırarak. "Ve sen de makyajımı mahvetmeme neden olacaksın."

Kısa bir süre içinde kayıp parçalarımız haline gelen Mason, Jules ve Juan'ın yanından geçtim. Hayatımın geri kalanını sadece Danny ve Theory ile geçirebilirdim, ama yeni insanların içeri girmesine izin vermem, karşılığında onlarla ilgilenme yolumdu, beni geride bırakmanın suçluluğu olmadan uçmalarına izin verme yolumdu. Bazı nedenlerden dolayı bu insanlar beni sevdi. Phoenix, bir partinin ortasında birkaç bölüme gizlice giren adam. İnsanların beni neden sevdiğini bulmak benim işim değildi, kimsenin de işi değildi.

Beni değerli olduğuma inandırmak. Tek sorumluluğum kendime karşı dürüst olmak ve yarına söz verilmemiş gibi sevmekti. Yumruğumu uzattım. "Sonsuza kadar."

Yumruklarımız teker teker birleşti ve herkes "sonsuza dek" diye tekrarladı. Asla ayrı düşmeyeceğiz. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı. Çünkü ben *yapıştırıcıydım*.

Mezuniyetin ertesi günüydü ve annem evde bir havuz partisi düzenlemişti. Şortlarımla bir şezlonga uzanmış Platon'un *Cumhuriyeti'ni* okuyordum. Sıcak öğleden sonra güneşinin altında kahkahalar ve su sıçramaları duyuluyordu ve Danny'nin bağırarak "top atışı" yapması yüzüme sevimli bir gülümseme getirdi. Onun *bu yanının* hiç değişmemesini umuyordum.

Mason havuzun kenarına tutunmuş, ayaklarını arkasına doğru tekmeliyordu ve kitabımın sırtının üzerinden bakışlarını daha fazla görmezden gelemeyince, iç çekerek kitabı yüzüstü bıraktım, tişörtümü çıkardım ve ona doğru yürüdüm. Bacaklarım havuzdayken yanına oturana kadar gözlerini göğsümden ayırmadı.

"Belki bir gün seninle antrenman yapabilirim," dedi çenesini kavuşturduğu kollarına dayayarak.

"Her ne yapıyorsan işe yarıyor," diye belirttim. Mason vücuduna her zaman iyi bakmıştı.

"Belki de sadece seninle terlemek istiyorumdur," dedi alaycı bir dille ve ben çenemi göğsüme indirdim. Hepimiz farklı üniversitelere kabul edilmiştik. Bazılarımız bir araba yolculuğu, bazılarımız bir uçak yolculuğu uzaklıktaydı. Yılın sonuna yaklaştıkça, bu yıl yaşadıklarımızın sonunu işaret ettikçe, Mason flört etmekte daha da cesaretleniyordu. "Özür dilerim."

"Hâlâ arkadaş olacağız Mason. Herkesin arasında, sen ve ben gerçek mesafe açısından en yakın olacağız."

"Peki ya diğer terimlerle?"

"Mason..."

"Biliyorum, biliyorum." Sinirli bir şekilde suyun altına daldı ve birkaç saniye sonra gözlerini temizleyerek köşemize geri döndü. "Onun hakkında konuşmuyorsun ama ben biliyorum. Kış Balosu'ndan beri biliyorum. Senin

Seni eve götüreceğini söylediğinde banyoda ona baktım." Başını salladı, hafızasını temizledi. "Sadece aşk birinden bu kadar nefret etmeni sağlayabilir."

Hiçbir şey söylemeden bacaklarımı suyun altında tekmeledim.

"Ya son sınıf başlamadan önce seninle konuşacak cesareti bulsaydım? Kendini benimle birlikte görebilir miydin?"

"Evet," dedim. "Elbette, Mason. Tabii ki."

"Ama Clark Kent seni önce yakaladı," diye şaka yaptı, bakışları pişmanlık doluydu. Ona verecek bir cevabım yoktu. "Sen farklısın."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Daha akıllıyım, eğer bu mümkünse." Omuz silkti. "Hâlâ sessiz ve dalgınsın ama utangaçlık artık profiline uymuyor. Artık hareket etme şeklin de farklı. Vücudunun kontrolü sende, tam tersi değil. Daha açıksın. Kendinizden daha eminsiniz. Önceden de çok sevimliydin ama şimdi çok *ateşlisin* Phoenix."

Avuçlarımın üzerine yaslanarak kahkahasına ben de katıldım. "Sen de değişmişsin. İlk tanıştığımızda bana seksi olduğumu söyler miydin bilmiyorum."

"Evet, korkumun bana bir fırsata mal olmasına izin vermemeyi öğrendim," dedi şiddetle. "Bunu yaparak ağır bir bedel ödedim."

Yakıcı güneşten gözlerimi kısarak şezlongun üzerindeki kitabıma ve güneş gözlüklerime baktım.

"Ne okuyorsun?" diye sordu.

"*Cumhuriyet*."

"Platon. En sevdiğin. Yine hangi diyalog üzerindesin?"

"Apology."

"Ah. Sokrates'in duruşması. Yerin altındaki ve gökteki şeyleri sorgulamanın adaletsizliği yüzünden mahkum edildi. Zayıf argümanı güçlendirdiği ve diğerlerine örnek olmayı öğrettiği için." Yüzümdeki şaşkın ifade karşısında ayıldı. "Öğrendiğim bir başka şey de beni ilgilendiren insanların çıkarlarıyla ilgilenmek." Göz kırptı, dil jimnastiğinden oldukça gurur duyuyordu. "Bunu senin korkutma paylaşımlarından birinden öğrendim."

"Evet," dedim, saçmaladığımı söylememeyi tercih ederek.

"Annenle yarın yola mı çıkıyorsunuz?"

Yurtlara taşınmam gerekmeden önceki altı haftayı Danny'nin deyimiyle "dünya sörfü" yaparak geçirecektik. "Evet. İlk durak Paris."

"Diğerleri sensiz burada bocalıyor olacak. Ve sen dönene kadar gitmiş olacaklar."

Şimdi diğerlerine bakıyordum. Danny, Jules, Teori ve Juan havuzun diğer ucunda tavuk oynuyordu. Danny müziğin sesini açmasını isterken annem kıkırdarak ızgaranın başına geçti. Hepimiz çok olgunlaşmış ve birçok şeyi birlikte deneyimlemiştik. Artık birbirimizden ayrı olarak kendimizi gözden geçirme zamanımız gelmişti. Hayatımızın yeni bir bölümüne başlamak için.

"Gidip bu tavuk dövüşünü kazanmaya ne dersin?" Mason dedi ve ben homurdandım, omuzlarına kaydım ve kavgaya katıldım.

BÖLÜM 21

SEBASTIAN

"İncelenmemiş bir hayat yaşamaya değmez."

~SOKRATES

I Alex'in mezarının önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı mezar taşındaki yazı boyunca gezdirdim. *Sevgili Alexander'ımıza. Tekrar buluşuncaya dek.*

Sığ bir çukur kazdım ve getirdiğim çiçekleri yerleştirdim, sonra ceketimin iç cebinden bir fotoğrafımı çıkardım. Fotoğrafi çekmek için onunla boğuşmak zorunda kaldığım için darmadağınık ve ter içindeydik.

Fotoğraf çektirmekten nefret ederdi. Sonunda onu yerinde tutmak için bacaklarımı arkadan doladıktan sonra, tek kullanımlık fotoğraf makinesini önümüze kaldırıp fotoğrafı çektim. Fotoğraf boyunca beni düşündü. Çenesi eğik, yeşil gözleri cür'etkâr, sessizce bana bunun bedelini ödeyeceğimi söylüyordu. Ama Alex bir karıncayı bile incitemezdi ve uzun süre kızgın kalma yeteneğine sahip değildi. Fotoğrafi çektikten sonra zayıf itirazlarına rağmen onu soydum ve seviştim.

ona.

Sonra babam içeri girdi.

Benim için keder, bir evin altında ezilmeye ve baskıya karşı koymaya, hayatta kalmak için savaşılmaya benzetilebilir. Suçluluk duygusuyla birleşen keder, orada yatmak ve onu kabul etmektir, çünkü hayatta kalmayı hak etmiyordum. Onun tarafından boğulmayı hak ediyordum.

Alex'e olanları geride bırakmaya hiç niyetim yoktu. Bu fikir suçluluk duygumu daha da kötüleştirdi. Nefes alma fırsatıyla karşı karşıya kaldığımda hiç olmadığı kadar huzur buluyordum. "Ya" ve "keşke" kelimeleri eski dostlarımdı ve beni öyle karşıladılar.

"Özür dilerim." Fotoğrafi çiçeklerin yanına koydum, sonra diğer cebimden bir kartvizit çıkardım. *Dr. Kristin Abbot*. "Hayatıma devam etmemi isteyeceğinizi söyledi. Bu doğru mu?" Sanırım rüzgârda uçuşacak bir cevap bekliyordum. Neşesizce güldüm. "Kayıptan kurtulanlar için bir destek grubu var. Haftalık olarak katılıyorum. Benzer mücadelelerden geçmiş insanlarla konuşmak yardımcı oluyor." Eğildim ve fısıldadım, "Benim için bunu istemeyeceğine inanmayı seçiyorum. Zihnimin ön saflarında yer alan bu hiç bitmeyen acı. Bu yüzden sana veda etmek ve seni asla unutmayacağımı söylemek için buradayım." Boğazım tılandı.

Kederim, öğreniyordum ki, Alex'e olan sevgimi ölçmenin bir yolu haline gelmişti. Onu umutsuzca özlüyordum ve her şeyden çok ona bağlı hissetmek istiyordum. Bu yüzden acımı yakınlık hissiyle ilişkilendirmeye başlamıştım. Ne kadar çok canım yanarsa, kendimi ona o kadar yakın hissediyordum ve bilinçaltımda, acımın geçmesini istemeyen küçük bir parçam vardı, çünkü bu sevgimin de geçeceği anlamına gelebilirdi. Ama odaklanmayı seçtiğimiz şey yaşadıklarımız olacaktı ve şimdi yeni deneyimlerin zamanıydı. İyileşme zamanıydı. "Bize göz kulak ol," dedim ve hafif bir esinti saçlarımın arasından esip tenimi havalandırdı. *Alex*.

"Sebastian!"

Yatakta doğruldum ve açık kapıdan Emily'nin koridorun karşısındaki yatak odasını görebiliyordum. Bebekle yaşadığım üç kazadan sonra ona daha yakın olabilmek için çocuk odasında uyumaya başlamıştım. Bunlardan birinde kanlar içinde uyanmıştı. Bu olaydan sonra Emily'nin doktoru rahim ağzını dikmiş ve hamileliği boyunca yirmi dört saat yatak istirahati yapmasını emretmişti.

İnledi, bir eliyle karnını tutarak yana doğru yattı. Yorganı yırtıp odasına koştum ve yatağının kenarında dizlerimin üzerine çöktüm. "Neyin var?" Cevap olarak beyaz yorganı çekti. *Çok fazla kırmızı vardı*. "Kahretsin, doktoru arayacağım."

Telefonu kapatıp onu hemen getirmemi söyledikten sonra, onu temiz bir battaniyeye sardım ve onunla birlikte arabaya koştum.

Yardım için kalabalık acil servis girişini taradım, onu havada tutarken Emily'nin kolları zayıf bir şekilde boynuma sarıldı. Bir hemşire ve bir görevli sedyeyi iterek hızla yolumuza çıktılar.

"Onu buraya yatırın," dedi ve ben de isteksizce öyle yaptım. Doktor hızla yaklaştı, Emily'nin hayati değerlerini kontrol ederken sorular soruyordu.

Soğuk elini tuttum ve onu dolambaçlı koridorlardan geçirirlerken yanlarında koştum. Tutuşu her saniye biraz daha gevşedi ve daha önce korkuyla olan tüm tanışıklıklarım bir anda soluklaştı.

"O burada, Sebastian. Başardık." Emily renksiz ve yorgundu ama hastane yatağından gülümsüyordu. "Artık gidip mutlu olabilirsin."

"Ben mutluyum." Odanın etrafında üçüncü turumuzu atarken kucağımdaki bebeğe mırıldandım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi kollarını uzatarak. Bebeği dirseğinin kıvrımına yerleştirdim ve elimin tersiyle ıslak yanaklarını okşadım. "O burada," diye burnunu çekti. "Başardı. Hiç düşünmemiştim..." Düşüncesini tamamlayamadı. Ben de bitiremedim. "Biz bir aileyiz, biz üçümüz. Her zaman bir aile olacağız."

"Evet, yapacağız." Yatağın kenarına tünedim, koyu renk buklelerini öpmek için eğildim.

"Sebastian." Mahkeme salonundaki sesini kullandı. "Sen onurlu bir adamsın. Bizi bu durumdan kurtardın ve sensiz bunu başaramazdım. Ama artık öylece durup kefareti ödemeni izlemeyeceğim. Tamamlanacaksın. Tam bir daire çizeceksin. *Her şeye* sahip olacaksın."

İstediğim kişiyi sevebilirdim ve bunu destekleyen ve kollarını açarak karşılayan bir aileye sahip olabilirdim. Beni seçim yapmaya zorlamayacak bir aile. *Tavşanım bende kalacaktı.* Emily ve ben yeni bir döngü yaratıyorduk. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye bağırdı.

Phoenix'in paylaşma tutkusu sayesinde, bugün güz döneminden haftalar önce yurt odasına taşındığını biliyordum. Oraya gelirken ne düşündüğümü söyleyemezdim. Sanki aradan çok zaman geçmemiş gibi içeri girip kaldığımız yerden devam etmemizi mi bekliyordum? Beynimin tüm silindirleri çalışmıyordu. Uykusuzluğu suçladım. Neden yapmamam gerektiğini hiç düşünmeden buraya koşmamın nedeni bu olmalıydı. Neden kendimi onun odasının dışındaki koridorda, sırtım fayanslı duvara yapışmış ve kalbim kolumdan aşağı kayarken bulmuştum.

Phoenix ve Mason birbirlerine sarılmışlardı ve ben araya girip onları gömleklerinin yakalarından ayırma isteğime zorlukla karşı koydum. Tam bu fikri ikinci kez düşünmeye başladığım sırada banyodan gelen annesinin sesini duydum.

"İkiniz de ne kadar sevimli görünüyorsunuz."

Phoenix inledi ve Mason güldü, ama o ne kadar sevimli bir çift olduklarından bahsederken ben göğsümü tutarak duvara yaslandım. Tabii ki öyleydiler. Onlar aynı yaştaydı, ben ise otuzlu yaşlarımın bitiş çizgisine yaklaşıyordum. Onların önünde koca bir hayat vardı, benimse artık yeni doğmuş bir bebeğim vardı. Onların geceleri parti ve fevri kararlarla geçerdi. Benim günlerim dakikası dakikasına planlanır ve oğlumun ihtiyaçları etrafında dönerdi.

"Pheeny?" diye sordu annesi endişeyle. "Neyin var?"

Ayak sesleri duyuldu ve kıl payı koridorun köşesini dönmeyi başardım.

"Neyin var senin?" diye sordu ve onu susturdu. Birkaç metre ötede beklediğim yerden kalbinin beni çağırdığını duyabiliyordum. Ters yöne doğru gittiğini, boynunu her açık kapıdan içeri uzatıp bir şeyler aradığını görmek için tam zamanında baktım. Merdiven boşluğundan çıkmadan önce başımın arkasını duvara vurdum.

Kampüsün bahçesinden geçerken, adımın bağırıldığını duyunca hemen geri çekildim. Phoenix nefes nefese koşarak yanıma geldi. Ben de ona benimkini teklif ederdim ama benim de nefesim tükenmiş gibiydi. *Hâlâ çok güzeldi.* Dar kesim kot şort ve göğüs kaslarını saran bir tişört giymişti,

Kırpılmış saçları güneş ışığının altında sarı görünüyordu. Önümde yavaşladı ve ikimiz de konuşmadık.

Orta yolun bulunmamasından kaynaklanan kaçınılmaz bir gariplik vardı. Hem onu kendime karşı ezmek hem de sakın davranmak istiyordum. Bir işaret beklemek. Belki o da aynı şekilde hissediyordu. Hiçbir şey değişmemiş gibi mi davranıyorduk? Her şey değişmiş gibi mi davranıyorduk? Cevapları bilmiyordum ve cevapların ne olabileceğinden korktuğum için soruları dile getirmiyordum.

Tabii ki bunların hepsi hayali düşüncelerdi. Başka bir zamanda, başka bir yerde olsaydık yapabileceğimiz düşünceler. Çünkü bu yerde, bu zamanda, bir orta yol bulamamak bize çok pahalıya mal olabilirdi.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Ah, sen yurttaydın." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi.

"Hayır."

"Ah." Bunun bir soru olmadığını söyleyen bir bakışla kollarını kavuşturdu.

"Evet, öyleydim," dedim yeni hatırlamışım gibi. "Almam gereken bazı belgeler vardı." Elimdeki dosyayı uzatarak bir gösteri yaptım. "Bir merhaba demek için uğramakta bir sakınca görmedim ama başka bir işle meşguldünüz." Son kelimeyi abartmadığım için kendimle gurur duyuyordum.

O kadar yakındı ki. Narin teninin parmak uçlarımla sıcaklığı altında olması için uzanmış bir el yeterliydi. Söz konusu hain uzantıya bakarken ağzı açık kaldı. Onu yanıma bıraktım ve ekstra bir önlem olarak cebime koydum. Ona doğru yola çıktığını fark etmemiştim.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Mason'ın gelişi beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Bay Wicked?"

"Merhaba Bay Jones," dedim. Phoenix'in yanında durdu, ondan en az beş santim daha uzun ve hayat doluydu. Kendimi hemen yaşlı hissettim, kemiklerim onaylarcasına sızladı.

"Burada öğretmenlik yaptığınızı bilmiyordum." Elimdeki okul amblemlili dosyaya baktı. Belki de o kadar yakın değillerdi. Gergin bir sessizlik

Phoenix ve ben birbirimize bakarken geliştirildi. Mason bizi tekrar yalnız bırakmadan önce, "Sizi arabada bekleyeceğim," dedi.

"Biz sadece arkadaşız," diye fısıldadı Phoenix ve ben ne tür bir dış tepkinin uygun olacağından emin değildim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. "Mason ve annem taşınmama yardım etti. İşe dönmesi gerekiyordu ama kampüsün güney bahçesindeki açık mikrofon etkinliğine gidiyoruz. Mason oraya gidiyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Sen de gelmelisin," dedi, mavi gözleri parlıyordu, güneşin değişen ışıklarına takılmıştı.

"Yapamam. Bebek bezi görevindeyim."

"Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?" diye espri ile karşılık verdi ve bunu bir soruya dönüştürdü.

Hedeflediği şeyi elde etmişti, ben eğlenmişim ve ortam yumuşamıştı. "Evet, aslında öyle." Ve bunu kalbimin her atışında hissediyordum. Bebek doğduktan sonraki ilk ay Emily'de kalmıştım ama artık birkaç blok ötede kendi evim vardı. Yeni normalimizi yaşama zamanıydı. Benim için hayatımın en güzel zamanları olan bir normal. Uykusuz geçen her gece. Phoenix genç insanların yaptıklarını yapmaya gidiyordu. Ben de bir biberon ısıtıcısını değiştirmeye gidiyordum. Her zamankinden daha fazla hayat spektrumlarının farklı uçlarındaydık.

"Artık bir babasın," dedi. "Dünyadaki en önemli iş." "Sen bilirsin."

"Evet, yapardım. Senin

küçük...?" "Oğlum."

"Bir çocuk..." Sanki canı yanıyormuş gibi söyledi. "Küçük oğlunuzun daha iyi bir babası olamazdı."

"Tabii seninki onda değilse."

"Elbette," dedi, sırtışı yarıda kesilerek. "Onu görebilir miyim? Yani bir resmini."

Ceplerimde telefonumu aradım. "Bu her ebeveynin hayalindeki soru. Kamera rulosunu çıkarmaktan başka bir şey istemeyiz." O sabah onu beslemek için uğradığımda çektiğim bir fotoğrafı paylaştım. Kollarımda kundaklanmış uyuyordu. Emily çekmişti.

"Vay canına. Tıpkı sana benziyor. Saçlar, çukurlu çene." Fotoğrafa saygıyla dokundu. "Hatta senin melankolinden bir parça taşıyor."

Surat asması da bunun bir göstergesi."

"Evet, bu benim soyumdaki erkeklere geçen bir şey gibi görünüyor. Büyükbabamla tanışmalısın." Kahkahalar hızla azaldı ve geride kötü zamanlama ve acı gerçeklerin farkına varıldı. O ana kadar düşünülmemiş ve yerine oturtulmamış perspektifler.

Telefonu geri vermeden önce ekranın kararmasını bekledi. "Önce onu koymanız gerekecek."

Phoenix bir babanın önemini herkesten daha iyi biliyordu. Benimki pek iyi bir örnek olmamıştı ama ben farklı olmayı umuyordum. Phoenix'in gözlerinden Dr. Michaelson'dan bir iki şey öğrenmiş olmayı umuyordum. "Evet, öyle yapacağım." Üniversitenin tuğla duvarlarına baktım.

Bir öğrenciyle ilişkim ortaya çıkarsa kariyerim için iyi olmaz. Bildiğimiz bir şeydi ama o zamana kadar kayıp sütununu tam olarak hesaplamamıştık. Bu buluşmaya kadar onun düşüncelerinin de benimkilerle aynı doğrultuda olduğunu söyleyebilirdim. Belki bunu yapabilirdik. Belki hayatta ve aşık olabilirdik ve kimse bunu fark etmezdi. En azından birkaç çalıntı an. Sahte isimler altında orada burada bir gece. *Belki...*

Phoenix'in babasının geride bıraktığı ayak izi eşsizdi ve gururla taklit edilecek bir şeydi. Ben de çocuğum için bunu istiyordum. Bunun elimden alınmasını göze alamazdım. Dünya bizden ve aşkımızdan daha büyüktü. Düşünecek daha çok şeyimiz ve kaybedecek daha çok şeyimiz vardı. Orada sessizce durduk, bunun ağırlığı üzerimizde ağır bir baskı oluşturunuyordu.

"Ve senin açman gereken bir yol var. Yeni arkadaşlar edineceksiniz. Alınacak sağlıklı riskler."

İnce dudaklı bir gülümseme verdi. "Bunların hepsi harika ama aşk her şeyden üstündür Sebastian. Benim *sana olan aşkım her şeyden üstündür.*"

Boğazımda yükselen yumruyu bastırdım ve kalbim onun için haykırdı. "Seni çok özledim."

"Ben de." Yanımdan geçip omzumda durdu, ben de elimi cebimden çıkardım. Öğrenciler bizi umursamadan yanımızdan geçip giderken o serçe parmağını benimkine sürttü. "Bir gün," dedi.

Evet, bir gün, belki. Ama bugün bizim zamanımız değildi.

BÖLÜM 22

PHOENIX

"İyi bir şeyi tekrarlamaktan zarar gelmez."

~PLATO

"T iyaset teorisyenlerinin amacı tüm toplumu neyin mutlu edeceğini bulmaktır. Bu kavramın sahibi kim?" diye sordu Sebastian konferans salonunun kürsüsünden. Platformunun büyüklüğü üniversitede Denwin Lisesi'nde olduğundan çok daha fazlaydı ve bazıları benim kadar ilgili olan yaklaşık yüz öğrenciyle daha az samimi bir öğrenme deneyimi yaşıyordu. Sömestrde bir ay geçmesine rağmen hâlâ alışmaya çalışıyordum. Sebastian üçüncü sıra boyunca gözlerini kısarak bana doğru baktı. Bu da başka bir şeydi, ön sıralarda yer kapmak için mücadele etmek gerekiyordu ve ilk dersim bu dersin başlamasından sadece yirmi dakika önce sona erdiğinden, burun kanaması bölümünde unutulup gitmediğimden emin olmak için kampüs boyunca koşmam gerekiyordu.

"Aristoteles," dedim sesimi duyurabilmek için yükselterek.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu. Ve beni hayal kırıklığına uğratarak başka birini çağırdı.

Oda arkadaşım Safrin aşağıdan, "Önce bireyin mevcut mutluluk düzeyini anlamalıyız," dedi. "Eudaimonia'larını ölçün" -kelimeyi tökezleyerek söyledi- "Yunanca'da neşe anlamına geliyor."

"You-die-mo-neeya," diye düzelttim. "Bir ruh ya da küçük bir ilahla ilgili. Kutsanmışlık anlamına gelir. Neşe anlamına geldiğini söylemek onu basitleştirmek olur."

Safrin koltuğunda döndü, oniks gözleri beni sabitledi ve mükemmel dişleri parlayarak bana sırıttı. "Peki, söyle bize, oh-brilliant-one, ne

toplumu mutlu eder mi?" Kalemler bıkkınlıkla defterlere vuruldu ve gözler koridorlarda yuvarlandı.

Safrin ve ben Sebastian'ın kursunda rekabetçiliğimizle tanınırdık ve Sebastian müdahale etmeden önce sık sık kapışmamıza izin verirdi. Sürüye söz hakkı vermeye inanırdı. Bu onun öğretme yaklaşımıydı. "Aristo, mutluluğun kutsanmış bir hayat yaşamaktan, doğru düşünen insanların hayranlık duyacağı ve kendilerinin de yaşamak isteyeceği bir hayattan ibaret olduğuna inanıyordu. Bu, örnek olarak yaşamaya ve ondan öğrenmeye dayanan bir inançtır."

Omuz silkti ve *meh* anlamına gelen bir yüz ifadesi takındı. "Bu ilkenin nasıl uygulanacağını hala söylemediniz. Toplum için nasıl bir örnek oluşturacaksınız?"

"Mutluluğun, araçların meşrulaştırdığı bir amaç olmadığı bir hayat yaşardım. İnsanlar servet istedikleri için değil, servetin satın alabileceğini düşündükleri şeyleri istedikleri için servet peşinde koşuyorlar. Ve nihayetinde bu-"

"Mutluluk," diye bağırdı biri tepeden.

"Doğru," diye söze girdi bir başka öğrenci, "ama mutluluk bizi oraya getiren araçların bir sonucu olarak görülemez."

Başımı salladım. "Yani özünde hiçbir şey seni mutlu edemez. En azından dışsal hiçbir şey. Ne para, ne şöhret-"

"O zaman bu bizi en başa götürür," diye araya girdi Safrin. "Somut hiçbir şey bizi oraya götüremiyorsa mutluluk durumuna nasıl ulaşabiliriz?"

"Kutsanmış bir yaşam sürerek mi?" diye sordu Martha.

Sebastian'ın sesi geniş odanın içinde dolaşıyordu. "Peki kutsanmış bir hayatı nasıl yaşayacağız?"

Herkes kendisine en yakın olan kişiye döndü ve birisinin cevabı olduğunu umdu.

"Bu geceki ödeviniz, kutsanmış bir hayatın nasıl yaşanacağı ve bunun neden gerçek tatmine giden nihai yol olduğu üzerine üç bin kelimelik bir kompozisyon yazmak. Mutluluğa. Ders kitaplarınızdaki yirmi dokuzuncu bölüm size yardımcı olacaktır. Bugünlük bu kadar."

"Ya Aristoteles'in iddiasına katılmıyorsak?" Safrin sordu.

"Pekala," dedi Sebastian, "her zamanki gibi argümanınızı belirtin, Bay Jamal."

Toparlandım ve boşalan sıralardan geçerek sahneye ve Sebastian'ın kürsüsüne doğru ilerledim. Ödevle ilgili daha fazla yönlendirme isteyen kısa öğrenci kuyruğunu bekledim.

"Bay Michaelson. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Geri çekilenlere baktı.

Kapının kapanmasını bekledim, bizi o kavernöz alana kilitledi. "Seninle Platon'un siyasi adalet fikirleri hakkındaki kompozisyon notum hakkında konuşmak istiyordum."

"A aldın." Kaşları aşağı eğildi. "Doksan beş aldım."

Bunda bir espri buldu. "Phoenix, doksan beş pek de kaş çatılacak bir şey değil. Sınıftaki en yüksek notlardan birini aldın."

"Sanırım neden tam puan alamadığımı anlamıyorum." "Notlarımı okudun mu?"

Teknik puanlar kaybetmiştim. Küçük gramer hataları birikmişti. Bunu biliyordum, o zaman neden burada onu tekrar tutuyordum?

"Gerçekten neler oluyor, Phoenix?"

Bir süredir kendini göstermekten korkan o genç çocuk olmamıştım. Ama bir yandan içgüdüsel olarak olduğum gibi davranırken, bir yandan da Sebastian'a dışımdaki ve içimdeki her şeyde parmağı varmış gibi davranmak zordu. "Daha önce öğretmenim olmanı özlüyorum."

"Sınıfın minyatür bir stadyum yerine bir depo kutusu büyüklüğünde olduğu zamanları mı kastediyorsun?" Bilmiş bir sırıtışla cevap verdi. "Odada tüm cevaplara sahip olan sadece ikimiz olduğumuz için tüm dikkatimi sana verdiğim zaman."

"Evet." Bunu itiraf etmekten utanmasam da kendimi birden çocuksu hissettim. Mesafemizi koruduk. Kimsenin bizi olduğumuzdan daha fazlası olmakla suçlayamayacağından emin olduk. Öğrenci-öğretmen. Ama bu duvarların dışında ondan bir parçaya sahip olmamak yeterince zordu, en azından duvarların içindeyken eskisi gibi yoldaşlık edebileceğimizi düşünmüştüm. Bunun yerine, odadaki diğer akademisyenlerle dikkatini çekmek için yarışan listedeki başka bir isimdi. En az onlar kadar zeki öğrenciler. Bu da bana kendimi o kadar da zeki hissettirmiyordu. "Bunu yüksek sesle itiraf etmek çılgınca gelebilir ama Denwin'deki en zeki kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Üniversite. En azından çalışmalarımın bu alanında. Benimle ilgili en çok sevdiğin şey buydu. Beynimi. Şimdi burada yüz tane büyük beyin var ve ben artık senin gözünde öne çıkmıyorum." Annemin ağabeyini daha çok sevdiğinden yakınan bir kardeş gibiydim. Ve sadece geçen yıl bu düşünce beni önemsiz hissettirirdi. Olgunlaşmamış. Güvensiz. Artık duygularıma sahiptim. Artık bu duygulara sahip olduğum için bile kendimi zayıf hissetmemi sağlayacak bir etkiye sahip değillerdi. Şüphe duyduğum anlar güç eksikliği anlamına gelmiyordu. İnsanlığımı kabul etmekte güç vardı. "Özür dilerim, belki de bunu sana söylememeliydim."

"Hayır, üzülme. Bana nasıl hissettiğini söylediğin için asla üzülme." Yalnız olup olmadığımızı iki kez kontrol ederek etrafına bakındı. "Bu bir yarışma değil. Odadaki tek zeki kişi sen değilsin diye zeki olmadığın anlamına gelmez. Bu senin ilk dönemin. Kendine bu kadar yüklenme. Ve kimsenin beyni seninkiyle kıyaslanamaz. Asla."

Orada bir süre sessizlik içinde kaldık.

"Hey, Phoenix, neden bu kadar uzun sürdü? Koridorda seni bekliyordum," dedi Safrin kafasını odaya sokarak. Tehlikeli bir pozisyonda yakalanmışız gibi irkildim ve Sebastian kaba müdahalesi için Safrin'e sert bir bakış yöneltti.

"Ah, özür dilerim, Profesör Wicked," dedi, doğal olarak bronzlaşmış teni allığıyla yarışıyordu.

"Görgü kuralları, Bay Jamal. Bir dahaki sefere önce özür dile." "Anlaşıldı, efendim."

"Peki, bu akşamki görevden ne beklendiğini anladınız mı, Mr. Michaelson?"

"Evet, Profesör Wicked."

"Güzel. Siz çocuklar hafta sonunuzun tadını çıkarın." Bu sözlerle Safrin'in ve onun pişmanlık dolu yüz buruşturmasının yanından geçip gitti.

Uzun hafta sonundan önceki son dersin on beşinci dakikasındaydık ve Sebastian henüz gelmemişti. Bu ona özgü bir şey değildi ve diğer öğrenciler

kıpırdanmaya başlamıştı. Kalemimle ders kitabıma dokunarak gözlerimi kapıya diktim.

"Dört günlük hafta sonu için planların nedir?" Safrin yanımdan sordu.

"En iyi arkadaşlarımla buluşacağım. Kamp yapacağız." Mezuniyetten beri birbirimizi görmemiştik ve herkesi tekrar bir araya getirmek için sabırsızlanıyordum. Safrin'in ailesi haritanın öbür ucundaydı. Eve dönmek için uzun bir yolculuk yapmasına değmezdi. Bana yavru köpek gözleriyle bakıyor, davet edilmeyi istiyordu ama ben Sebastian hakkında biraz iç dökmek için sabırsızlanıyordum. Bunu Six-Pack'imle güvenle yapabilirdim ama Safrin'le yapamazdım.

Tam kalbini kırmaya hazırlanıyordum ki, Sebastian yakasının bir tarafı yamuk, diğer tarafında tükürüğe benzeyen kuru beyaz bir maddeyle odaya daldı. Özür dileyip ders kitaplarımızın 125. sayfasını çevirmemizi söylediğinde yumruğuma sırttım.

Gözleri odanın benim tarafıma geçene kadar bekledim, sonra ipucunu anlamasını umarak kendi gömleğimin boynunu çekiştirdim. Boğazını temizledi ve yakasının manşetini kurnazca düzeltirken konuşmaya başladı. Leke için hiçbir şey yapılamazdı.

Ders saati geçti ve günün geri kalanında derslerin iptal edilmesiyle resmen özgürdük. Hafta sonları ve programımda Sebastian'ın dersinin olmadığı günler de dahil olmak üzere, okul yılı başladığından beri onu görmeden aralıksız üç günden fazla geçirmemiştim. Bu yeterince zordu, fazladan bir gün zaten dayanılmaz hissettiriyordu. Belki onunla son bir kez konuşabilirdim. Herhangi bir şey hakkında. Ödevler, yaklaşan vizeler, her şey hakkında.

Herkes gidene kadar geride durma planım, Safrin'in o gün diğer derslerinden biri için vermesi gereken bir ödev konusunda ona yardım edeceğime söz verdiğimi hatırlatmasıyla bozuldu.

Saat daha erkendi ve Sebastian akşama kadar mesai yapıyordu. Safrin'e yardım edecek ve Mason beni almadan önce Bash'in ofisine uğrayacaktım.

Felsefe bölümünün resepsiyonunda kimse yoktu ve koridor boyunca geçtiğim ilk birkaç ofis boştu. Herkes erken mi ayrılmıştı? Kalbim, Felsefe Bölümü'nden biriyle konuşma şansımı kaçırdığım düşüncesiyle

Bash, sonra ofisinden hareketli sesler ve kahkahalar yükseldi. Yalnız olmayacağımız için gitmeyi düşündüm, ama bir bebek miyavlaması kulaklarıma ulaştı ve kendimi devam etmekten alıkoyamadım.

Sekreter ve katip ona yaltaklanırken Sebastian oğlunu kucağında tutuyordu. Ben de kıskançlık ve sevinç karışımı garip bir duyguya kapılmıştım. Onunla tanışmak istiyordum. Onlara baktığı gibi bana da bakmasını istiyordum.

"Phoenix?" Sebastian bebeği itip kakmamaya dikkat ederek ayağa kalktı.

Herkes vedalaştı ve Bash bebeği başka bir zaman getireceğine dair söz verdi. Ve sonra üçümüz yalnız kaldık. "İçeri gelin lütfen," dedi hevesle, bebeği bir koluna alarak bebek çantasını masasının önündeki sandalyeden kaldırdı.

"O gerçek," dedim, içimdeki tuhaf ağlama isteğini bastırarak. O ana kadar neyi kaçırdığımı anlamamıştım. Sebastian'ı oğlunun yörüngesinde görmek, bir bulutun üzerine tünemişken kayan bir yıldızla tanık olmak gibiydi. Evdeki en iyi koltuktan ve manzara nefes kesiciydi. İkiz gülümsemeler, ikiz çukurlu çeneler ve aynı gözler. Nasıl aynı anda hem kaybolmuş hem de bulunmuş hissedebilirdim ki? "Onu tutmak ister misin?"

Bana doğru birkaç kısa adım atıyordu. Ben cevap veremedim. Kollarıma dokundu ve bana şimdiye kadarki en büyük esneme gülümsemesini sundu, ben de sulu bir kahkahayla karşılık verdim. "Çok güzelsin," dedim yumuşak yanağına dokunarak ve o da bana sokuldu.

"Senden hoşlanıyor," dedi Sebastian kısık bir sesle, bizi izlerken, beni izlerken. "Hoşlanacağını biliyordum."

"Yaptın mı?"

"Sende sevilecek çok şey var. Sevilecek."

Sebastian'a bakarsam ona ne söyleyebileceğime güvenemediğim için odağım bebekte kaldı. Ama onun sözleri, sabah uyandığınızda hayatta olduğunuzu hatırlamakla eşdeğerdi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Buraya nasıl geldi?" Onu almak için eve gitmesi mantıklı değildi.

Bu, ofisine girdiğimden beri içinde bulunduğumuz trans halini ortadan kaldırdı. Pencere pervazını itti. "Emily bana sürpriz yaptı. Öğle yemeğini almak için kafeteryaya gitti."

"O zaman yakında dönecek," dedim. "Evet."

Kollarımdaki bohçayı salladım, başparmağımı benimkilerden birine sıkıca sarılmış parmaklarının üzerinde gezdirdim. Gözlerimi ondan alamıyordum. "Adı ne?" diye sordum, cevap vermeyince başımı Sebastian'a doğru çevirdim. "Neyin var?"

"Caleb."

"Ne dedin sen?" Dilim o kadar kalındı ki kelimeler birbirine karıştı.

"Onun adı Caleb."

Baygınlık geçirdim ve işe yaramaz kollarımdan düşmemesi için onu kendime doğru çektim. "Ne?"

"Caleb," diye tekrarladı Sebastian, bir sonraki sorumu beklercesine başını sallayarak. "Yani..." Nefes alamadım.

"Dr. Caleb R. Michaelson'da olduğu gibi."

"Ona babamın adını mı verdiniz?"

"Evet. Onun içinde yaşıyor. Seni onunla paylaşmadığım tek bir gece bile geçmiyor. Adın ona huzur veriyor, ağlamalarını dindiriyor, kahkahalarına ilham veriyor. Resmin ona şarkı söylüyor. O seni seviyor. Ben de öyle."

Yüzümden aşağı akmakla tehdit eden gözyaşları için zamanımız yoktu ve sahip olduğumuz birkaç saniyeyi ya da dakikayı boşa harcamak istemiyordum. Kollarımda bebek Caleb ve üzerimizde koruyucu bir şekilde gezinen Sebastian ile kendimi evimde hissediyordum. Zaman aşkımızı azaltmamıştı ve daha fazla zaman da onu lekelemeyecekti. Kemiklerim üşüyordu, onun sıcaklığına ihtiyaç duyuyordum. Kalbim, Caleb'e yer açmak için kayarak karşı tarafa doğru uzandı. Geri vitesle takılıp kalmamıştık. Düşüncelerimle baş başa kaldığımda iddia ettiğim gibi boşa gitmeyecektik. O anda içimde bizi ayıran tüm engelleri yıkmaya yetecek bir umut alevlendi. Ve bir zamanlar kendime sorduğum bir şeyi düşündüm. Onu daha ne kadar sevebileceğimi merak etmişim. Ve o zamanki cevabım *sonsuz dek olmuştu*. Sonra kendime onu ne kadar bekleyebileceğimi sordum ve hiç tereddüt etmeden ne kadar sürerse cevabını verdim.

Caleb kollarımda uyuyordu, eli parmağımı bırakmayı reddediyordu. Sebastian'a fısıldadım, "Sonsuza kadar ve ne kadar sürerse."

"Bizim de zamanımız gelecek," diye fısıldadı.

Mason ve ben uzun yolculuktan dolayı çok yorgunduk ama kamp alanına girdiğimizde ve bekleyen herkesi gördüğümüzde canlandık.

"Pheeny!" Teori bağırdı ve hepimiz ağır çekimde abartılı bir koşu yaptık, kollar havada sallanıyordu, ağızlar çarpılmıştı, ta ki birbirimize çarpıp birbirimizi yerden kaldırıra kadar.

"Tanrım, sizi özledim çocuklar." Yanaklarından öptüm, Danny beni itti.

"Hâlâ çok duygusal," dedi ve ben de ona sarıldım. "Ben de seni seviyorum, dostum."

"Göle!" Jules bağırdı ve çantalarımızı kaptığımız gibi koşmaya başladık.

Yüzdük, güldük ve güneş batana kadar su kenarında yemek yedik.

Çadırlarımızı kurduktan sonra ateş yakmaya çalıştık, sonra da biraz daha oyalandık. Jules Danny'nin kucağına oturdu, bir maymun gibi onun etrafında kıvrıldı ve Teori de Juan'ın yanına sokuldu. "Bu ne zaman oldu?" Onlara sordum.

"Gölün aşağısında." Utanmazca omuz silkti ve Juan onu alnından gagaladığında boğazını temizlemeden önce bir yapışkan su birikintisine dönüştü. "Pekâlâ, seninle başlayalım, Pheeny. Bize pisliğini göster."

Herkesin gözleriyle karşılaştım. Arkadaşlarım, annem ve Sebastian dışında güven duyduğum tek insanlardı. "Bebeğe babamın adını vermiş," dedim. Danny, Theory ve Mason bana aynı şaşkınlıkla baktılar.

"Bekle, kim?" Jules sordu ve Danny başını hafifçe sallayarak ona tek kelime etmediğini doğruladı. Ayrıldıktan sonra Bash hakkında konuşmayı bırakmışım, bu yüzden Jules ve Juan bizi hiç bilmiyorlardı, ama onlara güveniyordum ve şimdi konuşuyordum.

Herkesi güncel olaylar hakkında bilgilendirdim ve doğa sesleri dışında iğne atsanız yere düşmezdi.

"Vay canına," dedi Teori. "Seni kullandığından emindim, ama itiraf etmeliyim ki, ona karşı duyduğum küçümseme artık nükleer savaşla ölüm seviyesinden onuncu seviyeye, bir uzvun kesilmesi seviyesinden beşinci seviyeye düştü."

"Bu da bir gelişme sanırım," dedim.

"Yani siz hiç takılmadınız mı?" Danny sordu. "Hayır."

"Doğru karar, Pheeny," diye kandırdı Teori. "İşini ve lisansını kaybetmesinin yanı sıra, okuldan ve velilerden de davalar gelebilir. Yasal olarak başarısız olan öğrenciler bunu bir bahane olarak kullanabilir."

"Evet, bunu ben de düşündüm."

"Peki ya hedefiniz bir gün orada öğretmenlik yapmaksa? Buna veda edebilirsin

."

"-Anladım, Teori."

"Özür dilerim." Sandalyesine geri oturdu. "Seni önemsiyorum. Hepimiz önemsiyoruz. Ve bunu sana doğrudan vermek benim işim sayılır. Bunun için para almalıyım," dedi nefesinin altından.

"Biliyorum." Şu anda karşılaştığımız sorunların çoğu daha önce masada değildi, ama o zaman risk almaya istekliydik. Birbirimize olan aşkımızla yanıp tutuşuyorduk ve herkesten daha akıllı olduğumuzu düşünüyorduk. Sadece biz söylediğimiz için kimsenin bunu öğrenmeyeceğini düşünüyorduk. Ya olursa diye düşünmemekten çok mutluydum çünkü bu Sebastian'ı elimde tutacağım anlamına geliyordu. Ben naiftim, o da kendine zarar veren biriydi. Artık Caleb vardı. Kalbim, Caleb'i ne kadar kolay bir şekilde benim bir parçam olarak görmeye başladığım için çırpınıyordu. Bir soru bile yoktu.

Babam bana zarar verebilecek bir şeyi asla bilerek yapmazdı. Onu benim gözümde lekeleyecek bir şey. Sebastian'ın da bunu yapmasını asla beklemezdim.

"Sömestr bittikten sonra ne olacak?" Danny sordu. "O zaman birlikte olabilir misiniz?"

"Hayır," dedim Danny'ye değil, hayata kızgınlıkla. "Okul öğrenci-öğretim üyesi ilişkilerini kesinlikle yasaklıyor. Sözleşmelerinde yazıyor." Ve bu kesinlikle zaman çizelgemizle ilgili bir soruşturmaya yol açacaktı. Gizlice çıkmak risk almaya değmezdi. Tek bir kişinin uygunsuz bir bakışı, dokunuşu görmesi yeterliydi. Ya da şehrin öbür ucundaki bir restorandan birlikte çıkmamız.

Herhangi bir şey. *Ya da...*

"Bunu aklından bile geçirme, Pheeny," diye azarladı Teori. "O bakışı biliyorum. Bu senin *aşk için her şeyi yaparım* bakışın. Danny'yle berbat bir filmi tekrar tekrar izlemek için ısrar ettiğinde bunu yeterince gördüm. Bunu Bay Wicked'a da gösterdiğini gördüm."

"Okul değiştirsem çok mu kötü olur?"

"Lanet olsun, Pheeny. Bunu aklından bile geçirme dedim. Bu senin hayalindi. Çok yaklaştın. Baban Denwin'den mezun oldu. Orada öğretmenlik yaptı."

Bazı şeyler fedakârlığa değerdı. Bazen hayaller değışirdi. Diplomamı her zaman başka bir yerden alabilir ve yine de Denwin'de bir iş bulabilirdim. Bir iniltiyle yüzümü avuçlarıma gömdüm. Felsefe alanında eğitim veren diğer tek okul iki eyalet ötedeydi.

Danny, "Her zaman yol kenarındaki motellerde takma bir isim altında buluşabilirler," dedi.

"Danny!" Teori'nin nefesi kesildi. "Phoenix'in onun küçük kirli sırrı olmaktan bıkması ne kadar sürer sence?"

"Hey," dedi Jules usulca. "Zaman uçup gidiyor, değil mi? Sen daha ne olduğunu anlamadan diplomanı alacaksın ve bekleyiş sona erecek."

"Ya da başka bir yerde iş bulamaz mıydı?" Juan sordu.

Bunun cevabı da benim neden okul değıştiremediğimle aynı olurdu. Eyaletten ayrılması ya da farklı bir departmanı yönetmesi gerekirdi. Sebastian felsefeyi seviyordu, benden asla vazgeçmemi istemeyeceğı aynı nedenlerle ondan da vazgeçmesini isteyemezdim. Ayrıca, benim yüzümden zaten bir işinden feragat etmişti. Karnımdaki yumruk daha da sıkıldı.

Herkes Juan'a cevap vermemi bekledi ama kelimeler benden kaçtı. Zaten hepsi söylenmişti ya da düşünölmüştü. Bu süreçten kaçınmanın hiçbir faydası olmayacağını bilerek kalbimi acı çekmeye bıraktım ve sonra

Gecenin geri kalanında iyi bir görüntü sergiledim. Konuştuk, iki gerçek bir cesaret oynadık, dans ettik ve Coldplay'in "Yellow" şarkısına eşlik ettik. Mutlu görünüyordum. Doğru yerlerde güldüm, doğru soruları sordum. Ama ruh halimi renklerle tarif etmeye zorlansaydım, mavi derdim.

Ara sınavlar geldi geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan Şükran Günü tatili yaklaşıyordu. Sebastian ve ben birbirimize karşı çıldırtıcı da olsa etik bir tavır sergiliyorduk ve geçen her gün kalbim biraz daha acıyordu. Yaptığımız şey işe yaramıyordu ve bunu durdurmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım.

Safrin beni bir kardeşlik partisine davet etmişti ama partilere karşı olan sağlıklı isteksizliğim bir yana, yalnız kalmak istiyordum. Yalnızlığın aynı zamanda düşüncelerimle baş başa kalmak anlamına geldiğini fark ettiğim de bu yaklaşık on dakika sürdü.

İnternette yaptığım bir araştırma bana The Poet's Society Lounge'da bir söz gecesi olduğunu söyledi. Kampüsten yaklaşık beş mil uzakta, loş ışıklı bir bodrum katıydı. Bir gün yurdun ilan panosuna açık mikrofonla ilgili bir ilan yapıştırıldığında keşfetmiştim. Mason'ı doğum günümde oraya sürükledim.

Kimlik sormayan ve kalbi atan herkese alkol satan bir tür hippie mekanıydı. Mekan sonunda kapandığında üzüldüm.

Paltomu giyip atkımı boynuma dolayarak iç karartıcı Cuma gecemi başlatmak üzere yurttan çıktım.

Sahneyi mükemmel bir şekilde gören karanlık bir köşede oturacak kadar şanslıydım. Üç kişi için yeterli büyüklükte yuvarlak kadife bir kanepe ve ortasında küçük bir masadan oluşuyordu. Bir garson içki siparişimi aldı, kolamın yanında Jack istemediğimi teyit ettikten sonra bara geri döndü.

Işıklar azalıp ilk sanatçı sahneye çıktığında bakışlarım odanın diğer tarafına çekildi ve Sebastian'ın kilerle çakıştı. Şok olmuş gibi görünmüyordu, yani içeri girdiğimi görmüş olmalıydı.

Garson kız elinde kolam ve yanan bir adak mumuyla geri geldi ve onları önümdeki masaya koydu. Sebastian'ı görmemi engellediği için ona daha hızlı hareket etmesi için yalvarmaktan kaçındım. O gittikten sonra Sebastian'ın olmayacağı düşüncesi beni panikletti. Sanki en başından beri orada olduğunu hayal etmişim.

O gitmişti ve ben koltuğuma çöküp gözlerimi kapattım ve başımı arkaya attım. Resmen delirmiştim.

"Alabilir miyim?"

Nefesimi içime çektim. Sebastian önümde durmuş, bardağını yanımdaki boş alana doğrultmuştu.

Yer açmak için ceketimi diğer tarafa taşıdım. "Burada ne işin var?" Sebastian'ı evinin dışında gündelik kıyafetlerle gördüğümü hiç hatırlamıyordum ama bu gece kalçalarını saran koyu renk bir kot pantolon ve kollarını yukarı çeken uzun kollu siyah bir tişört giymişti. Ve bunu sanki

ikinci doğamdı. Sanki biri aniden karnıma bir kibrit çakmış gibiydi.

"Emily'nin Caleb'la gecesi ve ben huzursuzdum." İçkisinden bir yudum aldı. "İşte buradayım." Arkaya taranmış saçlarından bir tutam alnına düşmüştü ve gözleri bu gece gözlüklerin ardına saklanmamıştı.

"Ama sen burayı nereden biliyorsun?" Onu daha önce hiç kızarıırken görmemiştim.

"Facebook sayfanızda bir kez paylaşmıştınız. O zamandan beri buraya üçüncü gelişim. Burada tek başınıza ne yapıyorsunuz? Sanırım Bay Jones son seferinde size eşlik etmişti." Kıskançlığını maskeleyerek daha iyi olmuştu. *Daha iyi* kelimesi önemli.

"Hâlâ yalnız geçirdiğim zamanın kıymetini biliyorum." Alan sınırlı olduğu ve etrafımızdaki insanlar gösterinin tadını çıkardığı için yarı fısıldaşıyorduk. Duymak ve duyulmak için bilinçsizce daha yakına eğildi ve parfümü neredeyse benden bir inilti çıkardı. Boş boş sohbet etmek imkânsızdı. Birbirimizin kollarından koparılıp tekrar bir araya getirilmek için çok uzun aylar geçirmiştik ama hâlâ çok uzaktaydık. Bunu yapamazdım. Havadan sudan, ödevlerden bahsedemezdim ya da bunu yapmamalıydık oyunu oynayamazdım. Karanlıktı. Görülemezdik. Bu yerde güvendedik. "Bash..."

"Bu çok zor. Biliyorum."

"Ne yapacağız? Seninle birlikte olmam gerek. Bunu daha fazla yapamam." Yanağını okşadım ve o da başını benimkine yasladı. "Çok uzun zaman oldu. Sana ihtiyacım var." Şimdi nefes nefese kalmıştık, eli titrerken bardağı masanın üzerinde tıkırdıyordu. İçimde yanan ihtiyaç tüm mantığı ve aklı silip süpürmüştü. Tek bildiği, bastırılmış arzumun nesnesinin çıplak ellerimde olduğuydu. İçten dışa doğru iyileşmek gibiydi. Yollarımızı ayırma düşüncesi beni hasta ediyordu ve Tanrı'nın adını fısıldama şekli bunu yapmanın onu da öldüreceğini söylüyordu. "Daha ne kadar sürecek? Bana bir çıkış yolu gördüğünü söyle?"

"I-"

Bana hayır diyemeden onu öptüm, o da bardağı bırakıp başımın iki yanından tuttu ve kontrolü ele almadan önce beni istediği gibi yönlendirdi. Beni köşeye sıkıştırdı, dili ağzımı işgal etti ve

kaçırdığı her şeyi. Dudaklarımı ısırıp emerken gömleğinin önünü yumrukladım. Dili dişlerime çarptı ve daha geniş açtığımda boğazımın arkasını hedef aldı. Bir eli sikime indiğinde dizim masaya çarparak içkilerimizi salladı ve dikkat çekti. Geriye doğru sarsıldı, odayı taradı ve ağzını sildi. Orada harap bir halde oturuyordum, kotumun içinde alevi sönmüş erimiş mum gibi sertleşmişim. Onun sıcaklığının terk edilmesinden sonra üşüdüm.

"Hadi gidelim," dedi ve Pavlov'un köpeği gibi ben de peşinden gittim. Dışarı çıktığımızda soğuk hava bize çarptı ve sağduyumuzun bir kısmını geri getirdi. Issız sokakta birbirimizi izledik, diğerinin kötü bir karar vermeye hazır olup olmadığını görmek için bekledik. "Bir Uber çağırdım," dedi. "Çok fazla içmiş olabilirim diye."

"Arabam otoparkta."

Gözleri içten içe parladı ve dişlerini birbirine geçirdi. Bloğu taradıktan sonra parmaklarını kalçasının kenarına vurarak, "Benim evime gidebiliriz," dedi.

"Tamam," dedim ve ağrım da kabul etti.

Beni döndürüp tekrar ağzıma aldığı anda sürücü tarafına geçmemiştim bile. Arabamın kaputunun yarısına kadar uzandım, sertliğini bacaklarımın arasına sürerken spor ceketini ittim, nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu ve bunun olamayacağımız anlamına geldiğini unuttum.

"Phoenix?"

Damarlarımdaki ateşin yerini buz aldı ve bizi dondurdu. Sebastian önce kendine geldi ve kendini toparlayarak benden ve sestem uzaklaştı. Arabadan kaydım ve ziyaretçimizle yüzleştim. "Safrin? Ne yapıyorsun burada?"

"Parti fiyaskoyla sonuçlandı ve burası da senin tarayıcından çıktı." Hâlâ bize arkasını dönmüş olan Sebastian'a baktı. "Gelip seninle takılayım dedim. Neler oluyor?" Sesini sadece benim kulaklarım için alçalttı. "Profesör Wicked mi o?" diye sordu şaşkınlık ve ihanet karışımı bir ifadeyle.

Bunu düzeltmek için ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve Sebastian bizi geçmeden kaçamazdı. *Kahretsin*. Safrin oda arkadaşım ve bir nevi dostumdu ama sırlarım konusunda güvenilebileceğim biri değildi. Hele bu kadar büyük bir sır için.

"Cemal Bey," dedi Sebastian ve Safrin'in gözleri irileşerek ikimizin arasına girdi. "Bunu kendinize saklayacağınıza güvenebilir miyiz?"

"Profesörümüzle mi yatıyorsun?"

O haftanın başlarında dersten kalmaktan duyduğu endişeyi dile getirdiğini hatırladım. Not ortalamamıza dahil değildi ama yine de kariyer yolumuza bağlı olarak transkriptimizde ya göze batan bir şey ya da övünme hakkı olarak yer alacaktı. Her sınavdan ve her ödevden geçtiğimi bildikten sonra bizi bu durumda görmek için şimdi ne düşünüyordur acaba? "Safrin-"

"Unut gitsin. Evet, sorun değil Profesör. Sırrınız benimle güvende." Ve sonra arkasına bile bakmadan gitti.

"Kahretsin," diye bağırdım, başımı sallayarak. Lastiğimi tekmeledim.

"Özür dilerim-" "Senin hatan değildi." Bir elini enseme doladı ve Başımı göğsüne yasladım. "Bu senin hatan değildi." "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bir şey söylemezse sorun çıkmaz."

"Her şeyin eskisi gibi olmasını mı öneriyorsun? Bu gecedен sonra?"

"Ne öneriyorsun, Phoenix?"

"Bilmiyorum." İmkânsız bir durumun içindeydik. Daha da kötüye giden bir durum.

"Geri dönmeyi başarabilecek misin?" diye sordu, elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Evet. Seni bırakmamı ister misin?" "İyi olurum."

Ama o olmazdı. Ve ben de olmazdım.

BÖLÜM 23

PHOENIX

"Aşk, iki bedende yaşayan tek bir ruhtan oluşur."

~ARISTOTLE

P Göl evinin garaj yoluna girdiğimde arabayı park ettim, derin bir nefes aldım ve Sebastian'ın bir yıl önce bana verdiği anahtarı bulmak için spor çantamı karıştırdım.

Şükran Günü'nden sonraki hafta sonuydu, Bash ve benim buraya gelişimizin yıldönümüydü ve geçen hafta boyunca olanlardan sonra, olmam gereken yer burasıydı. Orada yalnız olmak zorunda olsam bile.

Safrin bana soğuk davranıyordu ve ben uyanık olduğum saatleri fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ederek panik atağın eşiğinde geçiriyordum.

Sebastian ve ben birbirimizle konuşmama konusunda çok dikkatliydik. Derslere katılmayı bile bırakmıştım.

Dönemin önümüzdeki birkaç haftasını atlatmaya ve sonra da okul değiştirmeye karar vermiştim. Denwin Üniversitesi acı çekmeye değmezdi. Eyalet dışına transfer olacak ve mezun olana kadar gidip gelmekle uğraşacaktım. En azından Bash'le birlikte olacaktım.

Ama sonra Şükran Günü'nden bir gece önce bölümden Sebastian'ın istifasını bildiren bir e-posta aldım. Kişisel nedenlerden dolayı derhal yürürlüğe girecekti.

Hasta olacağımı düşündüm. Tuvalete koştum ama sadece kuru bir kusmayı başarabildim. Onunla yüzleşemedim. Şimdi olmazdı. Ona bir iş daha kaybettirdikten sonra, hem de hayalindeki işi. Önce birkaç gün kendime gelmeliydim.

İçeri adımımı attım ve vücudum gerilirken çantam omzumdan kaydı. Şömine yanıyordu ve mutfak adasını kaplayan en az bir düzine ayakkabı kutusu vardı.

İçinde mühürlenmiş ve bana gönderilmiş mektuplar vardı. Her kutunun kapağını yırttım. İçine başka mektuplar sıkıştırılmıştı, *Sebastian'a* geri gönderilmişti. Kaşlarım kendi üzerine kıvrıldı.

"Sebastian!" Cevap yoktu. Titreyen bir elle bir tanesini yırtıp açtım, gözlerim sayfalar arasında gezinirken dudaklarım sessizce kıpırdadı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. "Aman Tanrım." Tezgâhın kenarına ölümüne tutunarak yere çöktüm, nefes alıp geriye doğru saydım, sonra bir hamleyle tüm mektupları açık odanın diğer ucuna, oturma odasına götürdüm ve sanki bir zamanlayıcı kurulmuş gibi hepsini gözden geçirdim. Sebastian beni neredeyse iki saat sonra orada buldu. Mektuplarıyla sarmalanmış, sayfalarındaki kelimelerle gömülmüş.

"Bana her gün mektup mu yazdın?" Gözlerimin arkasındaki sızlama, duygularıma daha fazla hâkim olamayacağımı gösteriyordu. Bu yeniden birleşme zor olacaktı.

Yiyeceklerini bırakmadan önce şömineye baktı. Bakışlarını takip ettim.

"Bunları yakacak mıydın?" Mektuplar göğsüme sarıldığında gıcırdadı, yerdeki bedenimde hafif bir ayarlama yaptım, diğerlerini de savunmaya hazırlandım. Ortaya çıkmamış olsaydım, onun bu düşünceleri benim tarafımdan bilinmez olarak kalacaktı.

Gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi ensesini kaşıdı. "Onları okumanı hiç istemedim. İçinde pek de hoş olmayan şeyler var." Arka kapının yanında durmuş, bana göz kırpyordu.

"Mason'la baloya gittiğim için vücuduma yağdıracağın cehennemi ayrıntılı olarak anlattığın yeri mi kastediyorsun?" O geceyi hatırladım. Eve yalnız ve kızgın dönmüştüm ve Sebastian'a da kızgın olmam gerektiğine karar vermiştim. Theory'nin Mason'la masumca sarılırken çektiği bir fotoğrafı paylaşmışım, Bash'in bunu başka bir şey olarak göreceğini biliyordum. Masamda oturmuş, iç çamaşırlarıma kadar soyunmuş, Sebastian'ın sahipleniciliğinin onu en iyi şekilde ele geçirdiği çarpık görüntülerle mastürbasyon yapıyordum. Bacağımı kolçağa dayamışım, böylece diğer elimi külotumun içine sokup kendimi parmaklayabiliyordum, bir yandan da onun beni çivilediğini hayal ediyordum

bir duvara yaslamıştı. Gözlerimi açık tutmak, Sebastian'ın orada olduğuna dair bir işaret aramak çaba gerektirmişti. Topuğum halıma battı, sandalyemi geri gönderdim ve dolap kapısına çarptım. Ve sonra işte oradaydı, Büyük Platon'dan bir başparmak işareti. Ve geldim. Bazıları bunun bir destek işareti olduğunu düşünebilirdi ama kimse Bash'i benim gibi tanımıyordu. Bu onun bildiğini, gördüğünü bana bildirme şekliydi. Ve hayatımda hiç görüldüğüm için bu kadar mutlu olmamıştım.

"Phoenix."

Dudaklarındaki ismim beni göl evine geri götürdü. Pek de güzel olmayan mektuplarından birini daha aldım. "Ya da vücudumdaki her lekeyi," elimdeki sayfadan okudum, "'serçe parmağının arasındaki güzellik izine' kadar katalogladığında." Başka bir mektubu kaptım, yüzüme kabaca vurdum. "Ya da donmuş bir göletin yanında babanın günlüğünü okuduğun ve tepeden aşağı yuvarlandığın, tek başına dibe ulaştığında benim için ağladığın hafta sonu park gezilerin?"

"Phoenix, lütfen," sözlerinde boğuldu ve ben devam ettim.

Bir mektup daha. Artık açıkça hıçkırma hıçkırma ağlıyordum. "Ya da... ya da 'Kendimizi keşfetme yolculuğumuz sona erdiğinde, *biz* olacağız. Bir aile olacağız. Emily ve onun mutluluğu da orada olacak. Kayalık sularda yelken açacak ve çalkantılı gökyüzünde birlikte gezineceğiz. Çünkü hayattaki en iyi şeyler sevdiğin insanlardır ve ben buna sahip olacağım. Ve uzun bir yolculuğun en güzel yanı eve dönmektir. Ve Phoenix benim evim.'" Kâğıt elimden süzüldü, kıyıların kayalık olmadığı yere doğru uçuşu sırasında türbülans belirtisi göstermedi. Bu işi başaracaktık. O bunu başarmak istiyordu.

O zamanlar ona farklı bir gözle bakıyordum. Çünkü çok uzun zamandır ilk kez, artık her şeye sahip olduğuma inanıyordum. Artık *onu* görmek zorunda kalmayacaktım ama ona sahip de olamayacaktım. Onun yeni ve gelişmiş parçaları ve aynı zamanda her zaman aynı kalacak parçaları artık benim olabilirdi. *Hâlâ* benim.

Esmer ve yakışıklıydı, saçları bile bunu gizleyemezdi. Yaşlanmıştı, fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Belki ruhsal olarak da. Değişimler içseldi ama kendini dışa vuruyordu. Takım elbise yerine yeniden giydiği yumuşak pamuklu tişört, artık hayatı o kadar da ciddiye almadığını gösteriyordu. *Hâlâ* soğukkanlı ve düşünceli, ki bunun onun kimliğinin bir parçası olduğundan şüpheleniyordum.

onu sevimli kılan ve kırılganlık anlarını daha da sarhoş edici yapan şeydi.

Eğer bir oyun parkında çocuk olsaydık, başı öne eğik, ayakkabısının burnuyla toprağı tekmeleyen o olurdu. Kitabımı kapatıp oynamak isteyip istemediğini soracağımı ve onu kabuğundan çıkaracağımı düşünmek isterdim. Tepelerden aşağı yuvarlanırdık. Akraba ruhlar olurduk.

"Artık birlikte olabilir miyiz? Acı sona erebilir mi?"

"Evet, aşkım." Sonunda bana doğru geldi. Diz çöktü, yüzümü becerikli ellerinin arasına aldı. "Seni özledim, Phoenix. Hem de çok."

"O zaman göster bana."

"Hayatımın geri kalanını tam olarak bunu yaparak geçirmeyi planlıyorum."

Başımı salladım, yüzüm bir başka gözyaşına yenik düşmenin savaşıyla buruşuyordu. "Benimle seviş, Sebastian. Bu mektuplarla çevrili olarak." *Aşkla çevrili.*

Bana zaman ayırdı. Her parmağımın arasını öpüyor, kaval kemiğimin üzerinde bir iz bırakıyor, dizimin arkasını nazikçe ısıırıyordu. Kollarımı başımın üzerine atarak yerde kıvrandım, asla daha hızlı ya da daha fazlası için yalvarmadım, mutluluğumu birikimden aldım. Kendini içime oturttuğunda hiçbir parçama dokunulmamıştı.

Ağızlarımız ayrık, hafifçe sürtünerek aldık ve verdik. O nefes aldığında, ben nefes verdim. Doğru olanı yapmanın ve büyümenin peşinde koşarken bir parçamızın cansız kaldığı tüm aylardan birbirimizi dirilttik. Karanlığın içinde kaybolup gidene kadar seviştik.

Kapasitemin ötesinde dolu olmanın ezici hissiyle yan yatarken nefes nefese uyandım. Bir bacak bükülmüş, dişler boynuma gömülmüş ve bir el ağzımın üzerine kenetlenmişti. İçgüdüsel olarak bu saldırıya karşı koydum, geri çekilmeye çalıştım ama çenesi daha da sıkı kilitlendi. Orada kısıtırılmış bir köpek gibi yatıyor, zevk ve acının saldırısından inliyordum. Sebastian hırladı, vücudu benimkini arkadan kavradı, kalçaları sıkı bir ritim tutturdu, aleti tekrar derinlere gömülmeden önce zar zor geri çekildi. Eli ağzımdan çekildiğinde "Tanrım," diye seslendim.

Bu seks daha önce yaptığımız aşktan farklıydı. Bu, şakalaşma faslı bittiğinde yapılan bir seksti. İşe koyulma zamanı geldiğinde. Hesaplaşmak için.

"Sana dokunmasına izin verdin," demek için çabaladı beni artan bir coşkuyla becerirken. Ya da intikam.

"Biz de dans ettik." Durakladığında omzumun üzerinden ona bir bakış attım, nefesi kulağımda yankılanıyordu. "...Sebastian?"

Deliğinden çekildi, benden bir tıslama sesi çıkardı, beni karnıma çevirdi ve kalçalarımı agresif bir şekilde kaldırdı. "Sıkı tutun."

Tutunacak tek şey, eski günlerin hatırına oturma odasına getirdiğimiz şiltenin kenarıydı. Göğsüm düz ve çenem altımdaki yumuşak yüzeye dikilmiş bir şekilde, çok ileride olmayan cam ön kapılardan onu izledim. Beni görmezden geliyormuş gibi yaptı. Bana dokunmadan beni beceriyordu. Aletin başı akıl sağlığımı sorgulamama neden olan bir noktaya sürtünmeseydi, aynı odada bile olmadığımıza yemin edebilirdim. Kalçaları içime girip çıkarken yatak parke zeminde kayıyor ve Fransız kapılarına yaklaşıyordu. Elleri kendi saçlarını çekiştiriyordu. Başını arkaya atmış, çevik parmakları meme uçlarının etrafında dönüyordu. Benimkiler kıskançlıktan sertleşti.

"Bash," diye homurdandım, beni kapıdan görmesi için yalvarıyordum. Duymamış gibi davrandı.

Çenesi omzunu buldu ve gözleri kapandı. Bir elimi bırakıp altıma uzanma fırsatını değerlendirdim. "Yapma," diye tersledi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Bu beden kime ait Phoenix?" Bakışları benim sulu mavi gözlerimi buldu. Sadece tek bir doğru cevap olduğu konusunda uyarıyorlardı.

"Sen. Bedenim senin."

Üzerime düştü, beni ezmek için bir elini uzattı. Diğer eli başımın tepesindeki buklelerin yayına dolandı. "O zaman neden o fotoğrafı paylaştın?" Yatak artık kapıya o kadar yakındı ki, başımın kapıdan içeri girmesini engellemek için ellerimi cama dayamak zorunda kaldım. Gözlerindeki şehvet ve acıyı net bir şekilde seçebiliyordum. Kararlılıkla içime doğru ilerledi. Adamın büyüklüğü hafızamda yer etmişti. "Kafamı sikmek için miydi?"

"Evet."

"Neden?" Baldırlarının üzerine oturdu ve beni de yanına aldı. Şilte sürekli vurmaya devam ederken kapı kolları takırdadı. Sırtımı göğsüne dayayarak kucağına yerleştiğim bu pozisyon, dayanılması en zor olanıydı. Birbirimize yapışmıştık, siki sürtünme için yeterli alan bırakmıyordu. Girişi zorlama gibi geliyordu ve bazen tek yapabildiğimiz oturup nefes almak oluyordu.

"Çünkü yalnızlıktan bıkmıştım." İçimde varlığından haberdar olmadığım az miktardaki kızgınlık uçup giderken sarktım. Tıpkı bir yaradan kurşunun çıkarılmasıyla acıdan nefes vermek gibi. Hâlâ acıyordu ama artık iyileşebilirdik. "Çünkü kızgındım ve senin de kızgın olduğunu bilmem gerekiyordu. Seni cezalandırmak istedim." Ayrı kaldığımız süre boyunca umutsuzluğa kapılmalarım giderek azalmıştı. Ama güçlüydüm, yenilmez değildim.

Bir koluyla beni göğsümden tuttu, avuç içi boynumun yanında durdu. Boştaki elinin bir parmağını nemli gözlerimin altından geçirip ağzına götürmesini camdan izledim ve göğsümdeki delikler kapanmaya başladı. Ay, ağaçların sık yaprakları arasından geçerek yaklaştı. Ya da belki de hareket eden ağaçlardı, bizim için bir ışık yolu açıyordu. Bizi ait olduğumuz yere geri götürmek için. "Öyleyse yap," diye fısıldadı. "Cezalandır beni."

Bash benden neredeyse bir karış daha uzundu ve benden en az seksen kilo daha ağırdı. Onu fiziksel olarak cezalandırabileceğim fikri imkânsızdı. En azından sürpriz avantajı olmadan. İsteddiği acı değil, benim serbest bırakılmamdı.

O altımdayken, kollarını teslimiyetle açmışken, dizlerim yanlarına gömülerek ona sertçe bindim. Bağırdım. Onun aşkını hayal ettiğimi düşünerek uyuduğum tüm geceler için. Onsuz bir saat daha geçirebilecek kadar güçlü olmadığımı düşündüğüm günler için. Onun rehberliği olmadan kendimi kendi şartlarımla bulmak zorunda kaldığım için. Onun haklı olduğunu, zamana ihtiyacım olduğunu kabul etmek zorunda kaldığım için göğsüne vurdum. Babamın gölgesi dışında kim olmak istediğimi anlamak için zamana. Onun yokluğunda, onsuz da başarabileceğimi keşfettiğimi itiraf etmek zorunda kaldığım için. İkisi olmadan.

Aletini emdim ve ağzımın köşelerindeki yanmaya daha fazla dayanamadığımda, vücuduna süründüm ve onu kendiminkiyle besledim.

Tüm bunlar olurken, kesik kesik aldığı nefesler onu yavaş ve ağır bir şekilde kesiyordu ama hareket etmedi, parmağı bile kıpırdamadı. İhtiyacım olanı almama izin verdi. Beni onardı. Tekrar aletinin üzerine yatıp kendi aletimi tuttuğumda ve karnının üzerine döküldüğümde, kırmızı çerçeveli gözlerle doğrulup beni kollarının arasına hapsedti. Titreyerek bir o yana bir bu yana sallandık, siki içimde sarsılıyor, uzun zamandır üşüdüğüm yerde beni ısıtıyordu.

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Sınavlarımız bizi güçlendirir. Ve biz artık kırılmayız, aşkım."

Beni derinden öptü, beni yeniden yarattı, beni bütünleştirdi.
Kırılmaz.

"Şimdi ne olacak?" Kulağımı kalbine dayayarak sordum.

"Tilden Üniversitesi'ndeki bir pozisyonu kabul ettim. Bir süredir beni kapmaya çalışıyorlardı."

Yerdeki pozisyonumuzdan doğruldum ve o da beni takip etti. "Ama felsefe bölümleri yok." Evime nispeten yakın olmasına rağmen oraya transfer olmayı düşünmememin nedeni buydu.

"Bir felsefe dersleri var, liberal sanatlar bölümünü yönetirken ben de bu dersi vereceğim."

"Bu senin hayalindeki iş değil," dedim. "Bunun için benden nefret edecek misin?"

"Hayalimdeki işe sahiptim ve sen olmadığın için mutsuzdum, Phoenix. Şimdi tüm sömestr boyunca olduğumdan daha mutluyum."

"Eğer eminsen-"

"-Eminim."

"Tamam." Başımı salladım, gururlu çenesini okşadım. Artık birbirimize yalan söyleyemeyecek kadar çok şey yaşamıştık. Daha sonra bana kızmayacağını söylerse ona inanırdım. "Bunu gerçekten yapıyoruz."

Dudaklarımızı birleştirdi ve bir avucunu başımın arkasına koyarak beni göğsüne bastırana ya da nefessizlikten ölene kadar orada tuttu. "Hâlâ cevaplar arıyorum, Phoenix."

"Ben de öyleyim. Asla mükemmel olamayacağız ama birlikte büyüyebiliriz."

"Sen her zaman ikimizden daha akıllı oldun." Beni düşünmek için zaman ayırdı ve ben de ona dizginlenemez bir erişim sağlamak için avuçlarımın üzerine yaslandım, ayaklarımı yere diktim ve dizlerimi büküm. Böylece her yerimi görebilecekti. "Artık kızarmıyorsun."

"Hâlâ yapabileceğime eminim." Bu gece siki içimde gezinirken söyledığım ve yaptığım şeyleri düşündüm. Artık doğama yabancı gelmeyen şeyler. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır. Asla hayal kırıklığına uğramadım."

Beni sırt üstü yatırdı ve üzerime çıktı. Onu tam olarak görebilmek için saçlarını yüzünden çektim. "Sen iyi bir adamsın, Sebastian."

"Teşekkür ederim." Onaylayarak gülümsedi. Çocuksu ve kendine olan inancıyla doluydu.

"Bana hayatının nasıl geçtiğini anlat." Sürekli Sebastian'ın benden uzakta geçirdiği zamanı düşünüyordum. O iyi miydi? Ve geçmişi onun ziyaretini nasıl karşılamıştı?

"Çok şey başardığımı hissettiğim günler, hatta haftalar oldu. Kendimi her şeyin üstesinden geldiğime ve diğer tarafa geçtiğime ikna ederdim. Sonra tek yapmam gereken bir kitapta bir satır okumak, radyoda bir şarkı duymak ya da aklıma gelen aykırı bir düşünce beni tetikliyordu. Ve başladığım yere geri dönerdim." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "İçimde yanan ateşi söndürmeden evimin dışını yenilediğimi fark ettim. İyileşmiş bir adam rolünü oynadım ama kapalı bir kalp iyileştirilemez. Kendimi içten dışa doğru affetmem gerekiyordu. O ateşin içinden geçmem ve sonra yanmanın nasıl bir his olduğunu unutmam gerekiyordu ki tekrar içinden geçebileyim. Ve tekrar. Her seferinde, alevler sönene kadar girdiğimden daha güçlü bir şekilde çıktım."

"Ta ki sen artık bir hasar değil, enkazın üstesinden gelen bir hazine olana dek" diye fısıldadım.

"Evet, aşkım," diye fısıldadı.

Göl evindeki son günümüzü birbirimizin yanından hiç ayrılmadan geçirdik. Bash beni banyoya kadar takip eder ve arkamda diz çöker, ben kasenin içini kaçırmamaya çalışırken diliyle omurgamı gıdıklardı. Sonra kapağı kapatır ve oturur, beni bekleyen ereksiyonunun üzerine getirirdi.

Bir eliyle benimkini tutarak yemek pişirdi ya da pişirmeye çalıştı. Yemeğini üzerimden yedi ve sonra beni yalayarak temizledi, dili bazı imkansız yerlere ulaştı.

Sebastian bana ayrı geçirdiğimiz aylar hakkında bilgi verirken mest olmuş bir halde onu dinleyerek geçirdiğim saatlerin sayısını unutmuştum. Emily ve bebekle olan yakınlaşmaları, benimle ilgili yaptığı resimleri, huysuz büyükbabasıyla olan ilişkisini, dünyaya gelen oğlunu ve Caleb artık burada olduğu için hayata bakış açısını.

Göl evimizden yeniden, daha güçlü ve sonsuzluğun bile aşkımız için çok kısa bir zaman dilimi olduğunu anlayarak ayrıldık.

Artık saklanmak yok, boşa harcanan zaman yok, bu yüzden eve gider gitmez Sebastian Emily'yi akşam yemeğine davet etti. Bizi tanıdıktan sonra gözleri irileşti, sonra da mıknaş gibi birbirimizin etrafında dönüp durduğumuzu görünce telaşlandı. İnanmayan bakışlarını Sebastian'a yöneltti, o da geri adım atmadı ve bana sarıldı. Sonunda ona güvenmişti. Ne yaptığını bildiğine ve oğulları için her zaman en iyisini yapacağına güvenmişti.

Annem hâlâ gelişmekte olan biriydi ama bebeği yanımıza aldıkça daha da yumuşadı. Manipülatifti ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Sebastian'a aşık olmak hem ani hem de kademeli oldu. O ilk heyecan güçlü bir morfin dozu gibi vurdu, ama o zaman onu neden sevdiğimi sorsalar açıklamak zor olurdu. Sadece biliyordum. Şimdi nedenler sonsuzdu.

Aşk tek bir eylem değil, en sıradan şeylerin günlük pratiğiydi. Küçük şeylerin birikimiydi. Belirli olaylarla ya da yoğunlukla ilgili değildi. Aynaya baktığımızda faydalarını görmesek bile, tutarlılığa, çok çalışmaya ve her gün kalp egzersizi yapmaya bağlıydı, çünkü sevgi zaman ve sabır isterdi. Ve bir şeyler en çok onları elde etmek için ter döktüğümüzde ödüllendirici olur.

Siyah ve beyaz görüşlerimiz çoğu zaman gri bir pota oluştururdu ve onun kusurları zaman zaman benim tehlikeli bir düşmanım olurdu. Ama onun şeytanları sevgiye ihtiyaç duyduğunda, ben de onları kalbimin koruyucu kolları arasında tutardım. Ve onu kıskandırma, sırf hareket ettiğini görmek için onu zorlama eğilimim anlaşmazlığa neden olma tehdidi oluşturduğunda, benimle bir aşkla sevişirdi.

Çelik kadar güçlü bir irade, merhamet için sahte yalvarışlarımı görmezden gel ve hemen ardından bana *aşkımı* fısılda.

Hayatımızdaki hiçbir şey şükredilmeyecek kadar küçük ve hiçbir sorun affedilmeyecek kadar büyük olmayacaktı. Hayatımızı her zaman sevecektim. O ve Caleb için sonsuza dek ateşin içinden geçecek ve sonra yanmanın nasıl bir his olduğunu unutacaktım.

EPILOG

PHOENIX

"Başlangıç, işin en önemli kısmıdır."

~PLATO

Birinci Yıl

A alçak bir inilti beni uyandırdı. Gözlerimdeki uykuyu sildim ve yatağımızda etrafımı saran kitap ve kâğıtlardan sıyrıldım. Mızımızlanmalar bebeğin üzerinde daha da sabırsızlaştı.

Monitör. "Geliyorum, geliyorum." Uzlaşmamızın ve bir aile olarak yaşamaya başlamamızın ilk yılını geride bırakmıştık. Ve Caleb'in iniltileriyle uyanmak hiç eskimedi. Onun için geldiğimi fark ettiğinde sulu gözlerindeki o rahatlama parıltısını görmekten asla bıkmayacaktım. Artık yalnız ve korkmuş değildi.

Çocuk odasında, iki tombul yumruk beşik korkuluğunun tepesine tutunmuş ve eşleşen bir bacak korkuluğun üzerinden sarkıyordu. "Kaçmaya mı çalışıyorsun?" Nefes nefese onu kucağıma almak için atıldım. Kurtulduğu için o kadar mutluydu ki gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. "Gidip babamı bulalım mı?" Yumrukları havada çılginca savruluyor, kendi dilinde cevap verirken baloncuklar pathıyordu. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Bash'i çalışma odasında, kafası bir yığın kâğıdın üzerinde, horlarken ve elinde kırmızı bir Sharpie tutarken bulduk. Kapıyı sessizce tekrar kapattım. "Görünüşe göre kendi başımızayız, dostum." Kollarımın arasında sallanırken çenesine bir aparkat yemekten zor kurtuldum.

Onu yatağın ortasına yerleştirdim, yana doğru kaydığında yakaladım. "Yine şişeden mi içiyorsun?" Şaka yaptım ve

ellerini dizlerine vurarak ciyakladı. At nalı şeklindeki yastığını etrafına yerleştirdikten sonra defterlerimi topladım ve saate baktım. Gece yarısı teslim tarihine yetişmek için bir saatim vardı. "Orada sessizce oturup çalışmama izin verme şansın var mı?" diye sordum ve yüzünü buruşturdu.

"Hiç sanmıyorum. Peki, şimdiye kadar yazdıklarımı yüksek sesle okumama ne dersin? Hoşuna gider mi? Felsefî bir masal mı?" Ağzından saçma sapan kelimeler döküldü ve ben de elimde olmadan boynunun kıvrımlarını öptüm. "Seni seviyorum, bebeğim Caleb." Yazdıklarımı bir Word belgesine aktarırken okudum. Bitirdim ve gönder tuşuna bastım. "Evet! Dakikalar kaldı." Dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktım, kutlama için iki kişilik bir parti vermeyi planlıyordum ama ekürim baygındı, boynumu tutacak bir açıyla uyuyordu

Sabah gel.

Sebastian elleri cebinde kapı aralığında rahatladı.

"Uyanmışsın."

"Bir süredir uyanık olabilirim," dedi gizemli bir şekilde.

"Son teslim tarihimi yaptım."

"Seni onunla görmeye bayılıyorum."

"Onunla birlikte olmayı seviyorum," dedim. Caleb uyurken onu izliyorduk, bu en sevdiğimiz eğlencelerden biriydi. "Seni bana onun gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

"Bebek mi?" diye sordu.

"Hayır, babam. Ölmemiş olsaydı..." Babam hayatta olsaydı, üniversitedeki görevine devam ediyor olacaktı. Sebastian, onu kasabaya getiren iş teklifini asla alamazdı ve bu da onun lisedeki öğretmenlik işini kabul etmesini sağladı. Öğrencisine aşık olmazdı. Çok şey farklı olurdu ama babam da hayatta olurdu.

"Bizi bir araya getirenin o olduğuna inanmak istiyorum. Eğer o ölmeseydi tanışamayacaktık gibi bir durum olması gerekmiyor. Aksine o yaptığı için seni bulmamı sağladı. Seni en az onun kadar sevecek ve değer verecek birini. *Her zaman.*" Yatağın üzerine diz çöktü ve öpücüğünü kabul etmek için boynumu uzattım. "Bırak da şu adamı yatırayım. Eğer bunu yaparsan onu geri getirmen için seni manipüle edecektir."

"Hey, hüzünlü gözlere ve gamzeli çenelere bayılırım," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, Caleb'in saçlarını okşayarak.

Bash başını öne eğdi. "Sorun nedir?"

"Ben de onun benim olmasını istiyorum. Yani, onu daha fazla sevemedim ve sen ve Emily onu büyütmemeye yardım ederek harika bir iş çıkardınız. Ama..." Ne istediğimden, hatta Caleb'i kaybetme korkumu hafifletmek için bana gerçekte ne verilebileceğinden emin değildim. Sanki babamın adı artık kayıpla eşanlamlıydı. Bu durumda aradığım sonsuza dek sürecek bir yaşam vaadi değil, daha çok bir iddiaydı. "Unut gitsin."

Gözleri muzipçe parlıyordu. "Burada bekle. Geri geleceğim."

Birkaç dakika sonra alçak bir ses odaya süzüldü. Bash çocuk odasında Caleb'la konuşuyordu. El alıcısının sesini yükselttim. Caleb her zamanki gibi beşiğine yatırıldıktan sonra uyanmış olmalıydı. Benim aksime, Sebastian dudaklarını büzerek ve kirpiklerini kırıştıtararak rüşvet alamazdı. Sık sık, Caleb'i şımartma eğilimimi dengelemek zorunda kaldığı için, ebeveynliğin eğlencesini kaçırdığım konusunda şaka yapardı. Bash, kararsız bir denizde onun sağlam eli olurdu. Onun koruyucusu. Ben de kalabalıkta aradığı tanıdık, rahatlatıcı yüz olurdum.

"Phoenix senin de baban olmak istiyor. Bunu ister misin Caleb?"

Caleb'in anlaşması parazitten yüksek sesle ve net bir şekilde geldi ve Sebastian onun coşkısına güldü. Bash'in onu duyabildiğimden haberi yoktu.

"Seni seviyorum Caleb," diye fısıldadı ve onu sallanan sandalyede, elini Caleb'in saçlarında gezdirirken, onu yatıştırıp tekrar uyuturken hayal edebiliyordum. "Sen ve Phoenix benim dünyamsınız. İnanmadığım mucizeler. Aramayı bilmediğim işaretler."

"Ve sen de bizim için aynısın," dedim, benim tarafımdaki iletimin kapatıldığını onayladıktan sonra. Caleb uykulu bir mırıltı çıkardı, babasının derin sesinin ve herkesi uykuya daldırabilecek şefkatli doğasının kurbanı oldu. Sebastian'ın dokunuşu, sabah güneşinin ilk öpücüğünün ayak parmaklarınızdan yukarıya doğru ilerlemesi gibi sıcak ve her şeyi kuşatıcıydı. Ve bir kez hissettiğinizde, bir daha asla soğukta kalmak istemezsiniz.

"Phoenix." Sebastian'ın sesi monitörden daha yüksek ve daha keskin çıktı, sanki ağzına götürmüş gibiydi ve neredeyse ahizeyi düşürüyordum. Beni duymasını sağlayacak fonksiyonu açtım. "Evet," diye cevap verdim gizlice dinlediğim için yakalanmış olmanın suçluluğuyla.

"Çalışma odama git ve pencereden dışarı bak. Sonra yanıma gel."

Şaşkınlıkla yataktan kalktım ve söyleneni yaptım.

Sebastian, Caleb'e yakın olabilmek için üst kattaki bir yatak odasını ofisine dönüştürmüştü. Arka bahçeye bakıyordu. Birkaç santim kar çimenleri ve çevredeki ağaçları kaplamıştı. Bahçenin geniş çevresi boyunca yerleştirilmiş meşaleler, kırmızı gül yapraklarıyla yazılmış kelimeleri vurguluyordu. *Benimle evlenir misin?*

Bacaklarım masasına çarpana kadar geri geri gittim ve sonra rüya görmediğimden emin olmak için tekrar pencereye gittim. "Aman Tanrım." Kendimi oradan ayıramadım. Orada bir saniye ya da on saat kalmış olabilirdim, o zaman zaman benim için bir anlam ifade etmiyordu. Hâlâ elimde tuttuğum monitörden gelen Sebastian'ın sesi beni tekrar bedenime döndürdü.

"Beni daha ne kadar merakta bırakmayı planlıyorsunuz, Bay Michaelson?" Sesinde gergin bir hava vardı.

Çalışma odasından koşarak çıktım, ikinci kat koridorundan aşağı indim ve virajı dönerek açık çocuk odası kapısının önünde çığlık atarak durdum. Sebastian altın mumlardan oluşan bir çemberin içinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Caleb kollarının arasında güvenle zıplıyor, boynunu bana doğru çevirirken emziği ağzından düşüyordu.

Arka planda Coldplay'in "Fix You" şarkısı çalıyordu.

Benim için bırakılan açık yoldan çembere girdim. Bunun sembolizmi kaybolmamıştı. Sebastian'ın çemberinin içi sıcak ve davetkârdı. Sevgi ve aidiyetle doluydu.

"Senden özür dilemek istiyorum, Phoenix. Gençsin ve küçük bir parçam hâlâ bunu sonsuza dek istemeyebileceğin fikrine tutunuyordu." Caleb'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Hiçbir zaman seçeneklerini elinden almak istemedim. Fikrini değiştirmek senin hakkın."

"*Her zaman* seni seçeceğim, Sebastian. Ve seninle birlikte gelen her şeyi." Caleb'in başını okşadım. "Ve sana tekrar tekrar söyleyeceğim. Ona yapılanlar yüzünden bana asla inanmayacak olan içindeki çocuğa güven vereceğim. Onun elini tutacağım, çünkü hepinizi seviyorum."

Küçük çırpınışlarla gözlerini kırptırdı, başını salladı, ağzı Caleb'in alnına sıkıca bastırılmıştı. "Bu sana bir hakaretti. Benlik duygunuza ve ailemize olan sarsılmaz bağlılığınıza. Sen yanımdayken her şey mümkün ama sensiz hiçbir şey hayal bile edilemez. Kaybettiğimde

Kendimi gördüğümde sana dönüyorum, çünkü sen benim yansımamsın. Ve zayıf düştüğümde yaslandığım omuz sensin."

Burnumu ve ağzımı ellerimin arasına aldım, onlara doğru nefes aldım, duygularım bir cehennem gibi büyüyordu.

"Hiçbir şey senin için yanmayı düşünmeyen biri için yanmaktan daha iyi hissettiremez. Seni koşulsuz seveceğime, kalbini olduğu kadar aklını da besleyeceğime söz veriyorum. Kim olduğunu ve kim olmadığını asla hafife almayacağıma ve kusurlarını asla sana karşı kullanmayacağıma söz veriyorum. Ne kadar çok seversen o kadar çok acı çekersin derler. Ben de senin için hayal bile edilemeyecek acılar çekerim, Phoenix." Alkışlayan Caleb'i bana uzattı ve sonra dizlerinin üzerine çökerek cebinden siyah bir kutu çıkardı. "Phoenix Michaelson, benimle evlenir misin? *Bizimle* evlenir misin?"

"Tanrım, Sebastian. Evet. Tekrar ve tekrar. Evet." Bash'in elime erişebilmesi için Caleb'in yerini değiştirdim. Sonra öpüştük, gözyaşlarımız ve kalplerimiz aramızda sıkışmıştı. En sevdiğim Coldplay şarkısının sözlerini tekrar tekrar dinledim. Ve kendi yeminimi ettim. "Eğer kaybolursan, düşersen, korkarsan ya da kırılırsan. Söz veriyorum Sebastian, aşkım *seni düzeltecek*."

Birkaç hafta sonra evimizde, sevdiğimiz insanlarla çevrili samimi bir törenle evlendik. Teori nikâhı kıydı, Danny sağdıçım olarak görev yaptı ve Emily Sebastian'ın yanında durdu. Dışarıda yağan kar, içerideki her yüzeyi kaplayan yüzlerce beyaz zambak ve şakayık için mükemmel bir aksesuar oldu.

Safrin bile geldi. Sebastian istifa ettikten ve kalpten bir konuşmadan sonra arkadaş kalmayı başardık.

Annem yüzük taşıyıcımızı süslü kırmızı arabasıyla, cam sütun tutucularda uzun beyaz mumlarla kaplı oturma odamızın derme çatma koridorundan aşağı ittiğinde evde tek bir kuru göz yoktu.

Herkes gittikten ve yatağımızda seviştikten sonra Sebastian bana bir düğün gecesi hediyesi ile sürpriz yapmıştı. İlk günlüğüm. *Wicked tarafından sevilen çocuğa* yazıyordu.

Caleb'in beni tanımasını istedim. Benim hikayemi bilmesini. *Bizim* hikâyemizi. Ve bundan on yıl sonra, şüphesiz en ince ayrıntıları unuttuğumuzda, parçaları onun için bir araya getirmeye çalışırken değil. Hayır, yolculuk devam ederken her şeyi tazeyken yazmam gerekiyordu.

Kararımı vermiştim, bu günlük benden daha önemli bir amaca hizmet edecekti.

Bu günlük Caleb için olacak.

Sebastian uyurken kolunun belimden düşmesine izin vererek yataktan kayarak ıktım. Dizlerimi altıma çekerek ve omuzlarıma ince bir battaniye örterek yatak odasının karşısındaki grl grl yanan şöminenin önüne yerleştim.

Kişiselleştirilmiş kalemi sırttan çıkardım ve hikyemin başlangıcını yanlış yapmak istemediğim için endişeyle ilk sayfayı açtım. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimiz konusunda emsal teşkil edecekti. *Hikyem nerede başlıyor?* Sebastian'ı gördüğüm gün m başladı? Gl evimizde yeniden buluştuğumuz gün m? Yoksa kahvaltı masasında babamın bana tüm cevapları keşfettiğine asla inanmadığın bir hayat yaşamanın erdemlerini öğretmesiyle mi başladı?

Nereye koşacağıma karar vererek, şimdiye kadarki maceralarımın en önemlisi için heyecanla kalemimi kağıda koydum. Sayfanın başlığını koydum: Giriş #1, başladım...

Sevgili Caleb,

Sizinle paylaşmak üzere olduğum şey önemli, bu yüzden sabırlı olun ve sizi ynlendirdiğim yere güvenin.

Dürüst olacağıma söz veriyorum. Ama bunun bir itiraf ya da özür olmadığına da söz veriyorum, çünkü on sekiz yaşındayken olanlar için zgn olmak, şu anda sahip olduğumuz hayat için de zgn olduğum anlamına gelirdi ve senden asla pişman olamam.

Daha sonra olanların kökeninde ne olduğunu anlamınıza yardımcı olması umuduyla başlangıcımdan başlayacağım, çünkü başlangıcım nihayetinde beni hayatımdaki en önemli insanlardan biri olan Caleb'e götüren şeydi. Sonunda beni sana getiren şey.

Son

BONUS SAHNELER

PHOENIX

İkinci Yıl

"**I** uyuyor mu?" Sebastian'a sordum. Gecenin bir yarısıydı ve Caleb havasız ve sıcak yatak odamıza gelip kalp atışlarımı dinleyip dinleyemeyeceğini sormuştu. Küçük kollarını

Onu önce ateş düşürücü ilaç almak için banyoya, sonra da verandaya götürüp orta boy salıncaklı yatağa yatırırken boynuma doladım. Esintili bir yaz gecesi idi ve açık havada olmak tıkanıklığına iyi gelmişti. Kulağını kalbimin üzerine koyup çenemi hafifçe başına yaslarken ona Platon'un *Cumhuriyet'inden bir şeyler* okudum.

Sebastian çok fazla sarsmamaya dikkat ederek yatağa uzandı. "Senin sevgi dolu kalbine yaslanıp sıcak sesini dinlemeye beş dakikadan fazla dayanamaz."

Caleb öksürdü ve Bash sırtında daireler çizerken ben de dalgalı saçlarını öptüm.

Sebastian, "Kendini iyi hissetmemesinden nefret ediyorum," dedi.

"O hastayken artık var olmadığın için mi?" Mırıldandım.

"Sen varken ben hiç var olmuyorum," dedi alaycı bir ifadeyle, önce benim sonra Caleb'in alnını öptü. "Birkaç saat içinde finalin var, onu ben götüreyim-"

O Caleb'e uzanırken ben geri döndüm. "Bunlar önemli anlar. Hiçbir şey ondan önce gelemez. Ben iyi olacağım. Burada hep birlikte uyuyabiliriz."

Sebastian gitti ve hafif bir battaniyeyle döndü. Sebastian benim arkama, ben de Caleb'in arkasına kıvrılmış şekilde yan yattık. Bir güneş ışığı patlamasıyla, beni izleyen mavi gözlerle ve buklelerimi çekiştiren minik ellerle uyandım.

"Okul zamanı, baba."

Sebastian kıpırdandı ve Caleb ona ulaşmak için üzerime tırmandı. "İş zamanı baba."

Evet, bunlar önemli anlardı ve onları h a y a t t a kaçırmazdım.

Üçüncü Yıl

Caleb, "Danny Amca ve Shweta Teyze'nin sup-pize doğum günü partime geldiklerine inanamıyorum," diye fısıldadı. Adını *sweat-tah* olarak telaffuz ediyordu ama bu ona Theory demeyi öğretmekten daha kolaydı ve *gözyaşı* döktürmüyordu. Bash ön kapıda Emily ve erkek arkadaşıyla sohbet ederken ben de önünde diz çöküp ellerini tuttum.

"Henüz hiçbir doğum günü partisini kaçırmadılar."

"Evet ama diğerlerini hatırlamıyorum." Sesini alçak tutarak kapının yanındaki üç kişilik kalabalığa baktı. Diğer herkes çoktan evlerine gitmişti.

"Neden fısıldaşıyoruz?" diye sordum ve yüzünü görememem için alnını alnıma bastırdı. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Neden gitmek zorundayım?"

"Partiyi burada yapacağımız ve senin de geceyi annemle geçireceğin konusunda anlaşmıştık." Partinin teması antik Yunan'dı ve o hâlâ tuniğini ve askılı sandaletlerini giyiyordu. O bu kadar sevimli görünürken ciddi konuşma yüzümü korumak zordu, ama ona asla patronluk taslamadık, duyguları herkesinki kadar gerçektir ve bu yüzden sarılmalar ve öpücükler beklemek zorunda kalacaktı. "Neden gitmek istemiyorsun?" Emily ve Bash bize doğru bir bakış atarken sordum; gizlice bir dakika daha isteyen bir parmak kaldırdım. Caleb alnını benimkine daha sıkı gömdü, tenimde erimeye çalışıyordu. Onu omuzlarından tutarak geri çektim. "Sen ve ben varız. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Sanırım o da benim babam olmaya çalışacak," dedi. "Bakma!" diye fısıldadı, çenemi tutup beni yerimde tutarak. "Onun hakkında konuştuğumuzu anlayacak. Baba-Bir bunun hoş olmadığını söylüyor." Bir süredir

Son zamanlarda Dr. Seuss'a takıntılıydı ve Şey 1 ve Şey 2 karakterlerini keşfettikten sonra Bash ve bana benzer takma adlar vermişti.

Uçsuz bucaksız mavi gözler bana baktı ve ben de teslim olup ona sarıldım. "David'den hoşlandığını sanıyordum," dedim kulağına, çünkü endişelerini inkâr edemezdim. David Emily'ye çoktan evlenme teklif etmişti, biz sadece Caleb'e ailece söylemek için doğru zamanı bekliyorduk.

"Evet, ama Baba-Üç diye biri yok," dedi panik içinde. "O her şeyi mahvedecek!"

Güldüğümü gizlemek için boğazımı temizledim, sonra geri çekilip onu omuzlarından tuttum. "Endişelendiğin şey bu mu?"

Başını salladı; kızarması ve seğiren uzuvları, bazen zekası ve güçlü çenesinin bana unutturduğu yaşına ihanet ediyordu. "Başka bir şey bulmalıyız, İki Baba."

"Tamam, birkaç seçenek düşünsem ve üzerinden geçmek için yarın seni arasam nasıl olur?"

"Üç tane düşün." Dört parmağını havaya kaldırdı ve sonra diğer elini kullanarak bir parmağını aşağı doğru katladı. "Çünkü ben artık üç kişiyim."

Kıkırdamak artık güvenliydi. "Tamamdır." Havuzda geçirdiği zaman yüzünden dalgalı olan kahverengi saçlarını karıştırdım. Suratını astı. "Pardon, artık bebek olmadığını unutmuşum." Saçını karıştırmamız yasaktı. Burnumu gagaladı, ben de kaçmadan önce kolundan tuttum. "Tekrar tekrar yaptığımız şeyiz. O halde mükemmellik bir eylem değil, bir alışkanlıktır."

Kollarını boynuma doladı ve kulağıma konuştu. "Aris-toe-toe."

Yeterince yakındı. Onu sıkıca kavradım. "Mükemmel olmaya devam et, Caleb. Seni seviyorum."

Dördüncü Yıl

O gece Sebastian'ı uyandırmamaya dikkat ederek saat on bir civarında gizlice eve girdim. Mezuniyetim yarındı ve Mason ve Safrin'le akşam yemeği ve bir şeyler içmek için buluşacaktım.

"Geç kaldın."

"Tanrım, Bash," dedim nefes nefese. Kanepenin yanındaki lamba yandı ve Bash kendini kanepeden dışarı attı. Gömleksizdi, dar boxer külotu içindeydi ve kızgınlığını zar zor kontrol ediyordu. "Ne yapıyorsun burada? Karanlıkta."

"Okurken uyuyakalmışım." *Seni beklediğini* eklemesine gerek yoktu.

Ön kapının yanındaki duvara yaslandım, onun durduğu yerden yaklaşık on adım uzaktaydım. "Evli olduğumu biliyor musun?" Sol elimin parmaklarını oynattım. Bunca yıldan sonra Bash'in hâlâ Mason'la ilgili bir takıntısı vardı. Bunu seksi bulduğumu bildiği için mi böyle davrandığını birçok kez merak etmiştim. Asla sormazdım, çünkü gerçek duymak istediğim şey değilse, oyunun eğlencesini kaçırdı.

"Sana aşık olduğumda evli olduğumu unutuyor musun?" Bana doğru ilerledi ve ben de evin arka tarafına doğru ilerledim.

"Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun." Sürgülü kapıların önünde durdum, külotunun yırtmacından görünen sık kafasını görünce yutkundum. Fark etmemişti ve bu durumu daha da kirli hale getiriyordu. "Hiçbir şey olmadı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık, hepsi bu," diye nefes aldım. "Benimle yüzmek ister misin?"

Ürkütücü bir şekilde kıpırdamıyordu, far ışığında kalmış bir geyik gibiydi, bu da dikkatleri giderek büyüyen ereksiyonuna çekti. "Elbette."

"Tamam," diye kekeledim, bir yandan kapıları açmaya çalışırken bir yandan da onu görüş alanında tutmaya çalışıyordum. Bu yıl kırkinci yaş gününü kutlamıştık ve saç çizgisi artık tamamen beyazlamıştı ama vücudu kondisyonluydu ve en iyi halindeydi. Dövme, bu gibi durumlarda benim tarafımdan sonsuza kadar ciddiye alınacağını garanti ediyordu.

Kıçım havuzun kenarında oturur vaziyetteyken bana oral seks yaptıktan sonra, ara vermek için attığım çığlıkları dikkate almayan Sebastian beni suya çekti ve su altında bir handjob ile beni tekrar boşalttı. Kendimi havuzdan çıkardım ve çimlerin üzerinden sürünerek evin kapısına doğru ilerledim.

Sebastian arkamdan sinsice yaklaştı. Çimenli toprakta dizlerinin üzerine çöktü, sıırıslılandı ve omzumdan tuttuğu eliyle ilerlememi durdurdu. Kayganlaşmış sikini içime soktu ve çığlığım geceleri ormanda yaşayan her ne varsa kaçıp saklanmasına neden oldu.

Beni şiddetle becerdi. Başım kürek kemiklerimin arasına düştü ve nefeslerim dudaklarımın arasından fırladı.

Sebastian böyle davrandığında, cüssesini bana karşı kullanırdı ve ben onun kollarında zayıf ama gözlerinde güçlü hissetmekten daha çok hiçbir şeyi sevmezdim.

Hakimiyetini göstermek için bana arkadan binmeyi severdi. Daha kesin olmak gerekirse üzerime ve içime atlıyordu. Beni almasını izleyebileceğimiz bir pozisyonda olduğumuzda bunu daha da çok seviyordu. Aynanın, pencerenin ya da şu anda olduğu gibi cam bir kapının önünde. Sadece onun arkamda ilkelleşmesini izleyerek boşalabilirdim. Bazen yerimde kalmama yardım ederdi. Diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, yumruklarını her iki yanıma yerleştirir ve onun cüssesi ve güçlü hamleleri altında çırpınışı görüncü salıalarını akıttırdı.

Ne zaman çok fazla olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayı severdi, ama ben çok fazla olduğu zamanları severdim. İşte o zaman orgazmım deliğimin tabanından vurdu, tam da onun horozunun sürtünmesinin ağır ve lezzetli olduğu yerde, spermimin bir paintball patlaması gibi tepemden tükürmesine neden oldu. "Siktir, Bash," diye nefes nefese doruğa ulaştım. Homurtularındaki gülümsemeyi duyabiliyordum. Yumruklarının göğsüne vurmak için can atıyormuş gibi titreyişinden bunu görebiliyordum.

Kalçaları sekiz şeklinde hareket etti, deliğim daha sıkı sıkıldı ve sonra boşaldı, içimi doldurdu ve beni yapış yapış yaptı.

"Sana dokundu mu?" diye homurdandı. Karnıma doğru çöktüm ve o da beni takip etti, kalçalarını gıcırdatarak ve daireler çizerek tohumunu, işaretini içime doğru itti.

"Sarıldık," dedim ve parmaklarını çimlere doğru kıvırdı, ellerine toprak doldu.

"Hadi şunu içeri alalım." Aleti ıslak deliğimin içinde seğirdi. Sonunda uyumama izin verdiğinde güneşin doğuşunu hayal meyal hatırlıyordum.

Birkaç saat sonra zil çaldı ve yanımdaki boş yere kaşlarımı çatarak gerinerek yuvarlandım. Bash gömme dolaptan kravatını takarak çıktı. Hiç uyumuş muydu?

"Caleb ve Emily burada." Yanıma geldi ve Caleb'in anaokulu mezuniyeti olduğunu hatırladığım için aşağıya doğru eğilmiş olan ağzımı öptü. "Bunu başaracağız, tatlım."

Mezuniyetimi kaçıracaklardı. Bu konuda mutlu değildim ama Caleb önce gelirdi. Annem hepimizin daha sonra izleyebileceği kadar fotoğraf ve video çekecekti ve Bash de benim için aynısını yapacaktı. "S o r u n d e ğ i l . "Sorun değil.

imkansız bir durum. Sizin bana zamanında yetişmeniz için stres yaparak onun işini zorlaştırmak istemiyorum. Saate değil, ana bakması gerekiyor" dedim. Buna itiraz edecekti ama zil bu kez daha sert bir şekilde tekrar çaldı. "Caleb," diye güldüm ve oğlumuz anevrizma geçirmeden önce onları içeri almak için koştu.

"O yatak odasında-"

Bash cümlesini tamamlayamadan Caleb'ın küçük ayak sesleri mermer zemine çarptı. Elbise ayakkabılarıyla yatağa sıçradı ve ben de onu battaniyenin altına alıp göğsüme bastırana kadar yuvarladım. "Güzel takımını kırıştırdığın için annen seni öldürecek."

"Umurumda değil."

"Neden bu kadar asık suratlısın?"

"Bugün büyük bir gün!" "Ben gitmiyorum. Seninle geliyorum."

İçimi çektim. "Ama o zaman mezuniyetini gerçek hayatta ya da videoda göremeyeceğim. Bu kalbimi kırar evlat." Duygularımın incinmesi, bir konuda karar verdiğinde ona boyun eğdirmenin tek yolu olacaktı. Ve kavga edecek vaktimiz yoktu.

"Ama, ama bana kızmanı istemiyorum."

"Vay canına, bugün büyük laflar ediyorsun." Boynuna bir ahududu üfledim ama gülmedi.

"Gelmediğim için bana kızgın mı kalacaksın?" Gözleri buğulandı ve onu daha net görebilmek için oturduğumuz yerden kalktım.

"Asla. Neden böyle düşündün ki?"

"Baba-Bir, biri seni kötü bir şekilde incittiğinde unutmanın zor olduğunu söyledi. Hatırlamanı istemiyorum."

"Ah, anlıyorum." Caleb'ın Bash ile yaptığı konuşmadan istediğini aldığından emindim. Onu kucağıma çektim. "Bu doğru. Unutmak zor olabilir. Ama sen kalbimin bir parçasısın ve akıl sadık olsa da kalp hain bir şeydir. Ve kalbim seni *her zaman* affedecektir."

Burnunu çekti. "Ve sen denizde sürüklenirken, ben senin çapan olacağım." Serçe parmağımı ona uzattım, o da benimkine doladı.

"Anlaştık."

Küçük bir mucize sayesinde tören ertelendi. Tören alanını yürüyerek geçtiğimde ailemizden tribünde oturan tek kişi annemdi.

Diplomamı almak için sahneye çıkmıştım ama babamın onuruna konuşma yapacağım zaman Sebastian, Caleb ve Emily'nin de orada olacağını umuyordum. Podyuma doğru eğildim, onların boş koltuklarına baktım, başlayamadım. Uzakta, annem *oğluma* destek için *1 numaralı* köpük parmağını salladı ve bunun yeterli olacağını düşünerek derin bir nefes aldım.

"Baba-İki, biz geldik!" Caleb, Bash'in peşinden koşmasıyla birlikte futbol sahasındaki doğaçlama koridordan aşağı doğru koşmaya başladı. Kalabalık eğlence içinde patladı.

Sebastian Caleb'i kucağına aldı ve özür dileyerek Emily ve David'in oturduğu tribünlere gitmeye niyetlendi, ancak bölüm başkanı sahnenin hemen önündeki boş koltuğuma oturmasını işaret etti.

Dikkatimi ön sıradan hiç ayırmadan, hayatımın en önemli konuşmasını sevdiğim insanların kalplerini bana çevirerek yaptım.

Tatmin ölçütleri ve kişinin tam potansiyeline göre yaşamasının önemi üzerine konuştum. Hayallerinizin peşinden gitmenin. Örnek olmanın ve bunu ileriye taşımanın. Sözlerimi babamın en sevdiği sözle bitirdim.

"Mükemmellik bir armağan değil, pratik gerektiren bir beceridir. Mükemmel olduğumuz için doğru davranmayız, aslında doğru davranarak mükemmelliğe ulaşırız."

Caleb Sebastian'ın kucağında kıpırdandı, elini kaldırıp salladı. Ona başımı salladım ve o da "Oyun hamuru!" diye bağırdı. Bir kahkaha daha patladı ve Bash onu gıdıklayıp öperken Caleb kıvranmaya başladı. Mikrofona "Yeterince yakın" diye cevap verdim.

Yukarıda uçan turnaların çılgılığı dikkatimi çekti ve babamın orada benimle olduğunu biliyordum. Yüzümü güneşe dönerek gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Mezuniyet cübbem dalgalandı ve onun varlığının rahatlığını omzumdaki sabit bir el gibi hissettim, beni toprakta tuttu.

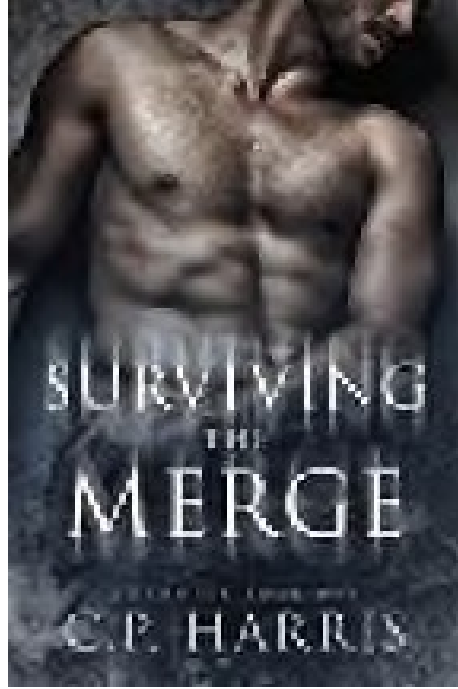
Olduğum adamla, kendim için kurduğum hayatla gurur duyuyordu. *Bu sadece başlangıç baba, diye* düşündüm. Sahneden indim ve heyecanlı Caleb'i kollarıma aldım, kurduğumuz hayata devam etmeye hazırdım. En çılgın hayallerimin bile hayal edemeyeceği kadar iyi. Koşulsuz sevgi ve *doğruluk* üzerine kurulu bir hayat.

*"Çünkü gerçek, tanrılar için her iyiliğin ve insanlar için her iyiliğin
başlangıcıdır."*

~PLATO.

DIĞER ÇALIŞMALAR

Birleşmeden Sağ Çıkmak (Chadwick #1)

<http://bitly.ws/9G9h>

Benim adım Justin ve on yedi yaşındayken Damon adında bir çocuğa aşık oldum.

Damon hastaydı ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Ve tedavi edilmeyen her hastalık gibi, iltihaplandı ve etkilenmeyen bölgelerimizde yuvalandı, ta ki ikimiz de sağlıklı olmaktan o kadar uzaklaşana kadar, birbirimizi öldürüyorduk. Sonra bir trajedi patlamamızı tetikledi.

Kurtaracak hiçbir şeyimiz kalmadığından, Damon kaçışını uçurumda bulurken, parçaları toplamak bana kaldı. Beni alter'i Blake ile yalnız bıraktı.

Damon ve Blake bir bütünün iki yarısıdır. Ama Damon karanlığın en soğuk parçası, Blake ise ışığın en sıcak parçası. Hangi coşku biçimini seçerdiniz?

Blake'i derinin soyulmasına benzer bir şiddetle seviyorum. Blake'in Damon olmaması dışında, ama Damon gitmişti, ta ki şimdiye kadar.

Bir zamanlar bizi parçalamakla tehdit eden şey, katarsisimiz haline geldi.

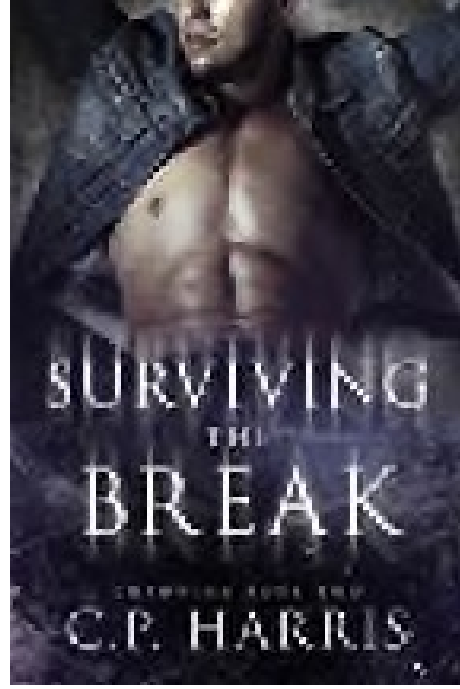
Hayatım olan adamla olan ilişkimde sayıca üstünken, aşk hakkında mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla şey öğrenmeye başladım.

Ama aşkımız birleşmeden sağ çıkabilecek mi?

****Chadwick serisinin birinci kitabı bağımsız olarak okunabilir, hile yok, uçurum yok ve bir HEA ile bitiyor.**

****UYARILAR:** Açık seks, şiddet, grafik dil ve dissosiyatif kimlik bozukluğu olan bir MC içerir.

Yazarın notu: Tetikleyici uyarıların tamamını ilk birkaç sayfada bulmak için lütfen Amazon'un "içeri bak" özelliğini kullanın.

Moladan Sağ Çıkmak (Chadwick #2)

<https://amzn.to/2ENyCDP>

Max tekrarları yapmaz ve kesinlikle taahhütleri yerine getirmez. Bir bar tuvaletinde tatlı dilli bir yabancıyla yaşadığı ateşli karşılaşmadan aylar sonra Max, toplum merkezinin dans stüdyosunun açılışı sırasında aynı seksi doktorla yüz yüze gelir. Ve adam Max'in hatırladığı kadar saldırgan ve anlayışlıdır. Ortak dostlukları nedeniyle Max, Dr. Ashton Jackson'ı uzak tutmak için fazla mesai yapmak zorundadır. Adama karşı hissettiği yadsınamaz çekime direnmeyi başarabilecek midir, yoksa aşk için kalbini tehlikeye atmayı göze alacak mıdır... yine mi?

Ash aşktan korkmuyor. Sadece "O" kişiyle hiç tanışmadı. Ama birlikte olduğu kahverengi gözlü yabancıda aklından çıkaramadığı bir şeyler vardı. Yolları beklenmedik bir şekilde tekrar kesiştiğinde Ashton, altın kalpli yaralı adamı aşka ikinci bir şans vermeye ikna etmeyi umar. Ancak Max'in kalp acısının ardındaki gerçek, Ash'in kendisi hakkında inandığı her şeyi sorgulamasına neden olursa ne olur? O da kırılmış olarak mı kalacak? Yoksa o ve Max bu kırılmadan sağ çıkabilecekler mi?

****Chadwick serisinin ikinci kitabı. Tek başına okunabilir, ancak sırayla okunması daha keyifli olabilir.**

YAZAR BAĞLANTILARI

Bülten kaydı:

<https://www.cpharrisauthor.com>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/CPSGRAYAREAS>

Instagram:

<https://www.instagram.com/authorcpharris/>

BookBub:

<https://www.bookbub.com/profile/c-p-harris>